Šis dokumentas yra skirtas tik informacijai, ir institucijos nėra teisiškai atsakingos už jo turinį

►B **EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (ES) Nr. 1307/2013**

2013 m. gruodžio 17 d.

kuriuo nustatomos pagal bendros žemės ūkio politikos paramos sistemas ūkininkams skiriamų tiesioginių išmokų taisyklės ir panaikinami Tarybos reglamentas (EB) Nr. 637/2008 ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 73/2009

(OL L 347, 2013 12 20, p. 608)

iš dalies keičiamas:

		Oficialusis leidinys		
		Nr.	puslapis	data
►M1	2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1310/2013	L 347	865	2013 12 20
►M2	2014 m. kovo 11 d. Komisijos deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 639/2014	L 181	1	2014 6 20
►M3	2014 m. gegužės 13 d. Komisijos deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 994/2014	L 280	1	2014 9 24
►M4	2014 m. liepos 18 d. Komisijos deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 1001/2014	L 281	1	2014 9 25
►M5	2014 m. spalio 17 d. Komisijos deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 1378/2014	L 367	16	2014 12 23

▼B

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (ES) Nr. 1307/2013

2013 m. gruodžio 17 d.

kuriuo nustatomos pagal bendros žemės ūkio politikos paramos sistemas ūkininkams skiriamų tiesioginių išmokų taisyklės ir panaikinami Tarybos reglamentas (EB) Nr. 637/2008 ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 73/2009

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 42 straipsnį ir 43 straipsnio 2 dalį,

atsižvelgdami į 1979 m. Stojimo aktą, ypač į prie jo pridėto Protokolo Nr. 4 dėl medvilnės 6 punktą,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Audito Rūmų nuomonę ([1]),

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ([2]),

atsižvelgdami į Regionų komiteto nuomonę ([3]),

laikydamiesi įprastos teisėkūros procedūros ([4]),

kadangi:

(1) Komisijos komunikate Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui „BŽŪP artėjant 2020 m. Su aprūpinimu maistu, gamtos ištekliais ir teritorine pusiausvyra susijusių būsimų uždavinių sprendimas“ išdėstomi galimi bendros žemės ūkio politikos (toliau – BŽŪP) uždaviniai, tikslai ir kryptys po 2013 m. Atsižvelgiant į diskusijų dėl minėto komunikato rezultatus, BŽŪP turėtų būti reformuota nuo 2014 m. sausio 1 d. Ta reforma turėtų apimti visas pagrindines BŽŪP priemones, įskaitant Tarybos reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ([5]). Atsižvelgiant į reformos taikymo sritį, tikslinga panaikinti Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ir jį pakeisti nauju tekstu. Be to, reforma turėtų padėti racionalizuoti ir supaprastinti atitinkamas nuostatas;

([1]) 2012 m. kovo 8 d. nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).
([2]) OL C 191, 2012 6 29, p. 116 ir OL C 44, 2013 2 15, p. 159.
([3]) OL C 225, 2012 7 27, p. 174.
([4]) 2013 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje)
([5]) 2009 m. sausio 19 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 73/2009, nustatantis bendrąsias tiesioginės paramos schemų ūkininkams pagal bendrą žemės ūkio politiką taisykles ir nustatantis tam tikras paramos schemas ūkininkams, iš dalies keičiantis Reglamentus (EB) Nr. 1290/2005, (EB) Nr. 247/2006, (EB) Nr. 378/2007 ir panaikinantis Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 (OL L 30, 2009 1 31, p. 16).

▼B

(2) vienas iš pagrindinių BŽŪP reformos tikslų ir vienas iš pagrindinių reikalavimų yra administracinės naštos sumažinimas. Į tai reikėtų rimtai atsižvelgti formuluojant atitinkamas tiesioginės paramos sistemos nuostatas;

(3) į šį reglamentą turėtų būti įtraukti visi pagrindiniai elementai, susiję su Sąjungos paramos išmokėjimu ūkininkams, ir jame taip pat turėtų būti nustatytos su tais pagrindiniais elementais glaudžiai susijusios galimybių pasinaudoti išmokomis sąlygos;

(4) būtina paaiškinti, kad Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1306/2013 ([1]) ir pagal jį priimtos nuostatos turi būti taikomi atsižvelgiant į šiame reglamente nustatytas priemones. Siekiant suderinamumo su kitomis teisinėmis priemonėmis, susijusiomis su BŽŪP, kai kurios šiuo metu Reglamente (EB) Nr. 73/2009 numatytos taisyklės dabar išdėstomos Reglamente (ES) Nr. 1306/2013, visų pirma taisyklės, kuriomis siekiama užtikrinti, kad būtų laikomasi nuostatose dėl tiesioginių išmokų nustatytų pareigų, įskaitant patikras ir administracinių priemonių bei administracinių nuobaudų taikymą pareigų nesilaikymo atveju, taisyklės, susijusios su kompleksine parama, pavyzdžiui, teisės aktais nustatytais valdymo reikalavimais, gera agrarine bei aplinkosaugos būkle, atitinkamų priemonių stebėsena ir vertinimu, ir taisyklės, susijusios su išankstinių išmokų išmokėjimu ir neteisėtai išmokėtų sumų susigrąžinimu;

(5) siekiant papildyti ar iš dalies pakeisti tam tikrus neesminius šio reglamento elementus, pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 290 straipsnį Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti aktus. Ypač svarbu, kad atlikdama parengiamąjį darbą Komisija tinkamai konsultuotųsi, taip pat ir su ekspertais. Atlikdama su deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą ir rengdama jų tekstus Komisija turėtų užtikrinti, kad atitinkami dokumentai būtų vienu metu, laiku ir tinkamai perduodami Europos Parlamentui ir Tarybai;

(6) šiame reglamente turėtų būti pateiktas paramos tiesioginėmis išmokomis sistemų, kurioms jis taikomas, sąrašas. Siekiant atsižvelgti į naujus teisės aktus dėl paramos sistemų, kurie gali būti priimti įsigaliojus šiam reglamentui, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl to sąrašo pakeitimo;

(7) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus, kuriais būtų sukurta sistema, kurioje valstybės narės turi apibrėžti kriterijus, kuriuos turi atitikti

([1]) 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1306/2013 dėl bendros žemės ūkio politikos finansavimo, valdymo ir stebėsenos, panaikinantis Tarybos reglamentus (EEB) Nr. 352/78, (EB) Nr. 165/94, (EB) Nr. 2799/98, (EB) Nr. 814/2000, (EB) Nr. 1290/2005 ir (EB) Nr. 485/2008 (Žr. šio Oficialiojo leidinio p. 549).

▼B

ūkininkai, kad būtų laikomi įvykdžiusiais pareigą išlaikyti ganyti ir kultivuoti tinkamą žemės ūkio paskirties žemės būklę, ir minimalią veiklą, kuri turi būti vykdoma ganyti arba kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikomuose plotuose, taip pat kriterijus, pagal kuriuos būtų nustatomas žolės ir kitų žolinių pašarų vyravimas ir būtų nustatoma nusistovėjusi vietos praktika daugiamečių žolynų ir daugiamečių ganyklų (toliau – daugiamečiai žolynai) atžvilgiu;

(8) siekiant užtikrinti, kad BŽŪP finansavimo sumos atitiktų Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 16 straipsnio 1 dalyje nurodytas metines viršutines ribas, reikėtų ir toliau kiekvienais kalendoriniais metais koreguoti tiesioginės paramos dydį, kaip numatyta to reglamento 25 straipsnyje. Siekiant užtikrinti, kad BŽŪP būtų prisidedama siekiant labiau subalansuoto išmokų smulkiems ir stambiems paramos gavėjams paskirstymo tikslo, tiesioginių išmokų koregavimas turėtų būti taikomas tik toms ūkininkams skirtinoms išmokoms, kurios atitinkamais kalendoriniais metais viršija 2 000 EUR. Atsižvelgiant į Bulgarijos, Kroatijos ir Rumunijos ūkininkams skiriamų tiesioginių išmokų dydį, nustatomą visoms tose valstybėse narėse skiriamoms tiesioginėms išmokoms taikant laipsniško išmokų įvedimo mechanizmą, ši finansinės drausmės priemonė Bulgarijoje ir Rumunijoje turėtų būti taikoma tik nuo 2016 m. sausio 1 d., o Kroatijoje – nuo 2022 m. sausio 1 d. Turėtų būti nustatytos specialios taisyklės dėl tos finansinės drausmės priemonės ir tam tikrų kitų nuostatų tikslias juridinio asmens arba fizinių ar juridinių asmenų grupės atveju, kai nacionalinėje teisėje numatytos atskirų narių teisės ir pareigos, kurios yra panašios į atskirų ūkininkų, turinčių valdos valdytojo statusą, teises ir pareigas, siekiant sustiprinti žemės ūkio struktūras ir skatinti atitinkamų juridinių asmenų ar grupių steigimą;

(9) siekiant užtikrinti tinkamą tiesioginių išmokų koregavimo taikymą finansinės drausmės atžvilgiu, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl taisyklių dėl išmokų sumažinimo apskaičiavimo pagrindo, kurį valstybės narės taikytų ūkininkams vadovaudamosi finansinės drausmės nuostatų taikymu;

(10) remiantis patirtimi, įgyta taikant įvairias paramos ūkininkams sistemas, kai kuriais atvejais parama buvo skirta fiziniams arba juridiniams asmenims, kurių verslo tikslas – ne žemės ūkio veikla arba tokia veikla sudarė tik nedidelę jų verslo dalį. Siekdamos užtikrinti, kad parama būtų teikiama tikslingiau, valstybės narės neturėtų tiesioginių išmokų skirti tam tikriems fiziniams ir juridiniams asmenims, išskyrus atvejus, kai tokie asmenys gali įrodyti, kad jų žemės ūkio veikla nėra nedidelės apimties. Be to, valstybės narės turėtų galėti neskirti tiesioginių išmokų kitiems fiziniams ir juridiniams asmenims, kurių žemės ūkio veikla yra nedidelės apimties. Tačiau valstybėms narėms turėtų būti leidžiama skirti tiesiogines išmokas smulkesniems ne tik žemės ūkio veiklą vykdantiems ūkininkams, nes tie ūkininkai tiesiogiai prisideda prie kaimo vietovių gyvybingumo. Valstybės narės taip pat neturėtų skirti tiesioginių išmokų fiziniams arba juridiniams asmenims, kurių žemės ūkio paskirties žemė yra daugiausia ganyti ar kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikoma žemė ir kurie nevykdo tam tikros minimalios veiklos;

▼B

(11) siekiant užtikrinti ūkininkų teisių apsaugą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus, kuriais būtų nustatomi kriterijai, pagal kuriuos būtų nustatyti atvejai, kai ūkininko turima žemės ūkio paskirties žemė turi būti laikoma daugiausia ganyti ar kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikoma žeme, kriterijai, pagal kuriuos būtų atskiriamos iš žemės ūkio veiklos ir ne žemės ūkio veiklos gautos pajamos ir nustatoma tiesioginių išmokų suma, susijusi su tyrimo, ar vykdoma nedidelės apimties veikla, atlikimu, ir kriterijai, kuriuos turi atitikti ūkininkai, kad įrodytų, kad jų žemės ūkio veikla nėra nedidelės apimties;

(12) siekiant išvengti pernelyg didelės administracinės naštos, atsirandančios dėl nedidelių išmokų administravimo, valstybės narės turėtų iš esmės neskirti tiesioginių išmokų tais atvejais, kai suma būtų mažesnė nei 100 EUR arba kai reikalavimus atitinkantis valdos plotas, už kurį prašoma paramos, būtų mažesnis nei vienas hektaras. Vis dėlto kadangi valstybių narių žemės ūkio struktūros labai skiriasi ir gali ženkliai skirtis nuo Sąjungos vidutinės žemės ūkio struktūros, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama taikyti minimalias ribas, kurios atspindėtų jų konkrečią padėtį. Dėl labai specifinės žemės ūkio struktūros atokiausiuose regionuose ir mažosiose Egėjo jūros salose valstybėms narėms turėtų būti suteikta galimybė spręsti, ar tuose regionuose turėtų būti taikomos minimalios ribos. Be to, valstybės narės turėtų pasirinkti taikyti vieną iš dviejų minimalių ribų rūšių, atsižvelgiant į jų ūkininkavimo sektorių struktūrų ypatumus. Kadangi išmoka galėtų būti skirta ūkininkams, kurių „valdose nėra žemės“, būtų neveiksminga taikyti hektarų pagrindu nustatomą ribą. Todėl tokiems ūkininkams turėtų būti skiriama mažiausia paramos suma. Siekiant užtikrinti vienodų sąlygų taikymą Bulgarijos, Kroatijos ir Rumunijos ūkininkams, kuriems mokėtinos tiesioginės išmokos yra įvedamos laipsniškai, minimali riba tose valstybėse narėse turėtų būti grindžiama galutinėmis sumomis, kurios turi būti skiriamos laipsniško išmokų įvedimo proceso pabaigoje;

(13) skirstant tiesioginę paramą ūkininkų pajamoms, neproporcingai didelės išmokų sumos paskirstomos gana nedideliam stambių paramos gavėjų skaičiui. Tokio pat dydžio vienetinė parama stambesniems paramos gavėjams nebūtina, kad būtų veiksmingai pasiektas pajamų rėmimo tikslas, dėl jų gebėjimo pasinaudoti masto ekonomika. Be to, kadangi stambesni paramos gavėjai gali prisitaikyti, jiems lengviau vykdyti veiklą gaunant mažesnę vienetinę paramą. Todėl valstybės narės turėtų bent 5 % sumažinti 150 000 EUR viršijančios bazinės išmokos už plotus, kuri turi būti skiriama ūkininkams, dalį. Siekdamos išvengti neproporcingo poveikio stambiems ūkiams, kuriuose sukuriama daug darbo vietų, valstybės narės taikydamos šį mechanizmą gali nuspręsti atsižvelgti į apmokamo darbo intensyvumą. Kad toks išmokų dydžio mažinimas būtų veiksmingas, ūkininkams, kurie dirbtinai sukuria sąlygas, kad išvengtų tokio sumažinimo, neturėtų būti teikiamas pranašumas. Pajamos, gautos sumažinus išmokas stambiems paramos gavėjams, turėtų likti jas gavusiose

▼B

valstybėse narėse ir turėtų būti prieinamos kaip Sąjungos parama priemonėms, finansuojamoms iš Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP);

(14) kiekvienai valstybei narei turėtų būti nustatytos grynosios viršutinės ribos, pagal kurias, pritaikius išmokų sumažinimą, būtų ribojamos ūkininkams mokėtinos išmokos. Siekiant atsižvelgti į BŽŪP paramos, teikiamos pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 228/2013 ([1]), bei Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 229/2013 ([2]), specifinius ypatumus ir į tai, kad šioms tiesioginėms išmokoms netaikomas išmokų sumažinimas, toms tiesioginėms išmokoms neturėtų būti taikoma atitinkamoms valstybėms narėms nustatyta grynoji viršutinė riba;

(15) siekiant atsižvelgti į pokyčius, susijusius su bendromis didžiausiomis tiesioginių išmokų, kurios gali būti skirtos, sumomis, įskaitant pokyčius, kuriuos lemtų sprendimai dėl pervedimų tarp pirmojo ir antrojo ramsčių ir dėl sumažinimo bei atitinkamais atvejais išmokų apribojimo taikymo, kuriuos turės priimti valstybės narės, taip pat tuos pokyčius, kuriuos lemtų Kroatijos pateiktini pranešimai dėl išminuotos žemės, kuri vėl buvo pradėta naudoti žemės ūkio veiklai, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl šiame reglamente nustatytų nacionalinių ir grynųjų viršutinių ribų pritaikymo;

(16) reikėtų patikslinti, kad šio reglamento tos nuostatos, kuriomis valstybė narė galėtų būti paskatinta imtis veiksmų, kurie gali būti priskirti valstybės pagalbai, nepatenka į valstybės pagalbos taisyklių taikymo sritį, atsižvelgiant į tai, kad tomis nuostatomis nustatomos atitinkamos paramos teikimo sąlygos arba jomis numatoma, kad tokias sąlygas nustatys Komisija, kad būtų išvengta bet kurio netinkamo konkurencijos iškraipymo;

(17) siekiant sustiprinti valstybių narių kaimo plėtros politiką, joms turėtų būti suteikta galimybė tiesioginėms išmokoms taikomos viršutinės ribos lėšas pervesti kaimo plėtrai skirtai paramai. Valstybėms narėms taip pat turėtų būti suteikta galimybė kaimo plėtrai skirtos paramos lėšas perversti tiesioginėms išmokoms taikomai viršutinei ribai. Siekiant užtikrinti šios priemonės veiksmingumą, valstybėms narėms turėtų būti suteikta galimybė nuo 2018 paraiškų pateikimo metų peržiūrėti savo pradinį sprendimą su sąlyga, kad bet kuriuo sprendimu grindžiamu tokia peržiūra nesumažinamos kaimo plėtrai skirtos sumos;

([1]) 2013 m. kovo 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 228/2013, kuriuo nustatomos specialios žemės ūkio priemonės atokiausiems Sąjungos regionams ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 247/2006 (OL L 78, 2013 3 20, p. 23).

([2]) 2013 m. kovo 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 229/2013, kuriuo nustatomos specialios žemės ūkio priemonės mažosioms Egėjo jūros saloms ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1405/2006 (OL L 78, 2013 3 20, p. 41).

▼B

(18) siekiant įgyvendinti BŽŪP tikslus, paramos sistemas gali reikėti pritaikyti prie nuolat vykstančių pokyčių, prireikus, per trumpą laiką. Todėl būtina numatyti galimybę peržiūrėti paramos sistemas, visų pirma atsižvelgiant į ekonominius pokyčius arba biudžeto būklę, kad paramos gavėjai negalėtų tikėtis, kad paramos sąlygos nesikeis;

(19) valstybių narių, kurios įstojo į Sąjungą 2004 m. gegužės 1 d. ar vėliau, ūkininkai tiesioginių išmokų gavo taikant laipsniško išmokų įvedimo mechanizmą, numatytą jų atitinkamuose Stojimo aktuose. Bulgarijai ir Rumunijai toks mechanizmas galios ir 2015 m., o Kroatijai jis galios iki 2021 m. Be to, toms valstybėms narėms buvo leista skirti papildomas nacionalines tiesiogines išmokas. Kroatijai ir, kaip bazinės išmokos sistemą papildanti sistema, Bulgarijai ir Rumunijai galimybė skirti tokias išmokas turėtų būti išlaikyta tol, kol jose bus visiškai užbaigtas išmokų įvedimas. Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai priimti įgyvendinimo aktus netaikant Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 182/2011 ([1]) siekiant leisti Kroatijai skirti papildomas nacionalines tiesiogines išmokas;

(20) Reglamentu (EB) Nr. 73/2009 su pakeitimais, padarytais 2011 m. Stojimo aktu, numatyta sukurti Kroatijai skirtą specialų nacionalinį išminavimo rezervą, iš kurio dešimties metų po jos įstojimo į Sąjungą laikotarpiu būtų finansuojamas teisių į išmokas už žemę, kuri bus išminuota ir kiekvienais metais vėl pradėta naudoti žemės ūkio veiklai, paskirstymas. Tikslinga nustatyti sumų, skirtų paramai už tą žemę pagal šiame reglamente numatytas paramos sistemas finansuoti, nustatymo ir to rezervo administravimo taisykles. Siekiant atsižvelgti į sumas, kurios susidarys dėl Kroatijos pateiktinų pranešimų apie išminuotą žemę, kuri vėl buvo pradėta naudoti žemės ūkio veiklai, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl tam tikrų Kroatijai taikomų finansinių nuostatų peržiūros;

(21) siekiant Sąjungoje užtikrinti geresnį paramos už žemės ūkio paskirties žemę paskirstymą, įskaitant tose valstybėse narėse, kurios taikė pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 nustatytą vienkartinės išmokos už plotus sistema, nauja bazinės išmokos sistema turėtų pakeisti Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1782/2003 ([2]) nustatytą bendrosios išmokos sistemą, kuri buvo toliau taikoma pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ir

([1]) 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai (OL L 55, 2011 2 28, p. 13).

([2]) 2003 m. rugsėjo 29 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1782/2003, nustatantis bendrąsias tiesioginės paramos schemų pagal bendrą žemės ūkio politiką taisykles ir nustatantis tam tikras paramos schemas ūkininkams bei iš dalies keičiantis Reglamentus (EEB) Nr. 2019/93, (EB) Nr. 1452/2001, (EB) Nr. 1453/2001, (EB) Nr. 1454/2001, (EB) Nr. 1868/94, (EB) Nr. 1251/1999, (EB) Nr. 1254/1999, (EB) Nr. 1673/2000, (EEB) Nr. 2358/71 ir (EB) Nr. 2529/2001 (OL L 270, 2003 10 21, p. 1).

▼B

pagal kurią anksčiau galioję paramos mechanizmai buvo sujungti į vieną atsietųjų tiesioginių išmokų sistemą. Dėl tokio pasikeitimo iš esmės turėtų nustoti galiojusios pagal tuos reglamentus įgytos teisės į išmokas ir turėtų būti paskirstytos naujos teisės į išmokas. Tas naujų teisių į išmokas paskirstymas turėtų būti grindžiamas ūkininkų turimų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiumi pirmaisiais sistemos įgyvendinimo metais. Tačiau valstybės narės, kurios šiuo metu taiko bendrosios išmokos sistemą regioniniu arba regioniniu mišriu pagrindu, turėtų turėti galimybę išlaikyti savo esamas teises į išmokas. Siekiant išvengti situacijos, kai konkrečioje valstybėje narėje padidėjus reikalavimus atitinkančiam plotui neproporcingai sumažėtų tiesioginių išmokų už hektarą suma ir taip būtų daromas poveikis vidiniam konvergencijos procesui, valstybėms narėms turėtų būti leista atliekant pirmą teisių į išmokas paskirstymą taikyti tam tikrus apribojimus, kad būtų nustatytas teisių į išmokas skaičius;

(22) dėl vėlesnio įvairių sektorių integravimo į bendrosios išmokos sistemą ir tolesnio ūkininkams skirto prisitaikymo laikotarpio tampa vis sunkiau pagrįsti didelius paramos, skiriamos už hektarą remiantis istoriškai susiklosčiusiais referenciniais išmokų dydžiais, dydžio skirtumus. Todėl tiesioginė parama pajamoms valstybėse narėse turėtų būti paskirstoma teisingiau, mažinant susiejimą su istoriškai susiklosčiusiais referenciniais išmokų dydžiais ir atsižvelgiant į bendrą Sąjungos biudžetą. Siekiant užtikrinti tolygesnį tiesioginės paramos paskirstymą kartu atsižvelgiant į vis dar esamus darbo užmokesčio ir gamybos sąnaudų skirtumus, turėtų būti laipsniškai koreguojami tiesioginės paramos už hektarą dydžiai. Valstybės narės, kurių tiesioginių išmokų dydis yra mažesnis nei 90 % Sąjungos vidurkio, turėtų vienu trečdaliu sumažinti savo dabartinio dydžio ir šio dydžio skirtumą; visos valstybės narės minimalų dydį turėtų pasiekti iki 2020 finansinių metų. Šią konvergenciją turėtų proporcingai finansuoti visos valstybės narės, kurių tiesioginių išmokų lygiai viršija Sąjungos vidurkio lygį;

(23) be to, visų 2019 m. valstybėje narėje arba regione panaudotų teisių į išmokas vieneto vertė paprastai turėtų būti vienoda. Tačiau, siekiant išvengti neigiamų finansinių pasekmių ūkininkams, valstybėms narėms apskaičiuojant teisių į išmokas, kurias ūkininkai turėtų turėti 2019 m., vertę turėtų būti leista atsižvelgti į istorinius veiksnius su sąlyga, kad 2019 m. nė vienos teisės į išmoką vertė nebus mažesnė kaip 60 % vidurkio. Valstybės narės turėtų finansuoti šią konvergenciją sumažinant tų teisių į išmokas, kurių vertė viršija 2019 m. vidurkį, vertę remiantis objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, kuriuos jos turi nustatyti. Šiomis aplinkybėmis, siekiant išvengti, kad tam tikri ūkininkai patirtų nepriimtinai neigiamų nuostolių, valstybės narės gali apriboti šį sumažinimą iki 30 % pradinės atitinkamų teisių vertės, net jei tokiu ribojimu nesudaroma galimybė pasiekti visų teisių į išmokas vertės, kuri sudarytų 60 % vidutinės vertės 2019 m. Išskyrus tas valstybes nares, kurios pasirenka taikyti vienodą vieneto vertę pirmaisiais sistemos įgyvendinimo metais, ši konvergencija turėtų būti vykdoma vienodais etapais. Atliekant teisių į išmokas ir vidurkį viršijančios vertės konvergenciją taip pat turėtų būti atsižvelgiama į teisėms į išmokas numatomus skirtus išteklius. Tačiau toms valstybėms narėms, kurios išlaiko savo esamas teises į išmokas ir kurios jau yra pasirinkusios

▼B

konvergencijos etapus pagal Reglamento (EB) Nr. 1782/2003 63 straipsnio 3 dalį, reikėtų įgyvendinti tuos konvergencijos etapus, kai taikoma, ir visų teisių į išmokas vertė turėtų būti patikslinta, siekiant atsižvelgti į teisėms į išmokas numatomus skirti išteklius.

(24) bendrosios išmokos sistemos taikymo patirtis rodo, kad reikėtų išlaikyti kai kuriuos jos pagrindinius elementus, įskaitant nacionalinių viršutinių ribų nustatymą, siekiant užtikrinti, kad bendras paramos dydis neviršytų esamų biudžeto apribojimų. Be to, valstybės narės turėtų ir toliau naudoti nacionalinį rezervą arba joms turėtų būti leista sudaryti regioninius rezervus. Tokie nacionaliniai ar regioniniai rezervai turėtų būti naudojami pirmiausia siekiant sudaryti palankesnes sąlygas jaunųjų ūkininkų ir žemės ūkio veiklą pradedančių ūkininkų dalyvavimui sistemoje ir juos turėtų būti leista naudoti siekiant atsižvelgti į tam tikrus kitus konkrečius atvejus. Teisių į išmokas perleidimo ir naudojimosi jomis taisyklės turėtų būti išlaikytos;

(25) Reglamento (EB) Nr. 73/2009 taikymo patirtis rodo, kad valstybės narės neišnaudoja visos pagal tame reglamente nustatytas nacionalines viršutines ribas turimų lėšų sumos. Nors palyginti su tuo reglamentu nustatyta sistema, šiuo reglamentu sumažinama rizika, kad lėšos bus nepanaudotos, tačiau valstybės narės turėtų turėti galimybę paskirstyti didesnės vertės teises į išmokas nei suma, turima pagal jų bazinės išmokos sistemą, kad būtų sudarytos palankesnės sąlygos veiksmingiau panaudoti lėšas. Todėl valstybėms narėms turėtų būti leidžiama, neviršijant tam tikrų bendrų ribų ir laikantis tiesioginėms išmokoms taikomų grynųjų viršutinių ribų, apskaičiuoti reikiamą sumą, kuria gali būti padidinta jų bazinė išmokų viršutinė riba;

(26) bet kuris valdos žemės ūkio paskirties žemės plotas, įskaitant plotus, kurių agrarinė būklė valstybėse narėse, kurios 2004 m. gegužės 1 d. įstojo į Sąjungą ir kurios stodamos pasirinko taikyti vienkartinės išmokos už plotus sistemą, 2003 m. birželio 30 d. nebuvo gera, naudojamas žemės ūkio veiklai, paprastai atitinka reikalavimus paramai pagal bazinę išmoką gauti. Atsižvelgiant į tai, kad žemės ūkio veikla gali turėti potencialą prisidėti prie žemės ūkio paskirties valdų pajamų įvairinimo ir kaimo vietovių gyvybingumo, valdos žemės ūkio paskirties žemės plotas, kuris taip pat naudojamas ne žemės ūkio veiklai, turi būti laikomas atitinkančiu reikalavimus su sąlyga, kad jis daugiausia naudojamas žemės ūkio veiklai. Tam vyraujančiam pobūdžiui įvertinti turėtų būti nustatyti visoms valstybėms narėms bendri kriterijai. Šiomis aplinkybėmis ir siekiant užtikrinti geresnį tiesioginių išmokų tikslinį paskirstymą, valstybės narės turėtų turėti galimybę teisinio tikrumo ir aiškumo tikslais sudaryti plotų, kurie daugiausia naudojami ne žemės ūkio veiklai ir todėl neatitinka reikalavimų, sąrašą. Be to, siekiant, kad žemė, kuri iki pareigos atidėti žemę panaikinimo atitiko reikalavimus dėl pasinaudojimo teisėmis į išmokas už atidėtą žemę, toliau būtų laikoma atitinkančia reikalavimus, turėtų būti nustatyta, kad tam tikri įveisto

▼B

miško plotai, įskaitant pagal atitinkamas Tarybos reglamento (EB) Nr. 1698/2005 ([1]) arba Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1305/2013 ([2]) taisykles atitinkančias nacionalines sistemas įveisto miško plotus, arba plotai, kuriems taikomi tam tikri aplinkosaugos įpareigojimai, atitinka paramos skyrimo pagal bazinę išmoka reikalavimus;

(27) siekiant išvengti situacijos, kai konkrečioje valstybėje narėje padidėjus reikalavimus atitinkančiam plotui neproporcingai sumažėtų tiesioginių išmokų už hektarą suma ir taip būtų daromas poveikis vidiniam konvergencijos procesui, valstybėms narėms turėtų būti leista taikyti sumažinimo koeficientą reikalavimus atitinkančiam daugiamečių žolynų plotui nustatyti tais atvejais, kai žolė ir kiti žoliniai pašarai ganyklų plotuose tradiciškai nevyrauja, bet yra nusistovėjusios vietos praktikos dalis;

(28) kanapių sektoriuje reikėtų ir toliau taikyti specialias priemones, skirtas užtikrinti, kad tarp pasėlių, atitinkančių bazinės išmokos skyrimo reikalavimus, nebūtų galima paslėpti nelegalių pasėlių, nes tai turėtų neigiamos įtakos kanapių rinkai. Todėl išmokos turėtų būti ir toliau skiriamos tik už plotus, apsėtus tų veislių kanapėmis, dėl kuriose esančio psichotropinių medžiagų kiekio yra pateikta tam tikrų įrodymų;

(29) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą ir patikslinti konkrečius atvejus, kurių gali atsirasti taikant bazinės išmokos sistemą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl ūkininkų atitikties bazinės išmokos sistemos reikalavimams ir galimybių pasinaudoti šia sistema taisyklių paveldėjimo ir numatomo paveldėjimo, paveldėjimo pagal nuomos sutartį atveju, pasikeitus juridiniam statusui arba pavadinimui, perleidus teises į išmokas ir valdos susijungimo ar jos padalijimo atveju, taip pat sutartinės nuostatos dėl teisės gauti teises į išmokas pirmaisiais teisių į išmokas paskirstymo metais atveju. Be to, tie įgaliojimai taip pat turėtų būti deleguoti siekiant priimt aktus dėl teisių į išmokas vertės ir skaičiaus apskaičiavimo arba vertės pakeitimo atsižvelgiant į teisių į išmokas paskirstymą taisyklių, įskaitant taisykles, susijusias su galimybe nustatyti preliminarią teisių į išmokas, skirtų remiantis ūkininko paraiška, vertę ir skaičių arba jų preliminarų padidinimą, taip pat taisykles, susijusias su teisių į išmokas preliminarios ir galutinės vertės ir skaičiaus nustatymo sąlygomis, ir taisykles, taikomas tais atvejais, kai pardavimas arba nuomos sutartis galėtų turėti įtakos teisių į išmokas paskirstymui; taisyklių dėl teisių į išmokas, gaunamų iš nacionalinio arba regioninio rezervo, vertės bei skaičiaus nustatymo ir apskaičiavimo. Be to, tie įgaliojimai taip pat turėtų būti deleguoti siekiant priimt aktus dėl teisių į išmokas vieneto vertės pakeitimo teisių į išmokas padalijimo atveju ir teisių į išmokas perleidimo be žemės taisyklių. Be to, tie įgaliojimai taip pat turėtų būti deleguoti siekiant priimt aktus dėl teisių į išmokas

([1]) 2005 m. rugsėjo 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1698/2005 dėl Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) paramos kaimo plėtrai (OL L 277, 2005 10 21, p. 1).

([2]) 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1305/2013 dėl paramos kaimo plėtrai, teikiamos Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) lėšomis, kuriuo panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1698/2005 (Žr. šio Oficialiojo leidinio p. 487).

▼B

paskirstymo ūkininkams, kurie 2013 m. negavo tiesioginių išmokų, arba panaudojant nacionalinį ar regioninį rezervą kriterijų; paskirstytinų teisių į išmokas skaičiaus apribojimų taikymo kriterijų; ir tam tikrų daugiamečių žolynų pertvarkymo į reikalavimus atitinkančius hektarus sumažinimo koeficiento nustatymo kriterijų;

(30) siekiant užtikrinti tinkamą teisių į išmokas administravimą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl deklaracijos turinio taisyklių ir pasinaudojimo teisėmis į išmokas reikalavimų;

(31) siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl išmokų skyrimo nustatant reikalavimą, kad būtų naudojama tam tikrų kanapių veislių sertifikuota sėkla, ir kanapių veislių nustatymo bei jose esančio tetrahidrokanabinolio kiekio tikrinimo tvarkos nustatymo taisyklių;

(32) atsižvelgiant į didelius administracinius, techninius ir logistinius sunkumus, su kuriais susiduria valstybės narės, taikančios vienkartinės išmokos už plotus sistemą pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009, dėl perėjimo prie bazinės išmokos sistemos, joms turėtų būti leista taikyti vienkartinės išmokos sistemą, kad bazinė išmoka būtų skiriama papildomu pereinamuoju laikotarpiu vėliausiai iki 2020 m. pabaigos. Jei valstybė narė nusprendžia ne vėliau kaip 2018 m. įvesti bazinės išmokos sistemą, ji gali pasirinkti diferencijuoti išmokas pagal vienkartinės išmokos už plotus sistemą remdamasi tam tikrų išmokų, skirtų 2014 m. pagal specialiosios paramos sistemas, ir atskirų išmokų pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009, arba Kipro atveju – pagal sektoriams skirtus konkrečius finansinius paketus pereinamojo laikotarpio nacionalinei pagalbai, dydžiu;

(33) siekiant užtikrinti paramos gavėjų teisų apsaugą ir patikslinti konkrečius atvejus, kurių gali atsirasti taikant vienkartinės išmokos už plotus sistemą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl ūkininkų atitikties vienkartinės išmokos už plotus sistemos reikalavimams ir galimybių pasinaudoti šia sistema taisyklių;

(34) valstybėse narėse, taikančiose vienkartinės išmokos už plotus sistemą, kurioms buvo leista skirti pereinamojo laikotarpio nacionalinę pagalbą, tokia pagalba turėjo didelės reikšmės remiant konkrečių sektorių ūkininkų pajamas. Dėl tos priežasties, taip pat siekiant išvengti staigaus ir didelio paramos sumažėjimo nuo 2015 m. tuose sektoriuose, kuriems iki 2014 m. skiriama pereinamojo laikotarpio nacionalinė pagalba, tikslinga tose valstybėse narėse numatyti galimybę skirti tą pagalbą kaip priedą prie paramos pagal vienkartinės išmokos už plotus sistemą. Siekiant užtikrinti iki šiol skirtos paramos teikiant pereinamojo laikotarpio nacionalinę pagalbą tęstinumą, tikslinga tai paramai, o Bulgarijos

▼B

ir Rumunijos atveju – papildomoms nacionalinėms tiesioginėms išmokoms taikyti tik 2013 m. taikytinas sąlygas, kaip valstybių narių prašymu leidžia Komisija. Taip pat tikslinga apriboti didžiausias sektoriams taikytinos pagalbos sumas, palyginti su jos sumomis 2013 m., siekiant užtikrinti nuolatinį pagalbos dydžio mažinimą ir jo suderinamumą su konvergencijos mechanizmu;

(35) turėtų būti numatytos specialios pirmojo teisių į išmokas paskirstymo ir jų vertės apskaičiavimo taisyklės, kai valstybės narės, taikiusios vienkartinės išmokos už plotus sistemą, pagal šį reglamentą įveda bazinės išmokos sistemą. Siekiant užtikrinti sklandų perėjimą nuo vienos sistemos prie kitos, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl išsamesnių bazinės išmokos sistemos įvedimo valstybėse narėse, taikiusiose vienkartinės išmokos už plotus sistemą, taisyklių;

(36) atsižvelgiant į būtinybę, jog vienetinė parama mažesnes valdas turintiems ūkininkams turi būti pakankama, kad būtų veiksmingai pasiektas pajamų rėmimo tikslas, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama perskirstyti tiesioginę paramą ūkininkams skiriant jiems papildomų išmokų už pirmuosius hektarus;

(37) vienas iš naujosios BŽŪP tikslų – aplinkosauginio veiksmingumo didinimas tiesiogines išmokas privalomai susiejant su „žalinimo“ komponentu; taip visoje Sąjungoje bus remiama klimatui ir aplinkai naudinga žemės ūkio praktika. Tuo tikslu valstybės narės dalį savo tiesioginių išmokų nacionalinių viršutinių ribų turėtų panaudoti metinei išmokai, kuri kaip priedas prie bazinės išmokos būtų skiriama už privalomą praktiką, kurios turėtų laikytis ūkininkai visų pirma siekdami prisidėti prie klimato ir aplinkos politikos tikslų, ir kuria galima atsižvelgti į vidaus konvergenciją valstybėje narėje arba regione. Ta praktika turėtų apimti paprastus, apibendrintus, be sutartinių įsipareigojimų kasmet atliekamus veiksmus, kurie nebūtų privalomi pagal kompleksinės paramos taisykles ir kurie būtų susiję su žemės ūkiu, pavyzdžiui, sėjomaina, daugiamečių žolynų – kurie apima žolynuose augančius tradicinius nedidelio tankumo vaismedžių sodus – ir ekologiniu požiūriu svarbių vietovių sukūrimu. Kad būtų galima geriau pasiekti „žalinimo“ komponento tikslus ir sudaryti galimybę veiksmingai jį administruoti bei kontroliuoti, ta praktika taip pat turėtų būti taikoma visam reikalavimus atitinkančiam valdos plotui. Tokia praktika taip pat turėtų būti privaloma ūkininkams, kurių valdos visiškai arba iš dalies yra „Natura 2000“ teritorijose, kurioms taikoma Tarybos direktyva 92/43/EEB ([1]) ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/147/EB ([2]), arba kurie yra plotuose, kuriems taikoma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/60/EB ([3]), tiek, kiek ši praktika yra suderinama su šių direktyvų tikslais;

([1]) 1992 m. gegužės 21 d. Tarybos direktyva 92/43/EEB dėl natūralių buveinių ir laukinės faunos bei floros apsaugos (OL L 206, 1992 7 22, p. 7).

([2]) 2009 m. lapkričio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/147/EB dėl laukinių paukščių apsaugos (OL L 20, 2010 1 26, p. 7).

([3]) 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/60/EB, nustatanti Bendrijos veiksmų vandens politikos srityje pagrindus (OL L 327, 2000 12 22, p. 1).

▼B

(38) atsižvelgiant į pripažintą ekologinio ūkininkavimo sistemų naudą aplinkai, ūkininkai, kurių valdos vienetai atitinka Tarybos reglamente (EB) Nr. 834/2007 ([1]) nustatytas sąlygas, turėtų pasinaudoti „žalinimo“ komponento teikiama nauda nebeturėdami vykdyti jokių kitų pareigų;

(39) „žalinimo“ komponento nesilaikymas turėtų užtraukti sankcijas remiantis Reglamentu (ES) Nr. 1306/2013;

(40) siekiant atsižvelgti į žemės ūkio sistemų įvairovę ir skirtingą aplinkosaugos padėtį visoje Sąjungoje, pagrįsta pripažinti ne tik visas tris šiame reglamente nustatytas žalinimo praktikas, bet ir praktiką, kuriai taikoma žemės ūkio, aplinkos ir klimato apsaugos priemonės arba sertifikavimo sistemos, kurios yra panašios į žalinimo priemones arba sistemas ir kuriomis pasiekiama lygiavertės ar didesnės naudos klimato ir aplinkosaugos atžvilgiu. Siekiant teisinio aiškumo ši praktika turėtų būti nustatyta šio reglamento priede. Valstybės narės turėtų nuspręsti, ar suteikti ūkininkams galimybę laikytis šiame reglamente nustatytos lygiavertės praktikos ir žalinimo praktikos, kad būtų nustatytas reikalavimas ūkininkams laikytis priemonės tikslams pasiekti tinkamiausios praktikos, ir turėtų apie savo sprendimus pranešti Komisijai. Siekdama teisinio tikrumo Komisija turėtų įvertinti, ar praktika, kuriai taikomos lygiavertės priemonės, apie kurias pranešta, yra įtraukta į priedą. Jei Komisija nusprendžia, kad taip nėra, ji turėtų atitinkamai pranešti valstybėms narėms pasitelkdama įgyvendinimo aktą, priimtą netaikant Reglamento (ES) Nr. 182/2011. Siekiant sudaryti galimybę paprasčiau įgyvendinti lygiavertiškumo principą ir užtikrinti valdomumą turėtų būti nustatytos taisyklės, susijusios su lygiaverčių priemonių taikymo sritimi, atsižvelgiant į žemės ūkio, aplinkos ir klimato apsaugos priemonių bei sertifikavimo sistemų specifinius ypatumus. Siekiant užtikrinti, kad lygiavertės praktikos būtų laikomasi tinkamai ir kad būtų išvengta dvigubo finansavimo, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl lygiavertės praktikos sąrašo papildymo, reikalavimų nacionalinėms ar regioninėms sertifikavimo sistemoms nustatymo ir prireikus susijusių sumų apskaičiavimo išsamių taisyklių nustatymo;

(41) pareigos, susijusios su pasėlių įvairinimu, turėtų būti taikomos taip, kad būtų atsižvelgiama į tai, kad smulkesniems ūkiams yra sunku užsiimti įvairinimu ir kartu toliau daryti pažangą siekiant didesnės naudos aplinkosaugai, visų pirma gerinti dirvos kokybę. Turėtų būti numatytos išimtys tiems ūkiams, kurie jau atitinka pasėlių įvairinimo tikslus, kadangi didelę jų dalį dengia žolynai arba pūdymas, specializuotiems ūkiams, kurių sklypuose kasmet vykdoma sėjomaina, arba ūkiams, kuriuose dėl jų geografinės padėties būtų pernelyg sudėtinga pradėti auginti dar ir trečios

([1]) 2007 m. birželio 28 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 834/2007 dėl ekologinės gamybos ir ekologiškų produktų ženklinimo ir panaikinantis Reglamentą (EEB) Nr. 2092/091 (OL L 189, 2007 7 20, p. 1).

▼B

rūšies pasėlius. Siekiant užtikrinti, kad pasėlių įvairinimo priemonėje nurodytos pareigos būtų taikomi proporcingai ir nediskriminuojant ir jomis būtų padedama gerinti aplinkos apsaugą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl kitų genčių ir rūšių pripažinimo ir tikslaus įvairių pasėlių dalių apskaičiavimo taisyklių nustatymo;

(42) daugiamečių žolynų aplinkosauginės naudos, visų pirma anglies dioksido sekvestracijos, tikslais, turėtų būti įtvirtintos nuostatos dėl daugiamečių žolynų išlaikymo. Šią apsaugą turėtų sudaryti draudimas suarti ar pertvarkyti aplinkosaugos požiūriu pažeidžiamiausius plotus, esančius „Natura 2000“ teritorijose, kurioms taikomos direktyvos 92/43/EEB ir 2009/147/EB, ir bendresnio pobūdžio apsauga nuo pertvarkymo į kitos paskirties plotus, grindžiama daugiamečių žolynų santykine dalimi. Valstybės narės turėtų būti įgaliotos nustatyti papildomus aplinkosaugos požiūriu pažeidžiamus plotus, kuriems netaikomos tos direktyvos. Be to, jos turėtų pasirinkti, kuriuo teritoriniu lygiu turėtų būti taikoma ta santykinė dalis. Siekiant užtikrinti veiksmingą daugiamečių žolynų apsaugą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl valstybių narių atliekamo daugiamečių žolynų, kuriems netaikomos direktyvos 92/43/EEB arba 2009/147/EB, nurodymo sistemos nustatymo;

(43) siekiant užtikrinti, kad būtų teisingai nustatytas ir išlaikytas daugiamečių žolynų ir bendro žemės ūkio paskirties žemės ploto santykis, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl išsamių to santykio nustatymo metodų nustatymo, išsamių daugiamečių žolynų išlaikymo taisyklių ir termino, kuris reikalingas atskirų ūkininkų pareigai pertvarkyti žemę įvykdyti;

(44) turėtų būti nustatomos ekologiniu požiūriu svarbios vietovės, visų pirma siekiant apsaugoti ir gerinti ūkių biologinę įvairovę. Todėl ekologiniu požiūriu svarbias vietoves turėtų sudaryti vietovės, kurios turi tiesioginės įtakos biologinei įvairovei, pavyzdžiui, pūdymui palikta žemė, kraštovaizdžio elementai, žemės pylimai, apsauginės juostos, įveisto miško plotai ir žemės ūkio ir miškininkystės plotai, arba kurios turi netiesioginės įtakos biologinei įvairovei dėl sumažėjusio medžiagų naudojimo ūkyje, pavyzdžiui, plotus, kuriuos sudaro tarpiniai pasėliai ir žieminė žalioji danga. Ekologiniu požiūriu svarbios vietovės atveju nustatytos pareigos turėtų būti taikomos tokiu būdu, kad nustatant tokias vietoves būtų vengiama uždėti neproporcingą naštą smulkesniems ūkiams, palyginti su papildoma geresne aplinkosaugine nauda. Turėtų būti numatytos išimtys, taikytinos ūkiams, kurie jau atitinka ekologiniu požiūriu svarbių vietovių tikslus, kadangi didelę jų dalį dengia žolynai arba pūdymas. Taip pat turėtų būti numatytos išimtys, daugiausia mišku apželdintų valstybių narių atveju, ūkininkams, kurie vykdo žemės ūkio veiklą tose vietovėse, kuriose esama gamtinių kliūčių tam tikrose daugiausia mišku apželdintose vietovėse, kai esama didelės rizikos, kad žemė bus

▼B

apleista. Be to, turėtų būti numatyta galimybė valstybėms narėms ir ūkiams regionų arba kolektyviniu lygiu įvykdyti pareigą, kad būtų nustatytos gretimos ekologiniu požiūriu svarbios vietovės, kurios yra naudingesnės aplinkai. Siekiant supaprastinimo, valstybės narės turėtų turėti galimybę standartizuoti ekologiniu požiūriu svarbių vietovių išmatavimą;

(45) siekiant užtikrinti veiksmingą ir nuoseklų ekologiniu požiūriu svarbių vietovių sukūrimą, kartu atsižvelgiant į valstybių narių specifinius ypatumus, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl vietovių pripažinimo ekologiniu požiūriu svarbiomis vietovėmis išsamesnių kriterijų nustatymo; kitų rūšių ekologiniu požiūriu svarbių vietovių pripažinimo; tam tikroms ekologiniu požiūriu svarbių vietovių rūšims taikytinų perskaičiavimo ir svorinių koeficientų nustatymo; taisyklių, reglamentuojančių valstybių narių atliekamą dalies ekologiniu požiūriu svarbios vietovės įgyvendinimą regionų lygiu; taisyklių, reglamentuojančių kolektyvinio pareigos ekologiniu požiūriu svarbias vietoves laikyti šalia esančių valdų įgyvendinimo nustatymą; valstybių narių apibrėžtų kriterijų, kuriais remiantis būtų nustatytas toks buvimas šalia, sistemos nustatymo; taip pat dėl miško ir žemės ūkio paskirties žemės santykio apskaičiavimo metodų nustatymo. Kai įtraukiamos kitos ekologiniu požiūriu svarbių vietovių rūšys, Komisija turėtų užtikrinti, kad jomis būtų siekiama gerinti valdos bendrą aplinkosauginį veiksmingumą, visų pirma kiek tai susiję su biologine įvairove, dirvožemio ir vandens kokybės gerinimu, kraštovaizdžio išsaugojimu ir klimato kaitos švelninimo bei prisitaikymo prie jos tikslų įgyvendinimu;

(46) siekiant skatinti tvarų žemės ūkio vystymą vietovėse, kuriose esama konkrečių gamtinių kliūčių, valstybėms narėms turėtų būti sudaryta galimybė dalį savo tiesioginių išmokų viršutinių ribų panaudoti metinei išmokai už plotą, kuri kaip priedas prie bazinės išmokos būtų skiriama visiems ūkininkams, vykdantiems veiklą tose vietovėse arba kai kuriose iš tų vietovių, kai taip nusprendė valstybė narė. Ta išmoka neturėtų pakeisti pagal kaimo plėtros programas teikiamos paramos ir neturėtų būti skiriama ūkininkams, vykdantiems veiklą vietovėse, nustatytose pagal Reglamentą (EB) Nr. 1698/2005, tačiau nenustatytose pagal Reglamentą (ES) Nr. 1305/2013;

(47) jaunųjų ūkininkų žemės ūkio sektoriuje kuriamai ir vystomai naujai ekonominei veiklai reikalingi finansiniai ištekliai; į tai reikėtų atsižvelgti paskirstant ir tikslingai teikiant tiesiogines išmokas. Toks veiklos vystymas yra itin svarbus Sąjungos žemės ūkio sektoriaus konkurencingumui, todėl siekiant sudaryti palankesnes sąlygas jauniesiems ūkininkams pradžioje įsikurti, o įsikūrus struktūriškai pertvarkyti savo valdas, reikėtų numatyti paramą žemės ūkio veiklą pradedančių jaunųjų ūkininkų pajamoms. Tuo tikslu valstybėms narėms turėtų būti sudaryta galimybė dalį savo tiesioginių išmokų nacionalinių viršutinių ribų

▼B

panaudoti metinei išmokai jauniesiems ūkininkams, kuri būtų skiriama kaip priedas prie bazinės išmokos. Valstybėms narėms turėtų būti sudaryta galimybė nuspręsti dėl tos išmokos apskaičiavimo metodo, o jei taikant tą metodą atsiranda pareiga nustatyti vienam ūkininkui tenkančios išmokos ribą, tokia riba nustatoma vadovaujantis bendraisiais Sąjungos teisės principais. Kadangi ta išmoka turėtų apimti tik pradinį veiklos vykdymo laikotarpį ir neturėtų tapti veiklos pagalba, ji turėtų būti skiriama ne ilgiau kaip penkerius metus. Ji turėtų būti skiriama žemės ūkio veiklą pradedantiems jauniesiems ūkininkams, kurie yra ne vyresni nei 40 metų amžiaus pirmaisiais paraiškos pateikimo bazinės išmokos sistemai arba vienkartinės išmokos už plotus sistemai metais;

(48) siekiant užtikrinti paramos gavėjų teisių apsaugą ir išvengti jų diskriminavimo, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl sąlygų, kuriomis gali būti laikoma, kad juridinis asmuo atitinka reikalavimus išmokai jauniesiems ūkininkams gauti, nustatymo;

(49) valstybėms narėms turėtų būti leista dalį savo tiesioginių išmokų nacionalinių viršutinių ribų aiškiai nustatytais atvejais panaudoti susietajai paramai tam tikruose sektoriuose arba regionuose. Turėtų būti nustatomos išteklių, kuriuos galima naudoti bet kokiai susietajai paramai, atitinkamos ribos, tačiau tokią paramą turėtų būti leidžiama teikti konkrečiuose valstybių narių sektoriuose arba regionuose susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, kai tam tikri ūkininkavimo būdai arba konkretūs žemės ūkio sektoriai yra ypač svarbūs dėl ekonominių, aplinkosaugos ir (arba) socialinių priežasčių. Valstybėms narėms turėtų būti leidžiama šiai paramai panaudoti iki 8 % jų nacionalinių viršutinių ribų arba 13 % tuo atveju, jei jų susietosios paramos dydis viršijo 5 % bent vienus 2010–2014 m. laikotarpio metus arba, kai taikoma vienkartinės išmokos už plotus sistema iki 2014 m. gruodžio 31 d. Be to, siekiant išlaikyti gyvulininkystės sektoriaus savarankiškumą dėl baltymų, valstybėms narėms, kurios nusprendžia panaudoti bent 2 % savo nacionalinių viršutinių ribų baltymingų augalų auginimui remti, turėtų būti leista tą procentinę dalį padidinti ne daugiau kaip dviem procentiniais punktais. Tinkamai pagrįstais atvejais, kai įrodomi tam tikri svarbūs poreikiai sektoriuje ar regione, ir gavus Komisijos patvirtinimą, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama panaudoti daugiau kaip 13 % savo nacionalinės viršutinės ribos. Kaip alternatyvą šioms procentinėms dalims valstybės narės gali nuspręsti panaudoti ne daugiau kaip 3 mln. EUR per metus susietajai paramai finansuoti. Susietoji parama turėtų būti skiriama tik tiek, kiek būtina, kad būtų sukurta paskata tuose susijusiuose sektoriuose ar regionuose išlaikyti dabartinį gamybos lygį. Be to, galimybės pasinaudoti ta parama turėtų būti suteiktos ūkininkams, kurie 2013 m. gruodžio 31 d. turi pagal Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 ir Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 jiems skirtas specialiąsias teises į išmokas, tačiau neturi reikalavimų atitinkančių hektarų, kad galėtų pasinaudoti teisėmis į išmokas. Siekiant patvirtinti savanorišką susietąją paramą, kuri viršija 13 % kiekvienai valstybei narei nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos, Komisijai taip pat turėtų būti suteikti įgaliojimai priimti įgyvendinimo aktus netaikant Reglamento (ES) Nr. 182/2011;

▼B

(50) siekiant užtikrinti veiksmingą ir tikslingą Sąjungos lėšų panaudojimą ir išvengti dvigubo finansavimo pagal kitas panašias paramos priemones, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl savanoriškos susietosios paramos teikimo sąlygų nustatymo, taip pat tokios paramos suderinamumo su kitomis Sąjungos priemonėmis ir paramos sumavimo taisyklių;

(51) siekiant, kad būtų išvengta gamybos sutrikdymo rizikos medvilnės auginimo regionuose, dalis paramos medvilnės sektoriui pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ir toliau siejama su medvilnės auginimu, skiriant specialiąją išmoką už reikalavimus atitinkantį hektarą, atsižvelgiant į visus svarbius veiksnius. Ši situacija turėtų būti išlaikyta remiantis 1979 m. Stojimo akto Protokole Nr. 4 dėl medvilnės nurodytais tikslais;

(52) siekiant užtikrinti veiksmingą specialiosios išmokos už medvilnę taikymą ir valdymą Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl žemės ir veislių patvirtinimo specialiosios išmokos už medvilnę tikslais taisyklių ir sąlygų nustatymo, taisyklių dėl tos išmokos skyrimo sąlygų, dėl atitikties išmokos skyrimo reikalavimams ir agronominių metodų; tarpšakinių organizacijų tvirtinimo kriterijų; gamintojų pareigų; ir taisyklių, reglamentuojančių tuos atvejus, kai patvirtinta tarpšakinė organizacija minėtų kriterijų nesilaiko;

(53) pagal Tarybos reglamento (EB) Nr. 637/2008 ([1]) 2 skyrių buvo reikalaujama, kad kiekviena medvilnę gaminanti valstybė narė kas ketverius metus, o pirmą kartą – ne vėliau kaip 2009 m. sausio 1 d. Komisijai pateiktų ketverių metų restruktūrizavimo programos projektą arba ne vėliau kaip 2009 m. gruodžio 31 d. – vieną bendrą pakeistos aštuonerių metų restruktūrizavimo programos projektą. Patirtis rodo, kad pertvarkant medvilnės sektorių būtų geriau pasinaudoti kitomis priemonėmis, įskaitant pagal Reglamentą (ES) Nr. 1305/2013 finansuojamose kaimo plėtros programose numatytas priemones. Tokiomis priemonėmis, be kita ko, būtų sudarytos geresnės derinimo su kitų sektorių priemonėmis sąlygos. Tačiau reikėtų atsižvelgti į restruktūrizavimo programose jau dalyvaujančių įmonių įgytas teises ir teisėtus lūkesčius. Todėl reikėtų leisti tęsti ir baigti įgyvendinti šiuo metu vykdomas ketverių ar aštuonerių metų programas, jų nebepratęsiant. Tuomet ketverių metų programų lėšos nuo 2014 m. galėtų būti įtrauktos į turimas Sąjungos lėšas, skirtas priemonėms pagal kaimo plėtros programas. Atsižvelgiant į programavimo laikotarpį, pasibaigus aštuonerių metų trukmės programoms turimos lėšos nebūtų naudingos kaimo plėtros programoms 2018 m., todėl jas būtų naudingiau pervesti šiame reglamente nustatytoms paramos sistemoms, kaip jau numatyta Reglamente (EB) Nr. 637/2008. Todėl Reglamentas (EB) Nr. 637/2008 nuo

([1]) 2008 m. birželio 23 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 637/2008, iš dalies keičiantis Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 ir nustatantis medvilnės sektoriaus restruktūrizavimo nacionalines programas (OL L 178, 2008 7 5, p. 1).

▼B

2014 m. sausio 1 d. arba nuo 2018 m. sausio 1 d. taps nebeaktualus valstybėse narėse, kurios atitinkamai įgyvendina ketverių arba aštuonerių metų programas, ir todėl turėtų būti panaikintas;

(54) valstybėms narėms turėtų būti leista nustatyti paprastą ir konkrečiai smulkiesiems ūkininkams skirtą sistemą siekiant sumažinti su tiesioginės paramos valdymu ir kontrole susijusias administracines išlaidas. Tuo tikslu valstybėms narėms turėtų būti leista nustatyti arba vienkartinę išmoką, kuri pakeistų visas tiesiogines išmokas, arba išmoką remiantis ūkininkams kiekvienais metais mokėtina suma. Reikėtų nustatyti taisykles, kuriomis būtų supaprastinti formalumai, *inter alia*, mažinant smulkiesiems ūkininkams taikomas pareigas, pavyzdžiui, susijusius su paraiškomis gauti pagalbą, klimatui ir aplinkai naudinga žemės ūkio praktika, kompleksine parama ir kontrole, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 1306/2013, tačiau netrukdant siekti bendrų reformos tikslų, susitariant, kad Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 II priede nurodyti Sąjungos teisės aktai taikomi smulkiesiems ūkininkams. Tos sistemos tikslas turėtų būti remti dabartinę Sąjungos smulkiųjų ūkių žemės ūkio struktūrą, netrukdant jiems laipsniškai tapti konkurencingesnėmis struktūromis. Todėl galimybės dalyvauti sistemoje iš esmės turėtų būti suteikiamos tik esančioms valdoms. Ūkininkų dalyvavimas sistemoje turėtų būti neprivalomas. Tačiau siekiant dar labiau padidinti sistemos poveikį supaprastinimui, valstybėms narėms turėtų būti leista tam tikrus ūkininkus įtraukti į sistemą automatiškai, numatant pastarųjų galimybę pasitraukti iš jos;

(55) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl dalyvavimo smulkiųjų ūkininkų sistemoje sąlygų nustatymo, jei pasikeičia dalyvaujančio ūkininko padėtis;

(56) supaprastinimo tikslais ir siekiant atsižvelgti į konkrečią atokiausių regionų padėtį, tiesioginės išmokos tuose regionuose turėtų būti valdomos pagal Reglamentu (ES) Nr. 228/2013 nustatytas paramos programas. Todėl tiems regionams neturėtų būti taikomos šio reglamento nuostatos, susijusios su bazine išmoka ir susijusiomis išmokomis, susietąja parama ir smulkiųjų ūkininkų sistema;

(57) šio reglamento taikymo ir tiesioginių išmokų stebėsenos, analizės ir valdymo tikslais valstybės narės turi teikti pranešimus. Siekiant užtikrinti teisingą šiame reglamente nustatytų taisyklių taikymą ir užtikrinti, kad tokie pranešimai būti pateikti greitai, veiksmingai, būtų tikslūs, ekonomiškai efektyvūs ir suderinami su asmens duomenų apsauga, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl reikiamų priemonių, susijusių su Komisijai teiktinais valstybių narių pranešimais, nustatymo arba tiesioginių išmokų patikrų, kontrolės, stebėsenos, vertinimo ir audito tikslais ir siekiant laikytis tarptautiniuose susitarimuose nustatytų reikalavimų, įskaitant tuose susitarimuose nustatytus pranešimo reikalavimus, taip pat dėl išsamių taisyklių, susijusių su pateiktinos informacijos pobūdžiu bei rūšimi, tvarkytinų

▼B

duomenų kategorijomis ir ilgiausio saugojimo laikotarpiu, teise susipažinti su informacija arba prieiga prie informacijos sistemų ir informacijos skelbimo sąlygomis;

(58) asmens duomenys, surinkti tiesioginių išmokų taikymo tikslais, turėtų būti tvarkomi būdu, kuris suderinamas su tais tikslais. Jie taip pat turėtų būti nuasmeninti ir tvarkomi suvestine forma, jeigu tvarkomi stebėsenos ar vertinimo tikslais, ir saugomi pagal Sąjungos teisę, susijusią su asmenų apsauga tvarkant asmens duomenis ir su laisvu tokių duomenų judėjimu, visų pirma Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 95/46/EB ([1]) ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 45/2001 ([2]). Duomenų subjektams turėtų būti pranešta apie tokį jų duomenų tvarkymą ir apie jų teises, susijusias su duomenų apsauga;

(59) buvo konsultuotasi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu ir jis pateikė nuomonę 2011 m. gruodžio 14 d. ([3]);

(60) siekiant užtikrinti sklandų perėjimą nuo Reglamente (EB) Nr. 73/2009 numatytos tvarkos prie šiame reglamente nustatytos tvarkos taikymo, Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti tam tikrus aktus dėl būtinų priemonių bet kurioms ūkininkų įgytoms teisėms ir teisėtiems lūkesčiams apsaugoti nustatymo;

(61) siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento įgyvendinimo sąlygas ir išvengti nesąžiningos ūkininkų konkurencijos ar diskriminavimo, Komisijai turėtų būti suteikti šie įgyvendinimo įgaliojimai: leisti Kroatijai skirti papildomas nacionalines tiesiogines išmokas; nustatyti sumą, kuri turi būti įtraukta į Kroatijos specialų nacionalinį išminavimo rezervą; nustatyti bazinės išmokos sistemos metinę nacionalinę viršutinę ribą; priimti su teisių į išmokas skyrimo paraiškomis susijusias taisykles; patvirtinti priemones, susijusias su nepanaudotų teisių į išmokas grąžinimu į nacionalinį rezervą; patvirtinti pranešimų apie teisių į išmokas perleidimą teikimo nacionalinėms valdžios institucijoms sąlygas ir tokių pranešimų teikimo terminus; nustatyti vienkartinės išmokos už plotus sistemos metinę nacionalinę viršutinę ribą; patvirtinti taisykles, susijusias su paraiškomis skirti teises į išmoką, pateiktomis teisių į išmokas paskirstymo metais, kai valstybės narės pereina prie bazinės išmokos sistemos; nustatyti perskirstymo išmokos metines viršutines ribas. Tais įgaliojimais turėtų būti naudojamasi pagal Reglamentą (ES) Nr. 182/2011;

(62) siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento įgyvendinimo sąlygas ir išvengti nesąžiningos ūkininkų konkurencijos ar diskriminavimo, Komisijai turėtų būti suteikti šie įgyvendinimo įgaliojimai:

([1]) 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

([2]) 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

([3]) OL L 35, 2012 2 9, p. 1.

▼B

priimti valstybių narių pranešimų teikimo ir Komisijos atliekamo lygiavertės praktikos vertinimo tvarkos taisykles, įskaitant dėl jų teikimo terminų; nustatyti konkrečias ribas, kurių neviršijus laikoma, kad pareigos išlaikyti daugiamečius žolynus yra laikomasi; nustatyti išmokos už klimatui ir aplinkai naudingą žemės ūkio praktiką metinę viršutinę ribą; nustatyti išmokos už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, metinę viršutinę ribą; nustatyti išmokos jauniesiems ūkininkams metinę viršutinę ribą. Tais įgaliojimais turėtų būti naudojamasi pagal Reglamentą (ES) Nr. 182/2011;

(63) siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento įgyvendinimo sąlygas ir išvengti nesąžiningos ūkininkų konkurencijos ar diskriminavimo, Komisijai turėtų būti suteikti šie įgyvendinimo įgaliojimai: nustatyti savanoriškos susietosios paramos metinę viršutinę ribą; priimti su savanoriška susietąja parama susijusių sprendimų vertinimo ir tvirtinimo tvarkos taisykles; priimti žemės ir veislių patvirtinimo specialiosios išmokos už medvilnę skyrimo tikslais ir pranešimų teikimo su tuo tvirtinimu susijusiems gamintojams tvarkos taisykles; priimti specialiosios išmokos už medvilnę sumos sumažinimo apskaičiavimo taisykles; priimti su bendraisiais pranešimų teikimo reikalavimais ir metodais susijusias taisykles; ir patvirtinti būtinas bei pagrįstas priemones konkrečioms problemoms spręsti ekstremaliosios padėties atveju. Tais įgaliojimais turėtų būti naudojamasi laikantis Reglamento (ES) Nr. 182/2011;

(64) kad būtų išspręstos vienoje ar keliose valstybėse narėse iškilusios skubios problemos, tuo pačiu metu užtikrinant tiesioginių išmokų sistemos tęstinumą, Komisija turėtų priimti nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus, kai tinkamai pagrįstais atvejais, ypatingos aplinkybės turi neigiamos įtakos paramos teikimui ir kelia pavojų veiksmingam pagal šiame reglamente išvardytas paramos sistemas skiriamų išmokų įgyvendinimui;

(65) kadangi šio reglamento tikslų valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl šio reglamento ir kitų BŽŪP priemonių sąsajų, įvairių kaimo vietovių skirtumų ir ribotų išsiplėtusios Sąjungos valstybių narių finansinių išteklių, tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygiu naudojantis daugiamete Sąjungos finansavimo garantija ir pirmenybę teikiant aiškiai nustatytiems prioritetams,, laikydamasi Europos Sąjungos sutarties (toliau – ES sutartis) 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti,

(66) atsižvelgiant į tai, kad Reglamentas (EB) Nr. 73/2009 ir toliau bus taikomas 2014 m., šis reglamentas turėtų būti taikomas nuo 2015 m. sausio 1 d. Tačiau šio reglamento nuostatomis dėl lankstumo tarp ramsčių numatyta galimybė valstybėms narėms priimti sprendimus ir pranešto apie juos Komisijai ne vėliau kaip

▼B

2013 m. gruodžio 31 d. Be to, dėl kai kurių kitų šio reglamento nuostatų reikės imtis veiksmų 2014 m. Todėl tos nuostatos turėtų būti taikomos nuo šio reglamento įsigaliojimo dienos;

(67) dėl skubos priežasčių siekiant parengti sklirų numatytų priemonių įgyvendinimą, šis reglamentas turėtų įsigalioti jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* dieną,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

I ANTRAŠTINĖ DALIS

TAIKYMO SRITIS IR APIBRĖŽTYS

1 straipsnis

Taikymo sritis

Šiuo reglamentu nustatomos:

a) bendrosios taisyklės dėl išmokų, kurios tiesiogiai skiriamos ūkininkams pagal I priede išvardytas paramos sistemas (toliau – tiesioginės išmokos);

b) specialios taisyklės, susijusios su:

i) bazine išmoka ūkininkams (toliau – bazinės išmokos sistema) ir pereinamojo laikotarpio supaprastinta sistema (toliau – vienkartinės išmokos už plotus sistema);

ii) pereinamojo laikotarpio savanoriška nacionaline pagalba ūkininkams;

iii) savanoriška perskirstymo išmoka;

iv) išmoka ūkininkams, kurie laikosi klimatui ir aplinkai naudingos žemės ūkio praktikos;

v) savanoriška išmoka ūkininkams vietovėse, kuriose esama gamtinių kliūčių;

vi) išmoka žemės ūkio veiklą pradedantiems jauniesiems ūkininkams;

vii) savanoriškos susietosios paramos sistema;

viii) specialiąja išmoka už medvilnę;

ix) smulkiesiems ūkininkams skirta savanoriška supaprastinta sistema;

x) sistema, pagal kurią Bulgarija, Kroatija ir Rumunija gali papildyti tiesiogines išmokas.

2 straipsnis

I priedo dalinis pakeitimas

Siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl I priede pateikto paramos sistemų sąrašo dalinio pakeitimo, kiek tai būtina siekiant atsižvelgti į naujus teisėkūros procedūra priimamus aktus dėl paramos sistemų, kurie gali būti priimti priėmus šį reglamentą.

▼B

3 straipsnis

Taikymas atokiausiems regionams ir mažosioms Egėjo jūros saloms

11 straipsnis netaikomas SESV 349 straipsnyje nurodytiems Sąjungos regionams (toliau – atokiausi regionai) ir tiesioginėms išmokoms, kurios pagal Reglamentą (EB) Nr. 229/2013 skiriamos mažosiose Egėjo jūros salose.

Šio reglamento III, IV ir V antraštinės dalys atokiausiems regionams netaikomos.

4 straipsnis

Terminų apibrėžtys ir susijusios nuostatos

1. Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

a) ūkininkas – fizinis ar juridinis asmuo arba fizinių ar juridinių asmenų grupė, neatsižvelgiant į tokios grupės ar jos narių juridinį statusą, suteikiamą pagal nacionalinę teisę, kurių valda yra teritorinėje Sutarčių taikymo srityje, kaip apibrėžta ES sutarties 52 straipsnyje kartu su SESV 349 ir 355 straipsniais, ir kurie verčiasi žemės ūkio veikla;

b) valda – visi žemės ūkio veiklai naudojami ir ūkininko valdomi vienetai vienos valstybės narės teritorijoje;

c) žemės ūkio veikla –

i) žemės ūkio produktų gamyba, kultivavimas arba auginimas, įskaitant derliaus nuėmimą, melžimą, gyvulių veisimą ir laikymą ūkininkavimo tikslais, arba

ii) žemės ūkio paskirties žemės išlaikymas tokios būklės, kad ji būtų tinkama ganyti arba kultivuoti be parengiamosios veiklos, kurią vykdant nebūtų apsiribota įprastais žemės ūkio metodais ir įrenginiais, vadovaujantis kriterijais, kuriuos nustato valstybės, narės remdamosi Komisijos nustatyta sistema, arba

iii) minimalios veiklos, kurią apibrėžia valstybės narės, vykdymas ganyti arba kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikomoje žemės ūkio paskirties žemėje;

d) žemės ūkio produktai – Sutarčių I priede išvardyti produktai, išskyrus žvejybos produktus, ir medvilnė;

e) žemės ūkio paskirties žemė – bet koks žemės plotas, naudojamas kaip ariamoji žemė, daugiamečiai žolynai ir daugiametės ganyklos arba naudojamas daugiamečiams pasėliams auginti;

▼B

f) ariamoji žemė – pasėliams auginti naudojama žemė arba žemės plotai, kuriuose gali būti auginami pasėliai, bet kurie palikti pūdymui, įskaitant pagal Reglamento (EB) Nr. 1257/1999 22, 23 ir 24 straipsnius, Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 39 straipsnį ir Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 28 straipsnį atidėtus plotus, nepaisant to, ar ant tos žemės pastatyta šiltnamių, ar ji uždengta pastovia arba nuimama danga;

g) daugiamečiai pasėliai – ne sėjomainos būdu auginami pasėliai (išskyrus daugiamečius žolynus ir daugiametes ganyklas), kuriais žemė apsėta penkerius metus ar ilgiau ir iš kurių pakartotinai gaunamas derlius, įskaitant daigynus ir trumpos rotacijos želdinius;

h) daugiametis žolynas ir daugiametė ganykla (bendrai vadinami daugiamečiais žolynais) – žemė, kurioje natūraliai auga (t. y. nesėjama) arba specialiai auginama (t. y. pasėta) žolė ar kiti žoliniai pašarai ir kuri penkerius metus ar ilgiau neįtraukta į valdos sėjomainą; joje gali augti ir kitos augalų rūšys, pavyzdžiui, krūmokšniai ir (arba) medžiai, kurie gali būti panaudoti ganymui, su sąlyga, kad joje tebevyrauja žolė ir kiti žoliniai pašarai, taip pat, jei valstybės narės taip nusprendžia – žemė, kurią galima panaudoti ganymui ir kuri sudaro dalį nusistovėjusios vietos praktikos, kai žolė ir kiti žoliniai pašarai ganyklų plotuose tradiciškai nevyrauja;

i) žolė ar kiti žoliniai pašarai – visi žoliniai augalai, kurie tradiciškai auga natūraliose ganyklose arba paprastai valstybėse narėse dedami į sėklų mišinius ganykloms ar pievoms, nepaisant to, ar jos skirtos gyvuliams ganyti;

j) daigynai – toliau išvardyti jaunų atvirame lauke auginamų sumedėjusių augalų, skirtų vėliau persodinti, plotai:

— vynmedžių ir šakniastiebių daigynai;

— vaismedžių ir uogakrūmių daigynai;

— dekoratyvinių augalų daigynai;

— komerciniai miško medžių medelynai, išskyrus auginamus miškingoje vietovėje pačios žemės ūkio valdos reikmėms;

— medžių ir krūmų, skirtų sodinti soduose, parkuose, šalikelėse ir krantinėse daigynai (pvz., gyvatvorių augalai, rožių krūmai bei kiti dekoratyviniai krūmai ir dekoratyviniai spygliuočiai), visais atvejais įskaitant jų poskiepius ir jaunus sodinukus;

k) trumpos rotacijos želdiniai – plotai, apsodinti tais KN kodu 0602 90 41 žymimų ir valstybių narių nustatytinų rūšių medžiais, kuriems priskiriami sumedėję daugiamečiai augalai, šakniastiebiai arba atžalos, likę žemėje po derliaus nuėmimo, ir kitą sezoną išdygstantys nauji daigai, ir kurie pasižymi ilgiausiu valstybių narių nustatytinu derliaus ciklu;

▼B

l) pardavimas – žemės nuosavybės teisių arba teisių į išmokas pardavimas arba kitoks galutinis perleidimas; šis terminas neapima žemės pardavimo, kai žemė yra perleidžiama viešosioms valdžios institucijoms arba viešajam interesui patenkinti, ir kai perleidžiama ne žemės ūkio reikmėms;

m) nuoma – nuomos sutartis arba panašios rūšies laikinas sandoris;

n) perleidimas – žemės ar teisių į išmokas nuoma arba pardavimas, arba faktinis ar numatomas paveldėjimas, arba bet koks kitas galutinis perleidimas; jis neapima teisių į išmokas grąžinimo pasibaigus nuomai.

2. Valstybės narės:

a) nustato kriterijus, kuriuos turi atitikti ūkininkai, kad jie būtų laikomi įvykdžiusiais pareigą išlaikyti ganyti ir kultivuoti tinkamą žemės ūkio paskirties žemės būklę, kaip nurodyta 1 dalies c punkto ii papunktyje;

b) jei taikytina, valstybėje narėje apibrėžia minimalią veiklą, kuri turi būti vykdoma ganyti arba kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikomoje žemės ūkio paskirties žemėje, kaip nurodyta 1 dalies c punkto iii papunktyje;

c) nustato medžių rūšis, kurios priskiriamos trumpos rotacijos želdiniams, ir nustato maksimalų tų medžių rūšių derliaus ciklą, kaip nurodyta 1 dalies k punkte.

Valstybės narės gali nuspręsti, kad žemė, kurią galima panaudoti ganymui ir kuri sudaro dalį nusistovėjusios vietos praktikos, kai žolė ir kiti žoliniai pašarai ganyklų plotuose tradiciškai nevyrauja, būtų laikoma daugiamečiais žolynais, kaip nurodyta 1 dalies h punkte.

3. Siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais nustatoma:

a) sistema, pagal kurią valstybės narės turi nustatyti kriterijus, kuriuos turi atitikti ūkininkai, kad jie būtų laikomi įvykdžiusiais pareigą išlaikyti ganyti ir kultivuoti tinkamą žemės ūkio paskirties žemės būklę, kaip nurodyta 1 dalies c punkto ii papunktyje;

b) sistema, pagal kurią valstybės narės apibrėžia minimalią veiklą, kuri turi būti vykdoma ganyti arba kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikomoje žemės ūkio paskirties žemėje, kaip nurodyta 1 dalies c punkto iii papunktyje;

c) kriterijai, skirti žolės ir kitų žolinių pašarų vyravimui apibrėžti, ir kriterijai, skirti 1 dalies h punkte nurodytai nusistovėjusiai vietos praktikai apibrėžti.

▼B

II ANTRAŠTINĖ DALIS

BENDROSIOS NUOSTATOS DĖL TIESIOGINIŲ IŠMOKŲ

1 SKYRIUS

Bendros taisyklės dėl tiesioginių išmokų

5 straipsnis

Bendros žemės ūkio politikos bendrosios nuostatos

Šiame reglamente numatytoms sistemoms taikomas Reglamentas (ES) Nr. 1306/2013 ir pagal jį priimtos nuostatos.

6 straipsnis

Nacionalinės viršutinės ribos

1. II priede nustatoma kiekvienai valstybei narei kiekvienais metais taikoma nacionalinė viršutinė riba, kurią sudaro bendra visų skirtų teisių į išmokas, nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų ir pagal 42, 47, 49, 51 ir 53 straipsnius nustatytų viršutinių ribų vertė.

Kai valstybė pasinaudoja 22 straipsnio 2 dalyje numatyta galimybe, tai valstybei narei atitinkamiems metams II priede nustatyta viršutinė nacionalinė riba gali būti padidinta suma, kuri apskaičiuojama pagal tą pastraipą.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, II priede kiekvienai valstybei narei, kuri taiko vienkartinės išmokos už plotus sistemą, nustatoma kiekvienų metų nacionalinė viršutinė riba, kurią sudaro pagal 36, 42, 47, 49, 51 ir 53 straipsnius nustatytos viršutinės ribos.

▼M1

3. Siekiant atsižvelgti į pokyčius, susijusius su bendromis didžiausiomis tiesioginių išmokų sumomis, kurios gali būti skirtos, įskaitant pokyčius dėl valstybių narių priimtų sprendimų pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 136a straipsnį ir šio reglamento 14 straipsnį, ir pokyčius dėl šio reglamento 20 straipsnio 2 dalies taikymo, Komisijai pagal šio reglamento 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, siekiant patikslinti šio reglamento II priede nustatytas nacionalines viršutines ribas.

▼B

7 straipsnis

Grynosios viršutinės ribos

1. Nedarant poveikio 8 straipsniui, bendra tiesioginių išmokų suma, kuri gali būti skirta valstybėje narėje pagal III, IV ir V antraštines dalis konkrečiais kalendoriniais, pritaikius 11 straipsnį, metais, neturi viršyti III priede nustatytų atitinkamų viršutinių ribų.

▼B

Jeigu bendra tiesioginių išmokų suma, kuri turi būti skirta valstybėje narėje, viršytų III priede nustatytas viršutines ribas, ta valstybė narė visoms tiesioginių išmokų sumoms, išskyrus pagal Reglamentą (ES) Nr. 228/2013 ir Reglamentą (ES) Nr. 229/2013 skiriamas tiesiogines išmokas, taiko linijinį sumažinimą.

2. Kiekvienai valstybei narei ir kiekvienais kalendoriniais metais sumažinus išmokas numatomos gauti lėšos, nurodytos 11 straipsnyje (kurių suma lygi II priede nustatytų nacionalinių viršutinių ribų, pridėjus pagal 58 straipsnį skiriamą sumą, ir III priede nustatytų grynųjų viršutinių ribų skirtumui), skiriamos kaip Sąjungos parama priemonėms pagal kaimo plėtros programas, finansuojamas iš Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP), kaip nurodyta Reglamente (ES) Nr. 1305/2013.

3. Siekiant atsižvelgti į pokyčius, susijusius su bendromis didžiausiomis tiesioginių išmokų sumomis, kurios gali būti skirtos, įskaitant sumas, kurios susidarys valstybėms narėms priėmus sprendimus pagal 14 straipsnį, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl III priede nustatytos viršutinės ribos patikslinimo.

8 straipsnis

Finansinė drausmė

1. Pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 26 straipsnį nustatytas koregavimo koeficientas taikomas tik 2 000 EUR viršijančioms tiesioginėms išmokoms, kurios turi būti skiriamos ūkininkams atitinkamais kalendoriniais metais.

2. Dėl 16 straipsnyje numatyto laipsniško tiesioginių išmokų įvedimo, šio straipsnio 1 dalis Bulgarijai ir Rumunijai taikoma nuo 2016 m. sausio 1 d.

Dėl 17 straipsnyje numatyto laipsniško tiesioginių išmokų įvedimo šio straipsnio 1 dalis Kroatijai taikoma nuo 2022 m. sausio 1 d.

3. Siekiant užtikrinti teisingą tiesioginių išmokų koregavimo taikymą finansinės drausmės požiūriu, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl išmokų sumažinimo apskaičiavimo pagrindo, kurį valstybės narės taikytų ūkininkams pagal šio straipsnio 1 dalį.

4. Juridinio asmens arba fizinių ar juridinių asmenų grupės atveju valstybės narės gali taikyti 1 dalyje nurodytą koregavimo koeficientą šių juridinių asmenų ar grupių lygiu, kai nacionalinėje teisėje numatyta, kad atskiri nariai gali prisiimti teises ir pareigas, kurios yra panašios į atskirų ūkininkų, turinčių valdos valdytojo statusą, teises ir pareigas, visų pirma jų ekonominio, socialinio ir mokestinio statuso atžvilgiu, su sąlyga, kad jie prisidėjo prie atitinkamų juridinių asmenų ar grupių žemės ūkio struktūrų stiprinimo.

▼B

9 straipsnis

Aktyvus ūkininkas

1. Tiesioginės išmokos neskiriamos fiziniams ar juridiniams asmenims arba fizinių ar juridinių asmenų grupėms, kurių žemės ūkio paskirties žemę sudaro daugiausia ganyti ar kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikomi plotai ir kurie tuose plotuose nevykdo minimalios valstybių narių 4 straipsnio 2 dalies b punkte apibrėžtos veiklos.

2. Tiesioginės išmokos neskiriamos fiziniams ar juridiniams asmenims arba fizinių ar juridinių asmenų grupėms, kurie eksploatuoja oro uostus, teikia geležinkelio paslaugas, eksploatuoja vandens valymo įrenginius, teikia nekilnojamojo turto paslaugas, eksploatuoja nuolatines sporto ir pramogų aikšteles.

Atitinkamais atvejais valstybės narės, remdamosi objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, gali nuspręsti į pirmoje pastraipoje nurodytą sąrašą įtraukti kitų panašių ne žemės ūkio veiklos rūšių ir gali vėliau nuspręsti bet kuriuos tokius papildymus išbraukti.

Asmuo ar asmenų grupė, patenkantys į pirmos arba antros pastraipos į taikymo sritį, vis dėlto yra laikomi aktyviais ūkininkais, jei jie pateikia valstybių narių nustatytos formos patikrinamų įrodymų, kuriais įrodomas kuris nors iš šių aspektų:

a) tai, kad metinė tiesioginių išmokų suma sudaro bent 5 % visų pajamų, kurių jie gavo iš ne žemės ūkio veiklos naujausiais fiskaliniais metais, apie kuriuos turima tokių duomenų;

b) tai, kad jų vykdoma žemės ūkio veikla nėra nereikšminga;

c) tai, kad jų pagrindinė veikla ar įmonės tikslas yra žemės ūkio veiklos vykdymas.

3. Be to, kas numatyta 1 ir 2 dalyse, valstybės narės, remdamosi objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, gali nuspręsti, kad tiesioginės išmokos nebūtų skiriamos tiems fiziniams ar juridiniams asmenims arba fizinių ar juridinių asmenų grupėms:

a) kurių vykdoma žemės ūkio veikla sudaro tik nedidelę visos jų ekonominės veiklos dalį; ir (arba)

b) kurių pagrindinė veikla ar įmonės tikslas nėra žemės ūkio veikla.

4. 2 ir 3 dalys netaikomos ūkininkams, kurie gavo tik tokias tiesiogines išmokas, kurios ankstesniais metais neviršijo tam tikros sumos. Dėl tokios sumos sprendžia valstybės narės remdamosi objektyviais kriterijais, pavyzdžiui, savo nacionaliniais ar regioniniais ypatumais, ir ji neturi būti didesnė negu 5 000 EUR.

▼B

5. Siekiant užtikrinti ūkininkų teisių apsaugą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais nustatomi:

a) kriterijai, pagal kuriuos apibrėžiami atvejai, kai ūkininko turima žemės ūkio paskirties žemė turi būti laikoma daugiausia ganyti ar kultivuoti tinkamos būklės natūraliai laikoma žeme;

b) kriterijai, pagal kuriuos atskiriamos iš žemės ūkio veiklos ir ne žemės ūkio veiklos gautos pajamos;

c) kriterijai, pagal kuriuos apskaičiuojamos 2 ir 4 dalyse nurodytų tiesioginių išmokų sumos, visų pirma pirmaisiais teisių į atitinkamas tiesiogines išmokas paskirstymo metais, kai dar nėra galutinai nustatyta teisių į išmokas vertė, taip pat atitinkamos tiesioginės išmokos naujiesiems ūkininkams;

d) kriterijai, kuriuos ūkininkai turi atitikti, kad 2 ir 3 dalių tikslais įrodytų, jog jų vykdoma žemės ūkio veikla nėra nereikšminga ir kad jų pagrindinė veikla ar įmonės tikslas yra žemės ūkio veiklos vykdymas.

6. Valstybės narės praneša Komisijai apie 2, 3 ir 4 dalyse nurodytą bet kurį sprendimą ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d., o sprendimo pakeitimų atveju – per dvi savaites nuo bet kurio iš dalies pakeisto sprendimo priėmimo dienos.

10 straipsnis

Būtiniausi reikalavimai tiesioginėms išmokoms gauti

1. Valstybės narės nusprendžia neskirti tiesioginių išmokų ūkininkui vienu iš šių atvejų:

a) jeigu bendra prašoma ar skirtina tiesioginių išmokų suma prieš taikant Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnį konkrečiais kalendoriniais metais yra mažesnė kaip 100 EUR;

b) jeigu reikalavimus atitinkantis valdos plotas, už kurį prašomos arba skirtinos tiesioginės išmokos prieš taikant Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnį, yra mažesnis kaip vienas hektaras.

2. Siekdamos atsižvelgti į savo žemės ūkio ekonomikos struktūrą, valstybės narės gali koreguoti 1 dalies a ir b punktuose nustatytas ribas laikydamosi IV priede nustatytų apribojimų.

▼B

3. Kai valstybė narė nusprendžia taikyti ploto ribą pagal 1 dalies b punktą, ji nepaisydama to taiko tos dalies a punktą tiems ūkininkams, kurie gauna IV antraštinėje dalyje nurodytą su gyvuliais susijusią susietąją paramą, kurių turimų hektarų skaičius yra mažesnis už ploto ribą.

4. Atitinkamos valstybės narės gali nuspręsti 1 dalies netaikyti atokiausiuose regionuose ir mažosiose Egėjo jūros salose.

5. 2015 m. Bulgarijoje ir Rumunijoje prašoma arba skirtina suma, nurodyta 1 dalies a punkte, apskaičiuojama remiantis V priedo A punkte nustatyta susijusi suma.

2015–2021 m. Kroatijoje prašoma arba skirtina suma, nurodyta 1 dalies a punkte, apskaičiuojama remiantis VI priedo A punkte nustatyta suma.

11 straipsnis

Išmokų sumažinimas

1. Valstybės narės ūkininkams pagal III antraštinės dalies 1 skyrių konkrečiais kalendoriniais metais skirtinų tiesioginių išmokų sumos dalį, viršijančią 150 000 EUR, sumažina bent 5 %.

2. Prieš pradėdamos taikyti 1 dalį, valstybės narės gali iš tiesioginių išmokų, kurios turi būti skiriamos ūkininkui pagal III antraštinės dalies 1 skyrių konkrečiais kalendoriniais metais, sumos, atimti ūkininko ankstesniais kalendoriniais metais už žemės ūkio veiklą faktiškai išmokėtus ir deklaruotus atlyginimus, įskaitant su darbo užmokesčiu susijusius mokesčius ir socialinio draudimo įmokas. Tais atvejais, kai nėra duomenų apie ankstesniais kalendoriniais metais ūkininko faktiškai išmokėtus ir deklaruotus atlyginimus, naudojami naujausi turimi duomenys.

3. Jei valstybė narės nusprendžia ūkininkams skirti perskirstymo išmoką pagal III antraštinės dalies 2 skyrių ir panaudoti daugiau kaip 5 % metinės nacionalinės viršutinės ribos, nustatytos II priede ji gali nuspręsti netaikyti šio straipsnio.

Jei valstybė narės nusprendžia ūkininkams skirti perskirstymo išmoką pagal III antraštinės dalies 2 skyrių ir kai dėl 41 straipsnio 4 dalyje nustatytų didžiausių ribų taikymo tai valstybei narei užkertamas kelias panaudoti daugiau kaip 5 % metinės nacionalinės viršutinės ribos, nustatytos II priede, ta valstybė narė gali nuspręsti netaikyti šio straipsnio.

4. Ūkininkams, kurie, kaip nustatyta, dirbtinai sukūrė sąlygas po 2011 m. spalio 18 d., kad išvengtų šio straipsnio taikymo poveikio, nesuteikiama jokios dėl išmokų mažinimo vengimo gautos naudos.

▼B

5. Juridinio asmens arba fizinių ar juridinių asmenų grupės atveju valstybės narės gali taikyti 1 dalyje nurodytą sumažinimą šių juridinių asmenų ar grupių lygiu, kai nacionalinėje teisėje numatyta, kad atskiri nariai gali prisiimti teises ir pareigas, kurios yra panašios į atskirų ūkininkų, turinčių valdos valdytojo statusą, teises ir pareigas, visų pirma jų ekonominio, socialinio ir mokestinio statuso atžvilgiu, su sąlyga, kad jie prisidėjo prie atitinkamų juridinių asmenų ar grupių žemės ūkio struktūrų stiprinimo.

6. Ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. valstybės narės praneša Komisijai apie sprendimus, priimtus pagal šį straipsnį ir apie be kuriuos numatomus sumažinimus gauti lėšas 2015–2019 m.

12 straipsnis

Paraiškos dėl kelių rūšių paramos

Plotas, atitinkantis reikalavimus atitinkančių hektarų skaičių, dėl kurio ūkininkas pagal III antraštinės dalies 1 skyrių pateikė paraišką gauti bazinę išmoką, gali būti nurodomas paraiškoje gauti bet kurią kitą tiesioginę išmoką ir kitos rūšies paramą, kuriai netaikomas šis reglamentas, jei šiame reglamente aiškiai nenumatyta kitaip.

13 straipsnis

Valstybės pagalba

Nukrypstant nuo Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1308/2013 ([1]) 211 straipsnio 1 dalies, SESV 107, 108 ir 109 straipsniai netaikomi valstybių narių išmokoms, skiriamoms laikantis šio reglamento.

14 straipsnis

Lankstus lėšų pervedimas tarp ramsčių

1. Iki 2013 m. gruodžio 31 d. valstybės narės gali nuspręsti skirti papildomą paramą priemonėms pagal kaimo plėtros programas, finansuojamas iš EŽŪFKP, kaip nurodyta Reglamente (ES) Nr. 1305/2013, iki 15 % jų metinių nacionalinių viršutinių ribų 2014 kalendoriniais metais, kaip nustatyta Reglamento (EB) Nr. 73/2009 VIII priede, ir jų metinių nacionalinių viršutinių ribų 2015–2019 kalendoriniais metais, kaip nustatyta šio reglamento II priede. Todėl atitinkama suma nebegali būti naudojama tiesioginėms išmokoms skirti.

Apie pirmoje pastraipoje nurodytą sprendimą ne vėliau kaip 2013 m. gruodžio 31 d. pranešama Komisijai. Tuo sprendimu nustatoma toje pastraipoje nurodyta procentinė dalis, kuri gali skirtis įvairiais kalendoriniais metais.

([1]) 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1308/2013, kuriuo nustatomas bendras žemės ūkio produktų rinkų organizavimas ir panaikinami Tarybos reglamentai (EEB) Nr. 992/72, (EEB) Nr. 234/79, (EB0 Nr. 1601/96, (EB) Nr. 1037/2001 ir (EB) Nr. 1234/2001 (Žr. šio Oficialiojo leidinio p. 671).

▼B

Valstybės narės, kurios nepriima sprendimo, nurodyto pirmoje pastraipoje, 2014 kalendorinių metų atžvilgiu iki 2014 m. rugpjūčio 1 d. gali priimti tą sprendimą dėl 2015–2019 kalendorinių metų. Apie bet kurį tokį sprendimą jos praneša Komisijai vėliau kaip iki tos datos.

Valstybės narės gali nuspręsti peržiūrėti šioje dalyje nurodytus sprendimus; tie peržiūrėti sprendimai būtų taikomi nuo 2018 kalendorinių metų. Remiantis tokia peržiūra priimtas sprendimas negali sumažinti procentinės dalies, apie kurią pagal pirmą, antrą ir trečią pastraipas buvo pranešta Komisijai. Valstybės narės apie bet kuriuos remiantis tokia peržiūra priimtus sprendimus praneša Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. rugpjūčio 1 d.

2. Iki 2013 m. gruodžio 31 d. valstybės narės nepriima sprendimo, nurodyto 1 dalyje, gali nuspręsti tiesioginėms išmokoms skirti iki 15 % sumos arba, Bulgarijos, Estijos, Ispanijos, Jungtinės Karalystės, Latvijos, Lenkijos, Lietuvos, Portugalijos, Rumunijos, Slovakijos, Suomijos ir Švedijos atveju – iki 25 % sumos, skirtos priemonėms pagal kaimo plėtros programas, finansuojamas iš EŽŪFKP 2015–2020 m. laikotarpiu, remti, kaip nurodyta Reglamente (ES) Nr. 1305/2013. Todėl atitinkama suma nebegali būti naudojama paramos priemonėms pagal kaimo plėtros programas.

Apie pirmoje pastraipoje nurodytą sprendimą ne vėliau kaip 2013 m. gruodžio 31 d. pranešama Komisijai. Tuo sprendimu nustatoma toje pastraipoje nurodyta procentinė dalis, kuri gali skirtis įvairiais kalendoriniais metais.

Valstybės narės, kurios nepriima sprendimo, nurodyto pirmoje pastraipoje, 2015 finansinių metų atžvilgiu iki 2014 m. rugpjūčio 1 d. gali priimti tokį sprendimą dėl 2016–2020 m. laikotarpio. Apie bet kurį tokį sprendimą jos praneša Komisijai vėliau kaip iki tos datos.

Valstybės narės gali nuspręsti peržiūrėti šioje dalyje nurodytus sprendimus; tie peržiūrėti sprendimai būtų taikomi 2019 ir 2020 finansiniais metais. Bet kuris remiantis tokia peržiūra priimtas sprendimas negali sumažinti procentinės dalies, apie kurią pagal pirmą, antrą ir trečią pastraipas buvo pranešta Komisijai. Valstybės narės apie bet kuriuos remiantis tokia peržiūra priimtus sprendimus, praneša Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. rugpjūčio 1 d.

15 straipsnis

Peržiūra

I priede išvardytos paramos sistemos taikomos nedarant poveikio galimybei bet kuriuo metu atlikti jų peržiūrą atsižvelgiant į ekonominius pokyčius ir biudžeto padėtį. Atlikus tą peržiūrą, gali būti priimti teisėkūros procedūra priimami aktai, deleguotieji aktai pagal SESV 290 straipsnį arba įgyvendinimo aktai pagal SESV 291 straipsnį.

▼B

2 SKYRIUS

Bulgarijai, Kroatijai ir Rumunijai taikomos nuostatos

16 straipsnis

Laipsniškas tiesioginių išmokų įvedimas Bulgarijoje ir Rumunijoje

Bulgarijoje ir Rumunijoje išmokų viršutinės ribos nustatomos pagal 42, 47, 49, 51, 53 ir 65 straipsnius, o 2015 m. nustatomos remiantis V priedo A punkte nustatyta suma.

17 straipsnis

Laipsniškas tiesioginių išmokų įvedimas Kroatijoje

Kroatijoje tiesioginės išmokos įvedamos pagal toliau nurodytą išmokų didinimo tvarkaraštį, kuriame išmokos išreikštos nuo 2022 m. taikytinų tiesioginių išmokų atitinkamo dydžio procentine dalimi:

2013 m. – 25 %,

2014 m. – 30 %,

2015 m. – 35 %,

2016 m. – 40 %,

2017 m. – 50 %,

2018 m. – 60 %,

2019 m. – 70 %,

2020 m. – 80 %,

2021 m. – 90 %,

nuo 2022 m. – 100 %.

18 straipsnis

Papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos ir tiesioginės išmokos Bulgarijoje ir Rumunijoje

1. 2015 m. Bulgarija ir Rumunija, norėdamos papildyti pagal III antraštinės dalies 1 skyriaus 1, 2 ir 3 skirsniuose nurodytą bazinės išmokos sistemą skiriamas išmokas, gali pasinaudoti nacionalinėmis tiesioginėmis išmokomis. Bendra tų išmokų suma neturi viršyti V priedo B punkte nustatytos atitinkamos sumos.

2. 2015 m. Bulgarija gali pasinaudoti nacionalinėmis tiesioginėmis išmokomis, norėdamos papildyti IV antraštinės dalies 2 skyriuje nurodytą specialiąją išmoką už medvilnę. Bendra tų išmokų suma neturi viršyti V priedo C punkte nustatytos sumos.

▼B

3. Papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos skiriamos remiantis objektyviais kriterijais ir tokiu būdu, kad būtų užtikrintos vienodos sąlygos ūkininkams ir išvengta rinkos bei konkurencijos iškraipymų.

19 straipsnis

Papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos Kroatijoje

1. Gavusi Komisijos leidimą, Kroatija prireikus gali papildyti bet kurią iš I priede išvardytų paramos sistemų.

2. Papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų suma, kuri konkrečiais metais gali būti skiriama atitinkamai paramos sistemai, neviršija konkretaus finansinio paketo. Šis paketas nustatomas kaip skirtumas tarp:

a) tiesioginės paramos sumos, kuri pagal atitinkamą paramos sistemą galutinai įvedus tiesiogines išmokas pagal 17 straipsnį gali būti skiriama už 2022 kalendorinius metus ir

b) tiesioginės paramos sumos, kuri pagal atitinkamą paramos sistemą pritaikius išmokų didinimo tvarkaraštį pagal 17 straipsnį gali būti skiriama atitinkamais kalendoriniais metais.

3. Bendra skiriamų papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų suma neturi viršyti atitinkamiems kalendoriniams metams VI priedo B punkte nustatytos viršutinės ribos.

4. Remdamasi objektyviais kriterijais ir gavusi Komisijos leidimą, Kroatija gali nustatyti skirtinos papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų sumos.

5. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais suteikiamas leidimas mokėti išmokas pagal šį straipsnį, nurodomos atitinkamos paramos sistemos ir nustatomas dydis, kurio neturi viršyti mokamos papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos.

Įgyvendinimo aktuose, susijusiuose su papildomomis nacionalinėmis tiesioginėmis išmokomis, kuriomis siekiama papildyti IV antraštinės dalies 1 skyriuje nurodytą savanorišką susietąją paramą, taip pat nurodomi 52 straipsnio 3 dalyje nurodyti konkretūs ūkininkavimo būdai arba konkretūs žemės ūkio sektoriai, su kuriais gali būti susijusios papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos.

Tie įgyvendinimo aktai priimami netaikant 71 straipsnio 2 arba 3 dalyje nurodytos procedūros.

6. Kroatijos atveju papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų skyrimo atitikties sąlygos yra tokios pat kaip šiame reglamente nustatytos paramos pagal atitinkamas paramos sistemas skyrimo sąlygos.

▼B

7. Kroatijos atveju papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos koreguojamos, jei tai būtina padaryti atsižvelgiant į BŽŪP pokyčius. Jos skiriamos remiantis objektyviais kriterijais ir tokiu būdu, kad būtų užtikrintos vienodos sąlygos ūkininkams ir būtų išvengta rinkos bei konkurencijos iškraipymų.

8. Kroatija pateikia ataskaitą, kurioje pateikia informacijos apie papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų sistemos įgyvendinimo priemones, iki metų, einančių po tų priemonių įgyvendinimo, ne vėliau kaip birželio 30 d. Ataskaitoje pateikiama bent ši informacija:

a) visi padėties pokyčiai, turintys įtakos papildomoms nacionalinėms tiesioginėms išmokoms;

b) apie kiekvieną papildomą nacionalinę tiesioginę išmoką – paramos gavėjų skaičius, bendra skirtos papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos suma, taip pat hektarų skaičius, gyvulių arba kitų vienetų, už kuriuos skirta ta papildoma nacionalinė tiesioginė išmoka, skaičius;

c) ataskaita apie skirtoms papildomoms nacionalinėms tiesioginėms išmokoms taikytas kontrolės priemones.

20 straipsnis

Specialus nacionalinis išminavimo rezervas Kroatijoje

1. Nuo 2015 m., ne vėliau kaip kiekvienų metų sausio 31 d., Kroatija praneša Komisijai apie pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 57a straipsnio 10 dalį nustatytus plotus, kurie ankstesniais kalendoriniais metais vėl buvo pradėti naudoti žemės ūkio veiklai.

Kroatija taip pat praneša Komisijai teisių į išmokas, kuriomis ūkininkai galėjo pasinaudoti ankstesnių kalendorinių metų gruodžio 31 d., skaičių ir nepanaudotų specialaus nacionalinio išminavimo rezervo lėšų sumą tą pačią dieną.

Jei taikytina, pirmoje ir antroje pastraipose numatyti pranešimai pateikiami pagal regionus, nustatytus pagal šio reglamento 23 straipsnio 1 dalį.

2. Komisija, peržiūrėdama II priedą pagal 6 straipsnio 3 dalį, kasmet apskaičiuoja sumą, kuri turi būti pridėta prie tame priede Kroatijai nustatytų sumų, kad būtų finansuojama pagal I priede išvardytas sistemas už šio straipsnio 1 dalyje nurodytus plotus skirtina parama. Ši suma apskaičiuojama remiantis Kroatijos pagal šio straipsnio 1 dalį pateiktais duomenimis ir atitinkamais metais Kroatijoje numatomomis vidutinėmis tiesioginėmis išmokomis už hektarą.

Didžiausia suma, kuri turi būti pridėta pagal pirmą pastraipą remiantis visais plotais, apie kuriuos Kroatija pranešė pagal šio straipsnio 1 dalį iki 2022 m., yra 9 600 000 EUR ir, laikantis 17 straipsnyje nustatyto tiesioginių išmokų įvedimo tvarkaraščio. Didžiausios metinės sumos nustatomos VII priede.

▼B

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato sumos, kuri turi būti pridėta pagal 2 dalį, dalį, kurią Kroatija įtraukia į specialų nacionalinį išminavimo rezervą, kad galėtų paskirstyti teises į išmokas už 1 dalies pirmoje pastraipoje nurodytus plotus. Ta dalis apskaičiuojama remiantis bazinės išmokos sistemos viršutinės ribos ir II priede nustatytos nacionalinės viršutinės ribos prieš nacionalines viršutines ribas padidinant pagal 2 dalį santykiu. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. 2015–2022 m. Kroatija naudoja specialų nacionalinį išminavimo rezervą ūkininkų teisėms į išmokas už išminuotą žemę, kurią ūkininkai deklaravo atitinkamais metais, paskirstyti, jei:

a) tokia žemė atitinka hektarus atitinkančius reikalavimus, kaip apibrėžta 32 straipsnio 2–5 dalyse;

b) ta žemė ankstesniais kalendoriniais metais buvo vėl pradėta naudoti žemės ūkio veiklai; ir

c) apie tą žemę pranešta Komisijai pagal šio straipsnio 1 dalį.

5. Pagal šį straipsnį nustatyta teisių į išmokas vertė yra nacionalinio arba regionų lygio vidutinė teisių į išmokas vertė teisių į išmokas paskirstymo metais, neviršijant specialiame nacionaliniame išminavimo rezerve numatytos sumos.

6. Siekiant atsižvelgti į pasekmes, susijusias su tuo, kad išminuota žemė buvo vėl pradėta naudoti žemės ūkio veiklai, kaip pagal šį straipsnį pranešė Kroatija, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl VI priede nustatytų sumų patikslinimo.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

BAZINĖS IŠMOKOS SISTEMA, VIENKARTINĖS IŠMOKOS UŽ PLOTUS SISTEMA IR SUSIJUSIOS IŠMOKOS

1 SKYRIUS

Bazinės išmokos sistema ir vienkartinės išmokos už plotus sistema

1 skirsnis

Bazinės išmokos sistemos sukūrimas

21 straipsnis

Teisės į išmokas

1. Parama pagal bazinės išmokos sistemą skiriama ūkininkams:

a) kurie įgyja teises į išmokas pagal šį reglamentą, pasinaudodami paskirstymu pagal 20 straipsnio 4 dalį, pirmuoju paskirstymu pagal 24 arba 39 straipsnį, paskirstymu iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų pagal 30 straipsnį arba jas perleidus pagal 34 straipsnį; arba

▼B

b) kurie laikosi 9 straipsnio reikalavimų ir nuosavybės teise arba nuomos pagrindais turi teisių į išmokas valstybėje narėje, kuri nusprendė pagal 3 dalį išlaikyti savo turimas teises į išmokas.

2. Pagal Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 ir Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 taikant bendrosios išmokos sistemą įgytos teisės į išmokas baigia galioti 2014 m. gruodžio 31 d.

3. Nukrypstant nuo 2 dalies, valstybės narės, kurios sukūrė bendrosios išmokos sistemą pagal Reglamento (EB) Nr. 1782/2003 III antraštinės dalies 5 skyriaus I skirsnį arba III antraštinės dalies 6 skyrių, arba Reglamento (EB) Nr. 73/2009 III antraštinės dalies 3 skyrių, ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. gali nuspręsti išlaikyti esamas teises į išmokas. Apie bet kurį tokį sprendimą jos praneša Komisijai ne vėliau kaip iki tos dienos.

4. Valstybėse narėse, kurios priėmė 3 dalyje nurodytą sprendimą, tais atvejais, kai pagal Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 ir Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 nustatytų nuosavybės arba nuomos pagrindais teisių į išmokas, kurias ūkininkas turi galutinę dieną pateikti paraiškas, kuri turi būti nustatyta pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 78 straipsnio pirmos pastraipos b punktą, skaičius viršija reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuos ūkininkas deklaruoja 2015 m. pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą savo paraiškoje gauti pagalbą ir kuriuos jis turi valstybės narės nustatytą dieną, kuri turi būti ne vėlesnė kaip tos valstybės narės nustatyta diena, iki kurios gali būti keičiama tokia paraiška gauti pagalbą, skaičių, teisių į išmokas skaičius, kuriuo viršijamas reikalavimus atitinkančių hektarų skaičius, nustoja galioti pastarąją dieną.

22 straipsnis

Bazinės išmokos sistemos viršutinė riba

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais kiekvienai valstybei narei nustato bazinės išmokos sistemos metinę nacionalinę viršutinę ribą, iš II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos atimdama pagal 42, 47, 49, 51 ir 53 straipsnius nustatytas viršutines ribas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Kiekvienai valstybei narei pagal šio straipsnio 1 dalį apskaičiuota suma gali būti padidinama ne daugiau kaip 3 % II priede nurodytos atitinkamos metinės nacionalinės viršutinės ribos, atėmus sumą, kuri gaunama atitinkamais metais pritaikius 47 straipsnio 1 dalyje nurodytą procentinę dalį. Jeigu valstybė narė taiko tokį padidinimą, Komisija atsižvelgia į tą padidinimą nustatydama bazinės išmokos sistemos metinę nacionalinę viršutinę ribą pagal šio straipsnio 1 dalį. Tuo tikslu valstybės narės ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. praneša Komisijai apie metines procentines dalis, kuriomis turi būti padidinta pagal šio straipsnio 1 dalį apskaičiuota suma.

3. Valstybės narės gali kasmet peržiūrėti 2 dalyje nurodytą jų sprendimą ir apie bet kurį sprendimą, grindžiamą tokia peržiūra, praneša Komisijai ne vėliau kaip metų, einančių prieš jo taikymą, rugpjūčio 1 d.

▼B

4. Kiekvienais metais kiekvienos valstybės narės bendra visų teisių į išmokas ir nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų vertė turi būti lygi Komisijos pagal 1 dalį nustatytai atitinkamai metinei nacionalinei viršutinei ribai.

5. Jei Komisijos pagal 1 dalį nustatyta valstybės narės viršutinė riba skiriasi nuo ankstesniais metais nustatytos viršutinės ribos dėl bet kurio tos valstybės narės sprendimo, priimto remiantis šio straipsnio 3 dalimi, 14 straipsnio 1 dalies trečia ir ketvirta pastraipomis, 14 straipsnio 2 dalies trečia ir ketvirta pastraipomis, 42 straipsnio 1 dalimi, 49 straipsnio 1 dalies antra pastraipa, 51 straipsnio 1 dalies antra pastraipa arba 53 straipsniu, ta valstybė narė linijiniu būdu sumažina arba padidina visų teisių į išmokas vertę, kad užtikrintų šio straipsnio 4 dalies laikymąsi.

23 straipsnis

Nacionalinių viršutinių ribų paskirstymas regionų lygiu

1. Ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. valstybės narės gali nuspręsti bazinės išmokos sistemą taikyti regionų lygiu. Tokiais atvejais jos nustato regionus remdamosi tokiais objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais kaip jų agronominės ir socialinės bei ekonominės savybės, regioninis žemės ūkio potencialas arba jų institucinė ir administracinė struktūra.

Valstybės narės, kurios taiko 36 straipsnį, gali priimti pirmoje pastraipoje nurodytą sprendimą ne vėliau kaip metų, einančių prieš pirmuosius bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metus, rugpjūčio 1 d.

2. Valstybės narės 22 straipsnio 1 dalyje nurodytą bazinės išmokos sistemos nacionalinę metinę viršutinę ribą paskirsto regionams remdamosi objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais.

Valstybės narės, kurios netaiko 30 straipsnio 2 dalies, tą paskirstymą atlieka pirma pritaikiusios 30 straipsnio 1 dalyje numatytą linijinį sumažinimą.

3. Valstybės narės gali nuspręsti, kad regioninės viršutinės ribos būtų kasmet laipsniškai keičiamos iš anksto nustatytais metiniais etapais ir remiantis objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, pavyzdžiui, žemės ūkio potencialu arba aplinkosaugos kriterijais.

4. Valstybės narės kiekvieno atitinkamo regiono teisių į išmokas vertę linijiniu būdu sumažina arba padidina tiek, kiek būtina, kad būtų laikomasi pagal 2 arba 3 dalį nustatytų taikytinų regioninių viršutinių ribų.

5. 1 dalį taikančios valstybės narės gali nuspręsti nebetaikyti bazinės išmokos sistemos regionų lygiu nuo dienos, kurią jos nustato.

▼B

6. Valstybės narės, kurios taiko 1 dalies pirmą pastraipą, ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. praneša Komisijai apie toje pastraipoje nurodytą sprendimą ir priemones, kurių buvo imtasi 2 ir 3 dalims taikyti.

Valstybės narės, kurios taiko 1 dalies antrą pastraipą, ne vėliau kaip atitinkamų metų rugpjūčio 1 d. praneša Komisijai apie toje pastraipoje nurodytą bet kurį sprendimą ir priemones, kurių buvo imtasi 2 ir 3 dalims taikyti.

Valstybės narės, kurios taiko 1 dalį, apie 5 dalyje nurodytą bet kurį sprendimą praneša Komisijai ne vėliau kaip metų, einančių prieš pirmuosius to sprendimo įgyvendinimo metus, rugpjūčio 1 d.

24 straipsnis

Pirmasis teisių į išmokas paskirstymas

1. Teisės į išmokas paskirstomos ūkininkams, kurie turi teisę gauti tiesiogines išmokas pagal šio reglamento 9 straipsnį, jei:

a) paraišką dėl teisių į išmokas pagal bazinės išmokos sistemą skyrimo jie pateikia ne vėliau kaip konkrečią 2015 metų galutinę dieną, skirtą paraiškų pateikimui, kuri turi būti nustatyta pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 78 straipsnio pirmos pastraipos b punktą, išskyrus *force majeure* atvejus arba išimtines aplinkybes; ir

b) jie turėjo teisę gauti išmokas prieš bet kokį Reglamento (EB) Nr. 73/2009 II antraštinės dalies 4 skyriuje numatytą sumažinimą arba išmokų neskyrimą pagal paraišką gauti pagalbą dėl tiesioginių išmokų arba pereinamojo laikotarpio nacionalinės pagalbos, arba papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 2013 m.

Pirma pastraipa netaikoma valstybėse narėse, kurios taiko šio reglamento 21 straipsnio 3 dalį.

Valstybės narės gali paskirstyti teises į išmokas ūkininkams, kurie turi teisę gauti tiesiogines išmokas pagal šio reglamento 9 straipsnį, kurie įvykdo pirmos pastraipos a punkte nurodytą sąlygą ir:

a) kurie negavo išmokų 2013 m. pagal šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytą paraišką gauti pagalbą ir kurie atitinkamos valstybės narės pagal Komisijos reglamento (EB) Nr. 1122/2009 ([1]) 11 straipsnio 2 dalį nustatytą dieną 2013 m. paraiškų pateikimo metais:

([1]) 2009 m. lapkričio 30 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1122/2009, kuriuo nustatomos išsamios Tarybos reglamento (EB) Nr. 73/2009 įgyvendinimo taisyklės, susijusios su kompleksiniu paramos susiejimu, moduliavimu ir integruota administravimo ir kontrolės sistema pagal tame reglamente numatytas ūkininkams skirtas tiesioginės paramos sistemas, ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1234/2007 įgyvendinimo taisyklės, susijusios su kompleksiniu paramos susiejimu pagal vyno sektoriui numatytą paramos sistemą (OL L 316, 2009 12 2, p. 65).

▼B

i) valstybėse narėse, kuriose taikoma bendrosios išmokos sistema:

— augino vaisius, daržoves, maistines bulves, sėklines bulves ar dekoratyvinius augalus, ir darė tai mažiausiame plote, išreikštame hektarais, jei atitinkama valstybė narė nusprendžia priimti tokį reikalavimą, arba

— kurie veisė vynmedžius; ar

ii) valstybėse narėse, kuriose taikoma vienkartinės išmokos už plotus sistema, turėjo vien tik žemės ūkio paskirties žemės, kuri 2003 m. birželio 30 d. nebuvo geros agrarinės būklės, kaip numatyta Reglamento (EB) Nr. 73/2009 124 straipsnio 1 dalyje;

b) kuriems 2014 m. buvo paskirstytos teisės į išmokas iš nacionalinio rezervo pagal bendrosios išmokos sistemą vadovaujantis Reglamento (EB) Nr. 73/2009 41 ar 57 straipsniu; arba

c) kurie niekada neturėjo pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 arba Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 nustatytų nuosavybės arba nuomos pagrindais teisių į išmokas ir kurie pateikia patikrinamų įrodymų, kad iki valstybės narės pagal Reglamento (EB) Nr. 1122/2009 11 straipsnio 2 dalį nustatytos dienos 2013 paraiškų pateikimo metais jie gamino, kultivavo ar augino žemės ūkio produktus, įskaitant derliaus nuėmimą, melžimą, gyvulių veisimą ir laikymą ūkininkavimo tikslais. Valstybės narės gali nustatyti savo pačių papildomus objektyvius ir nediskriminacinius šios kategorijos ūkininkams keliamų reikalavimų atitikimo kriterijus dėl atitinkamų gebėjimų, patirties ir išsilavinimo.

2. Išskyrus *force majeure* atvejus arba išimtines aplinkybes, vienam ūkininkui 2015 m. skiriamų teisių į išmokas skaičius lygus reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuos ūkininkas deklaruoja savo paraiškoje gauti pagalbą pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą už 2015 m. ir kuriuos jis turi valstybės narės nustatytą dieną. Ta diena turi būti ne vėlesnė kaip toje valstybėje narėje nustatyta diena, iki kurios gali būti keičiama tokia paraiška gauti pagalbą.

3. Valstybės narės teisių į išmokas, kurios turi būti paskirstytos pagal 2 dalį, skaičiui gali taikyti vieną ar daugiau apribojimų, nustatytų 4–7 dalyse.

4. Valstybės narės gali nuspręsti, kad skiriamų teisių į išmokas skaičius turi būti lygus mažiausiam iš šių skaičių: 2013 m. ūkininko pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 34 straipsnio 2 dalį deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų, skaičiui arba šio straipsnio 2 dalyje nurodytam reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiui, atsižvelgiant į tai, kuris yra mažesnis. Kroatijos atveju ši galimybė naudojama nedarant poveikio išminuotų hektarų, už kuriuos turi būti paskirstytos teisės į išmokas pagal šio reglamento 20 straipsnio 4 dalį, skaičiui.

▼B

5. Tais atvejais, kai valstybėje narėje deklaruotas šio straipsnio 2 dalyje nurodytas bendras reikalavimus atitinkančių hektarų skaičius būtų daugiau kaip 35 % didesnis už bendrą pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 35 straipsnį 2009 m., o Kroatijos atveju – 2013 m. deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičių, valstybės narės gali apriboti teisių į išmokas, kurios turi būti paskirstytos 2015 m., skaičių, kad jis neviršytų mažiausio 135 % arba 145 % bendro pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 35 straipsnį 2009 m., o Kroatijos atveju – 2013 m. deklaruotų hektarų skaičiaus.

Naudodamosi šia galimybe, valstybės narės ūkininkams paskirsto sumažintą teisių į išmokas skaičių. Tas skaičius apskaičiuojamas proporcingai sumažinant papildomą 2015 m. kiekvieno ūkininko deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičių, palyginti su reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiumi, kaip apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 73/2009 34 straipsnio 2 dalyje, kurį jis nurodė paraiškoje gauti pagalbą 2011 m., o Kroatijos atveju – 2013 m., nedarant poveikio išminuotų hektarų, už kuriuos turi būti paskirstytos teisės į išmokas pagal šio reglamento 20 straipsnio 4 dalį, skaičiui.

6. Siekdamos nustatyti teisių į išmokas, kurias turi gauti ūkininkas, skaičių, valstybės narės gali nuspręsti taikyti sumažinimo koeficientą tiems 2 dalyje nurodytiems reikalavimus atitinkantiems hektarams, kurie apima daugiamečius žolynus, esančius vietovėse, kuriose esama sudėtingų klimato sąlygų, ypač dėl aukščio, ir kitų gamtinių kliūčių, pavyzdžiui, prasta dirvožemio kokybė, statumas ir prastas vandens tiekimas.

7. Valstybės narės gali nuspręsti, kad teisių į išmokas, kurios turi būti skirtos ūkininkui, skaičius turi būti lygus šio straipsnio 2 dalyje nurodytų reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuose valstybės narės pagal Reglamento (EB) Nr. 1122/2009 11 straipsnio 2 dalį 2013 paraiškų pateikimo metams nustatytą dieną nebuvo vynuogynų, skaičiui arba ariamosios žemės, ant kurios pastatyta nuolatinių šiltnamių, hektarų skaičiui.

8. Jei fiziniai ar juridiniai asmenys, kurie atitinka šio straipsnio 1 dalies reikalavimus, parduoda ar išnuomoja savo valdą arba jos dalį, jie gali pagal sutartį, pasirašytą iki galutinės paraiškų pateikimo dienos 2015 metais, kuri turi būti nustatyta remiantis Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 78 straipsnio pirmos pastraipos b punktu, perleisti teisę gauti teises į išmokas pagal šio straipsnio 1 dalį vienam ar keliems ūkininkams su sąlyga, kad pastarasis (-ieji) atitinka šio reglamento 9 straipsnyje nustatytas sąlygas.

9. Valstybė narė gali nuspręsti nustatyti mažiausią valdos, už kurią ūkininkas gali prašyti skirti teisių į išmokas, dydį, išreikštą reikalavimus atitinkančiais hektarais. Tas mažiausias dydis neviršija 10 straipsnio 1 dalies b punkte ir to straipsnio 2 dalyje nustatytų ribų.

10. Valstybės narės atitinkamais atvejais ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. praneša Komisijai apie šiame straipsnyje nurodytus sprendimus.

▼B

11. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato taisykles dėl paraiškų dėl teisių į išmokas paskirstymo, pateikiamų teisių į išmokas paskirstymo metais, kai tos teisės į išmokas dar negali būti galutinai nustatytos ir kai tam paskirstymui turi įtakos konkrečios aplinkybės. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

25 straipsnis

Teisių į išmokas vertė ir konvergencija

1. 2015 m. valstybės narės apskaičiuoja teisių į išmokas vieneto vertę II dalyje nurodytos kiekvienų atitinkamų metų nacionalinės viršutinės ribos nekintamą procentinę dalį padalydamos iš teisių į išmokas nacionaliniu arba regionų lygiu skaičiaus 2015 m., išskyrus iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų 2015 m. paskirstytas teises į išmokas.

Pirmoje pastraipoje nurodyta nekintama bazinės išmokos sistemos, kuri nustatoma atitinkamai pagal šio reglamento 22 straipsnio 1 dalį ar 23 straipsnio 2 dalį, procentinė dalis apskaičiuojama nacionalinę arba regioninę viršutinę ribą, pritaikius 30 straipsnio 1 dalyje arba, jei taikoma, 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš II priede nurodytos 2015 m. nacionalinės viršutinės ribos. Teisės į išmokas išreiškiamos skaičiumi, kuris atitinka hektarų skaičių.

2. Nukrypstant nuo 1 dalyje nurodyto apskaičiavimo metodo, valstybės narės 2015 m. gali nuspręsti diferencijuoti teisių į išmokas, išskyrus 2015 m. iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstytas teises, vertę remdamosi jų pradine vieneto verte, kaip apskaičiuota pagal 26 straipsnį.

3. Ne vėliau kaip 2019 m. paraiškų pateikimo metais visų teisių į išmokas vieneto vertė valstybėje narėje, o jei taikomas 23 straipsnis – regione turi būti vienoda.

4. Nukrypstant nuo 5 dalies valstybė narė gali nuspręsti, kad teisių į išmokas, kurių pradinė vieneto vertė, apskaičiuota pagal 26 straipsnį, yra mažesnė nei 90 % nacionalinės arba regioninės vieneto vertės 2019 m., vieneto vertė ne vėliau kaip 2019 paraiškų pateikimo metais būtų padidinta ne mažiau kaip vienu trečdaliu jų pradinės vieneto vertės ir 90 % nacionalinės arba regioninės vieneto vertės 2019 m. skirtumo.

Valstybės narės gali nuspręsti nustatyti, kad pirmoje pastraipoje nurodyta procentinė dalis būtų didesnė nei 90 %, tačiau neviršytų 100 %.

Be to, valstybės narės gali nustatyti, kad ne vėliau kaip 2019 paraiškų pateikimo metais nė vienos teisės į išmokas vieneto vertė nebūtų mažesnė nei 60 % nacionalinės arba regioninės vieneto vertės 2019 m., išskyrus atvejus, kai valstybėse narėse, kurios taiko 7 dalyje nurodytą ribą, tai nulemia maksimalų sumažėjimą, kuris viršija tą procentinės dalies ribą. Tokiais atvejais nustatoma tokio dydžio minimali vieneto vertė, kokio reikia, kad būtų laikomasi tos ribos.

▼B

5. 4 dalyje nurodyta nacionalinė arba regioninė vieneto vertė 2019 m. apskaičiuojama II priede nustatytos 2019 kalendorinių metų nacionalinės viršutinės ribos arba regioninės viršutinės ribos nekintamą procentinę dalį padalijant iš teisių į išmokas 2015 m. atitinkamoje valstybėje narėje ar regione, išskyrus 2015 m. iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstytas teises, skaičiaus. Ta nekintama procentinė dalis atitinkamai apskaičiuojama bazinės išmokos sistemos nacionalinę ar regioninę viršutinę ribą, kuri 2015 metams turi būti nustatyta pagal 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį, pritaikius 30 straipsnio 1 dalyje arba, jei taikoma, 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš II priede nurodytos 2015 m. nacionalinės arba regioninės viršutinės ribos.

6. 5 dalyje nurodytos regioninės viršutinės ribos apskaičiuojamos nekintamą procentinę dalį taikant II priede nustatytai 2019 m. nacionalinei viršutinei ribai. Ta nekintama procentinė dalis apskaičiuojama atitinkamą regioninę viršutinę ribą, nustatytą pagal 23 straipsnio 2 dalį 2015 m., padalijant iš nacionalinės viršutinės ribos, kuri turi būti nustatyta pagal 22 straipsnio 1 dalį 2015 m., pritaikius 30 straipsnio 1 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, jei taikoma 23 straipsnio 2 dalies antra pastraipa.

7. Siekiant finansuoti 4 dalyje nurodytus teisių į išmokas vertės padidinimus, tų teisių į išmokas, kurių pradinė vieneto vertė yra didesnė už 2019 m. nacionalinę arba regioninę vieneto vertę, pradinės vieneto vertės ir nacionalinės arba regioninės vieneto vertės skirtumas 2019 m. sumažinamas remiantis objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, kuriuos turi nustatyti valstybės narės. Tokiuose kriterijuose gali būti nustatyta, kad pradinė vieneto vertė gali būti sumažinta ne daugiau kaip 30 %.

8. Taikant šio straipsnio 2 dalį, perėjimas nuo teisių į išmokas pradinės vieneto vertės, apskaičiuojamos pagal 26 straipsnį, prie jų galutinės vieneto vertės 2019 m., nustatytos pagal šio straipsnio 3 dalį arba 4–7 dalis, atliekamas vienodais etapais, pradedant 2015 m.,

Siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi kiekvienais metais nekintamos procentinės dalies, nurodytos šio straipsnio 1 dalyje, suderinama teisių į išmokas vertė, kurios pradinė vieneto vertė yra didesnė už nacionalinę arba regioninę vieneto vertę 2019 m.

9. Nukrypstant nuo šio straipsnio 8 dalies, kai valstybės narės kurios, vadovaujantis 21 straipsnio 3 dalimi, nusprendžia išlaikyti jų turimas teises, taiko šio straipsnio 2 dalį, perėjimas nuo teisių į išmokas pradinės vieneto vertės, nustatytos pagal 26 straipsnio 5 dalį, prie jų galutinės vieneto vertės 2019 m., nustatytos pagal šio straipsnio 3 dalį arba –4–7 dalis, jei taikoma, atliekamas etapais dėl kurių buvo priimtas sprendimas nacionaliniu lygiu pagal Reglamento (EB) Nr. 1782/2003 63 straipsnio 3 dalį.

Siekiant užtikrinti atitikimą šio straipsnio 1 dalyje nurodytam nustatytam procentui kiekvieniems metams, visų teisių į išmokas vertė patikslinama linijiniu būdu.

▼B

10. 2015 m. valstybės narės informuoja ūkininkus apie jų teisių į išmokas vertę, apskaičiuotą pagal šį straipsnį ir 26 bei 27 straipsnius kiekvieniems laikotarpio, kuriam taikomas šis reglamentas, metams.

26 straipsnis

Pradinės vieneto vertės apskaičiavimas

1. Valstybėse narėse, taikančiose bendrosios išmokos sistemą 2014 kalendoriniais metais ir kurios nusprendė neišlaikyti jų esamų pagal 21 straipsnio 3 dalį teisių į išmokas, 25 straipsnio 2 dalyje nurodyta teisių į išmokas pradinė vieneto vertė nustatoma taikant kurį nors iš šių metodų, nustatytų 2 ar 3 dalyse.

2. 2014 m. pagal bendrosios išmokos už plotus sistemą pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ūkininko prieš to reglamento II antraštinės dalies 4 skyriuje numatytą sumažinimą arba išmokų neskyrimą gautų išmokų nekintamoji procentinė dalis padalijama iš jam 2015 m. paskirtų teisių į išmokas, išskyrus 2015 m. iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstytas teises, skaičiaus.

Ta nekintama procentinė dalis atitinkamai apskaičiuojama bazinės išmokos sistemos nacionalinę ar regioninę viršutinę ribą, kuri 2015 metams turi būti nustatyta pagal šio reglamento 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį, pritaikius šio reglamento 30 straipsnio 1 dalyje arba, jei taikoma, 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš išmokų pagal bendrosios išmokos sistemą valstybėje narėje arba atitinkame regione sumos 2014 m., prieš sumažinimo ir neskyrimo atvejus, kaip nustatyta Reglamento (EB) Nr. 73/2009 II antraštinės dalies 4 skyriuje.

3. Teisių į išmokas, įskaitant specialiąsias teises į išmokas, kurias ūkininkas turėjo jo 2014 metų paraiškos pagal bendrosios išmokos sistemą pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 pateikimo dieną, vertės nekintamoji procentinė dalis padalijama iš 2015 m. jam paskirtų teisių į išmokas, išskyrus 2015 m. iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstytas teises, skaičiaus.

Ta nekintama procentinė dalis atitinkamai apskaičiuojama bazinės išmokos sistemos nacionalinę ar regioninę viršutinę ribą, kuri 2015 metams turi būti nustatyta pagal šio reglamento 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį, pritaikius šio reglamento 30 straipsnio 1 dalyje arba, jei taikoma, 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš visų teisių į išmokas, įskaitant specialiąsias teises į išmokas, pagal bendrosios išmokos sistemą bendros vertės valstybėje narėje arba atitinkamame regione 2014 m.

Taikant šią dalį, laikoma, kad ūkininkas turi teisių į išmokas jo paraiškos dėl 2014 m. pateikimo dieną, kai teisės į išmokas buvo paskirtos arba galutinai jam perleistos iki tos dienos.

▼B

4. Valstybės narės, taikančios vienkartinės išmokos už plotus sistemą, šio reglamento 25 straipsnio 2 dalyje nurodytų teisių į išmokas pradinę vieneto vertę apskaičiuoja paramos, gautos 2014 m. pagal vienkartinės išmokos už plotus sistemą pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ir to reglamento 132 ir 133a straipsnius ūkininko prieš to reglamento II antraštinės dalies 4 skyriuje numatytą sumažinimą arba išmokų neskyrimą, bendros vertės nekintamą procentinę dalį padalindamos iš ūkininkui 2015 m. paskirtų teisių į išmokas, išskyrus 2015 m. iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstytas teises, skaičiaus.

Ta nekintama procentinė dalis atitinkamai apskaičiuojama bazinės išmokos sistemos nacionalinę ar regioninę viršutinę ribą, kuri 2015 metams turi būti nustatyta pagal šio reglamento 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį, pritaikius šio reglamento 30 straipsnio 1 dalyje arba, jei taikoma, 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš pagal vienkartinės išmokos už plotus sistemą pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ir pagal to reglamento 132 ir 133a straipsnius atitinkamoje valstybėje narėje arba regione skirtos paramos bendros vertės, neatsižvelgiant į sumažinimo ir neskyrimo atvejus, kaip nustatyta to reglamento II antraštinės dalies 4 skyriuje.

5. Valstybės narės, kurios taiko bendrąją išmokos sistemą 2014 kalendoriniais metais ir kurios pagal šio reglamento 21 straipsnio 3 dalį nusprendžia išsaugoti savo turimas teises į išmokas, teisių į išmokas, nurodytas šio reglamento 25 straipsnio 2 dalyje, pradinę vieneto vertę apskaičiuoja teisių į išmokas vieneto vertę padaugindamos iš nekintamos procentinės dalies. Ta nekintama procentinė dalis atitinkamai apskaičiuojama bazinės išmokos sistemos nacionalinę ar regioninę viršutinę ribą, kuri 2015 metams turi būti nustatyta pagal šio reglamento 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį, pritaikius šio reglamento 30 straipsnio 1 dalyje arba, jei taikoma, 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš išmokų pagal bendrosios išmokos sistemą valstybėje narėje ar atitinkamame regione sumos 2014 m., neatsižvelgus į sumažinimo ir neskyrimo atvejus kaip nustatyta Reglamento (EB) Nr. 73/2009 II antraštinės dalies 4 skyriuje.

6. Šiame straipsnyje nurodytiems apskaičiavimo metodams atlikti, jei savanoriška susietoji parama pagal šio reglamento IV antraštinę dalį atitinkamiems sektoriams nėra skiriama, valstybės narės taip pat gali atsižvelgti į paramą, suteiktą 2014 kalendoriais metais pagal vieną ar kelias sistemas pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 52 straipsnį, 53 straipsnio 1 dalį, 68 straipsnio 1 dalies a ir b punktus, ir tų valstybių narių, kurios taikė Reglamente (EB) Nr. 73/2009 numatytą vienkartinės išmokos už plotus sistemą atveju pagal to reglamento 68 straipsnio 1 dalies c punktą, 126, 127 ir 129 straipsnius.

Valstybė narė, kuri nusprendė taikyti savanorišką susietąją paramą pagal šio reglamento IV antraštinę dalį, apskaičiuodama pagal šiame straipsnyje nurodytus metodus, gali atsižvelgti į 2014 kalendoriniais metais suteiktos paramos dydžio ir paramos, kuri turi būti skirta pagal šio reglamento IV antraštinę dalį, dydžio skirtumus, jei:

▼B

a) savanoriška susietoji parama pagal šio reglamento IV antraštinę dalį suteikiama sektoriui, kuriam buvo suteikta paramos 2014 kalendoriniais metais pagal 52 straipsnį, 53 straipsnio 1 dalį, 68 straipsnio 1 dalies a ir b punktus, ir valstybėms narėms, kurios taikė vienkartinės išmokos už plotus sistemą pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 68 straipsnio 1 dalies c punktą, 126, 127 ir 129 straipsnius; ir

b) savanoriškos susietosios paramos vieneto suma yra žemesnė, palyginti su 2014 m. paramos vieneto suma.

▼M1

Šiame straipsnyje nurodytiems apskaičiavimams atlikti su sąlyga, kad netaikoma perskirstymo išmoka pagal 41 straipsnį, valstybės narės visapusiškai atsižvelgia į 2014 kalendoriniais metais suteiktą paramą pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 72a ir 125a straipsnius.

▼B

27 straipsnis

Specialaus nacionalinio išminavimo rezervo įtraukimas

Kroatijos atveju laikoma, kad visos 25 ir 26 straipsniuose pateiktos nuorodos į nacionalinį rezervą, apima 20 straipsnyje nurodytą specialų nacionalinį išminavimo rezervą.

Be to, suma, susidaranti dėl specialiojo nacionalinio išminavimo rezervo, atimama iš 25 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje, to straipsnio 5 ir 6 dalyse ir 26 straipsnyje nurodytų bazinės išmokos sistemos viršutinių ribų.

28 straipsnis

Nenumatytas pelnas

Taikydama 25 straipsnio 4–7 dalis ir 26 straipsnį valstybė narė, remdamasi objektyviais kriterijais, gali nustatyti, kad tais atvejais, kai visa žemės ūkio paskirties žemės ar jos dalis parduodama ar perduodama, arba nuomos sutarties galiojimo terminas pasibaigia po dienos, nustatytos pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 35 straipsnį arba 124 straipsnio 2 dalį, ir iki dienos, nustatytos pagal šio reglamento 30 straipsnio 1 dalį, teisių į išmokas, kurios būtų paskirtos atitinkamam ūkininkui, padidinta vertė arba jos padidinta dalis grąžinama į nacionalinį rezervą arba regioninius rezervus, jei dėl padidinimo atitinkamas ūkininkas gautų nenumatyto pelno.

Tie objektyvūs kriterijai nustatomi tokiu būdu, kad būtų užtikrintos vienodos sąlygos ūkininkams ir išvengta rinkos ir konkurencijos iškraipymų, ir jie apima bent:

a) trumpiausią nuomos sutarties laikotarpį; ir

b) į nacionalinį rezervą arba regioninius rezervus grąžinamą gautų išmokų dalį.

▼B

29 straipsnis

Pranešimai dėl teisių į išmokas vertės ir konvergencijos

Valstybės narės ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. praneša Komisijai apie 25, 26 ir 28 straipsniuose nurodytus bet kuriuos sprendimus.

2 skirsnis

Nacionalinis rezervas ir regioniniai rezervai

30 straipsnis

Nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų sudarymas ir naudojimas

1. Kiekviena valstybė narė sudaro nacionalinį rezervą. Tuo tikslu valstybės narės pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais bazinės išmokos sistemos viršutinei ribai nacionaliniu lygiu taiko linijinį procentinės dalies sumažinimą.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, valstybės narės, kurios pasinaudoja galimybe, nurodyta 23 straipsnio 1 dalyje, gali sudaryti regioninius rezervus. Tuo tikslu valstybės narės pirmaisiais atitinkamos bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais bazinės išmokos sistemos viršutinei ribai regionų lygiu taiko linijinį procentinės dalies sumažinimą, nurodytą 23 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje.

3. 1 ir 2 dalyse nurodytas sumažinimas neturi viršyti 3 %, išskyrus atvejus, kai reikia didesnio procento patenkinti 6 dalyje ir 7 dalies a ir b punktuose nustatytus 2015 m. bet kuriuos išmokų paskirstymo valstybėms narėms, kurios taiko 36 straipsnį, poreikius pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais.

4. Valstybės narės teises į išmokas iš savo nacionalinių arba regioninių rezervų paskirsto remdamosi objektyviais kriterijais ir tokiu būdu, kad būtų užtikrintos vienodos sąlygos ūkininkams ir išvengta rinkos bei konkurencijos iškraipymų.

5. 4 dalyje nurodytos teisės į išmokas paskirstomos tik tiems ūkininkams, kurie turi teisę gauti tiesiogines išmokas pagal 9 straipsnį.

6. Valstybės narės savo nacionalinį arba regioninius rezervus naudoja siekdamos teises į išmokas pirmiausia paskirstyti jauniesiems ūkininkams ir žemės ūkio veiklą pradedantiems ūkininkams.

7. Valstybės narės savo nacionalinius arba regioninius rezervus gali naudoti siekdamos:

a) paskirstyti teises į išmokas ūkininkams siekiant užtikrinti, kad žemė nebūtų apleista, įskaitant vietovėse, kuriose vykdomos restruktūrizavimo arba vystymo programos, susijusios su tam tikra valstybės intervencijos forma

▼B

b) paskirstyti teises į išmokas ūkininkams, siekiant kompensuoti jų nuostolius dėl konkrečių sunkumų;

c) paskirstyti teises į išmokas ūkininkams, kuriems teisės į išmokas pagal šį skyrių nebuvo paskirstytos dėl *force majeure* ar išimtinių aplinkybių;

d) paskirstyti, jei jos taiko šio reglamento 21 straipsnio 3 dalį, teises į išmokas ūkininkams, kurių 2015 m. pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 73 straipsnio 1 dalies a punkto pirmą pastraipą jų deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuos jie turi valstybės narės nustatytą dieną, kuri turi būti ne vėlesnė kaip tos valstybės narės nustatyta diena, iki kurios gali būti keičiama tokia paraiška gauti pagalbą, skaičius yra didesnis už pagal Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 ir Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 nustatytą nuosavybės arba nuomos pagrindais teisių į išmokas, kurias jie turi paraiškų pateikimo paskutinę dieną, kuri turi būti nustatyta pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 78 straipsnio pirmos pastraipos b punktą, skaičių;

e) nuolat vykdyti linijinį visų teisių į išmokas pagal bazinės išmokos sistemą vertės didinimą nacionaliniu ar regionų lygiu, jei atitinkamas nacionalinis arba regioninis rezervas 0,5 % viršija bazinės išmokos sistemos metinę nacionalinę arba regioninę viršutinę ribą, su sąlyga, kad liktų pakankamai sumų, kurias būtų galima paskirstyti pagal 6 dalį, šios dalies a ir b punktus ir šio straipsnio 9 dalį;

f) padengti metinius išmokų, numatytų pagal šio reglamento 37 straipsnio 2 dalį ir 65 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis, skyrimo poreikius.

Šios dalies tikslais valstybės narės priima sprendimą dėl šioje dalyje nurodytų įvairių naudojimo paskirčių eiliškumo.

8. Taikydamos 6 dalį ir 7 dalies a, b ir d punktus, valstybės narės ūkininkams paskirstomų teisių į išmokas vertę nustato remdamosi teisių į išmokas nacionaline arba regionine vidutine verte teisių į išmokas paskirstymo metais.

Nacionalinis arba regioninis vertės vidurkis apskaičiuojamas nacionalinę arba regioninę viršutinę ribą dėl bazinės išmokos sistemos, nustatytą pagal atitinkamai 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį teisių į išmokas paskirstymo metais, išskyrus nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų sumą, ir Kroatijos atveju, specialusis išminavimo rezervas, padalijant iš paskirstytų teisių į išmokas skaičiaus.

Valstybės narės nustato iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstomų teisių į išmokas vertės metinio laipsniško keitimo etapus, atsižvelgdamos į atitinkamai 22 straipsnio 1 dalyje ir 23 straipsnio 2 dalyje nurodytus bazinės išmokos sistemos nacionalinės ar regioninės viršutinės ribos pakeitimus, kurie atsiranda dėl II priede nustatytų nacionalinių viršutinių ribų dydžio svyravimų.

▼B

9. Jeigu pagal galutinį teismo sprendimą arba pagal galutinį valstybės narės kompetentingos valdžios institucijos administracinį aktą ūkininkas turi teisę gauti teises į išmokas arba teisę į tai, kad būtų padidinta jo jau turimų teisių į išmokas vertė, ūkininkas gauna tiek ir tokios vertės teisių į išmokas, kaip nustatyta tame sprendime ar akte valstybės narės nustatytiną dieną. Tačiau ši diena turi būti ne vėlesnė nei paskutinė paraiškos pagal bazinės išmokos sistemą pateikimo diena po teismo sprendimo ar administracinio akto priėmimo dienos, atsižvelgiant į 32 ir 33 straipsnių taikymą.

10. Taikydamos 6 dalį, 7 dalies a ir b punktus ir 9 dalį, valstybės narės ūkininkui gali skirti naujų teisių į išmokas arba padidinti visų jo turimų teisių į išmokas vieneto vertę neviršydamos nacionalinio arba regioninio vidurkio vertės.

11. Šiame straipsnyje vartojamų terminų apibrėžtys:

a) jaunieji ūkininkai – ūkininkai, kurie atitinka 50 straipsnio 2 dalyje, o atitinkamais atvejais – 50 straipsnio 3 ir 11 dalyse nustatytas sąlygas;

b) žemės ūkio veiklą pradedantys ūkininkai – fiziniai arba juridiniai asmenys, kurie penkerių metų laikotarpiu prieš pradėdami vykdyti žemės ūkio veiklą savo vardu ir savo rizika nevykdė jokios žemės ūkio veiklos ir nekontroliavo žemės ūkio veiklą vykdančio juridinio asmens. Juridinio asmens atveju juridinį asmenį kontroliuojantis fizinis) asmuo arba fiziniai arba juridiniai asmenys savo vardu ir savo rizika negali būti vykdęs (-ę) jokios žemės ūkio veiklos arba penkerius metus prieš tam juridiniam asmeniu pradedant vykdyti žemės ūkio veiklą negali būti kontroliavęs (-ę) žemės ūkio veiklą vykdančio juridinio asmens; šios ūkininkų kategorijos atveju valstybės narės gali nustatyti savo pačių papildomus objektyvius ir nediskriminacinius atitikties reikalavimams kriterijus dėl atitinkamų gebėjimų, patirties arba išsilavinimo.

31 straipsnis

Nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų papildymas

1. Nacionalinis rezervas arba regioniniai rezervai papildomi sumomis, kurios susidaro dėl:

a) teisių į išmokas, pagal kurias dvejus metus iš eilės neskiriama teisė gauti išmokas, taikant:

i) šio reglamento 9 straipsnį,

ii) 10 straipsnio 1 dalį, arba

iii) 11 straipsnio 4 dalį;

▼B

b) teisių į išmokas skaičiaus, atitinkančio bendrą teisių į išmokas, kuriomis ūkininkas nepasinaudojo pagal šio reglamento 32 straipsnį per dvejų iš eilės einančių metų laikotarpį, išskyrus kai jų panaudojimas neįvyko dėl *force majeure* arba išimtinių aplinkybių, skaičių;. nustatant ūkininko turimas nuosavybės arba nuomos pagrindais teises į išmokas, kurios turi būti grąžintos į nacionalinį rezervą arba regioninius rezervus, pirmenybė teikiama toms teisėms į išmokas, kurios turi mažiausią vertę;

c) savanoriškai ūkininkų grąžintų teisių į išmokas;

d) šio reglamento 28 straipsnio taikymo;

e) nepagrįstai pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnį paskirtų teisių į išmokas;

f) teisių į išmokas pagal bazinės išmokos sistemą nacionaliniu ar regionų lygiu vertės linijinio sumažinimo, kai nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų nepakanka šio reglamento 30 straipsnio 9 dalyje nurodytiems atvejams padengti;

g) kai valstybės narės mano, kad tai būtina, teisių į išmokas pagal bazinės išmokos sistemą nacionaliniu ar regionų lygiu vertės linijinio sumažinimo šio reglamento 30 straipsnio 6 dalyje nurodytiems atvejams padengti;

h) šio reglamento 34 straipsnio 4 dalies taikymo.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos reikiamos priemonės, susijusios su nepanaudotų teisių į išmokas grąžinimu į nacionalinį rezervą arba regioninius rezervus. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3 skirsnis

Bazinės išmokos sistemos įgyvendinimas

32 straipsnis

Pasinaudojimas teisėmis į išmokas

1. Parama pagal bazinės išmokos sistemą teikiama ūkininkams, kai jie, pateikdami deklaraciją pagal 33 straipsnio 1 dalį, paprašo leisti pasinaudoti teise į išmoką už reikalavimus atitinkantį hektarą toje valstybėje narėje, kurioje ji jiems skiriama. Paprašius leisti pasinaudoti teisėmis į išmokas, įgyjama teisė kasmet gauti jose nustatytas sumas, nedarant poveikio pagal šio reglamento 7 straipsnį, 51 straipsnio 2 dalį ir 65 straipsnio 2 dalies c punktą taikomai finansinei drausmei, pagal 11 straipsnį numatytam išmokų sumažinimui ir linijiniams sumažinimams, taip pat Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnio taikymui.

▼B

2. Šioje antraštinėje dalyje „reikalavimus atitinkantis hektaras“ – tai:

a) valdos žemės ūkio paskirties žemės plotas, įskaitant plotus, kurių agrarinė būklė valstybėse narėse, kurios 2004 m. gegužės 1 d. įstojo į Sąjungą ir kurios pasirinko taikyti vienkartinės išmokos už plotus sistemą, 2003 m. birželio 30 d. nebuvo gera, naudojamas žemės ūkio veiklai arba daugiausia naudojamas žemės ūkio veiklai (jei plotas naudojamas ir ne žemės ūkio veiklai); arba

b) bet kuris plotas, už kurį turima teisė gauti 2008 m. išmokas pagal bendrosios išmokos sistemą arba vienkartinės išmokos už plotus sistemą, atitinkamai nustatytas Reglamento (EB) Nr. 1782/2003 III ir IVA antraštinėse dalyse, ir:

   i) kuris po to, kai buvo įgyvendinta Direktyva 92/43/EEB, Direktyva 2000/60/EB ir Direktyva 2009/147/EB, nebeatitinka a punkte pateiktos termino „reikalavimus atitinkantis hektaras“ apibrėžties;

   ii) kuriame tam tikro ūkininko atitinkamo įsipareigojimo galiojimo laikotarpiu yra įveisiamas miškas pagal Reglamento (EB) Nr. 1257/1999 31 straipsnį, arba Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 43 straipsnį, arba Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 22 straipsnį, arba nacionalinę sistemą, kurios sąlygos atitinka Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 43 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis ar Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 22 straipsnį; arba

   iii) kuris tam tikro ūkininko atitinkamo įsipareigojimo galiojimo laikotarpiu yra atidedamas pagal Reglamento (EB) Nr. 1257/1999 22, 23 ir 24 straipsnius, Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 39 straipsnį ar Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 28 straipsnį.

3. 2 dalies a punkto tikslais:

a) jei valdos žemės ūkio paskirties žemės plotas yra naudojamas ir ne žemės ūkio veiklai, laikoma, kad tas plotas daugiausia naudojamas žemės ūkio veiklai, jeigu ne žemės ūkio veiklos intensyvumas, pobūdis, trukmė ir pasirinktas laikas labai netrukdo vykdyti minėtą žemės ūkio veiklą;

b) valstybės narės gali sudaryti plotų, kurie daugiausia naudojami ne žemės ūkio veiklai, sąrašą.

Valstybės narės nustato šios pastraipos taikymo jų teritorijoje kriterijus.

4. Plotai laikomi reikalavimus atitinkančiais hektarais, jei jie visus kalendorinius metus, išskyrus *force majeure* atvejus arba išimtines aplinkybes, turi atitikti termino „reikalavimus atitinkantis hektaras“ apibrėžtį.

5. Apibrėždamos terminą „reikalavimus atitinkantis hektaras“, valstybės narės, priimdamos sprendimą kaip nurodyta 4 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, gali taikyti sumažinimo koeficientą atitinkamus hektarus pertvarkydamos į „reikalavimus atitinkančius hektarus“.

▼B

6. Plotai, naudojami kanapėms auginti, laikomi reikalavimus atitinkančiais hektarais tik tuo atveju, jei auginamų veislių kanapėse tetrahidrokanabinolio kiekis sudaro ne daugiau kaip 0,2 %.

33 straipsnis

Reikalavimus atitinkančių hektarų deklaravimas

1. Siekdamas pasinaudoti teisėmis į išmokas, kaip numatyta 25 straipsnio 1 dalyje, ūkininkas deklaruoja sklypus, kurie atitinka reikalavimus atitinkančius hektarus, susietus su teisėmis į išmokas. Išskyrus *force majeure* atvejus arba išimtines aplinkybes, deklaruoti sklypai yra ties sklypai, kuriuos ūkininkas turi valstybės narės nustatytą dieną, kuri turi būti ne vėlesnė kaip tos valstybės narės nustatyta diena, iki kurios gali būti keičiama paraiška gauti pagalbą, kaip nurodyta Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalyje.

2. Tinkamai pagrįstomis aplinkybėmis valstybės narės gali leisti ūkininkui keisti savo deklaraciją, jei jis išlaiko bent turimas teises į išmokas atitinkančių hektarų skaičių ir laikosi išmokų už atitinkamą plotą skyrimo pagal bazinės išmokos sistemą reikalavimų.

34 straipsnis

Teisių į išmokas perleidimas

1. Teisės į išmokas gali būti perleidžiamos tik toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusiam ir teisę gauti tiesiogines išmokas pagal 9 straipsnį turinčiam ūkininkui.

Teisėmis į išmokas, įskaitant faktinio ar numatyto paveldėjimo atveju, gali būti pasinaudota tik toje valstybėje narėje, kurioje buvo jos paskirtos.

2. Kai valstybės narės pasinaudoja 23 straipsnio 1 dalyje numatyta galimybe, teisės į išmokas gali būti perleistos arba jomis gali būti pasinaudota tik tame pačiame regione.

Teisėmis į išmokas, įskaitant faktinio ar numatyto paveldėjimo atveju, galima pasinaudoti tik tame regione, kuriame jos buvo paskirtos.

3. Valstybės narės, kurios nepasinaudoja 23 straipsnio 1 dalyje numatyta galimybe, 20 straipsnio 1 dalies netaikančios valstybės narės gali nuspręsti, kad teisės į išmokas gali būti perleistos arba jomis gali būti pasinaudota tik tame pačiame regione, išskyrus faktinio ar numatyto paveldėjimo atvejį.

Tokie regionai apibrėžiami atitinkamu teritoriniu lygiu vadovaujantis objektyviais kriterijais ir užtikrinant vienodas sąlygas ūkininkams bei vengiant rinkos ir konkurencijos iškraipymų.

▼B

4. Jei teisės į išmokas perleidžiamos be žemės, valstybės narės, vadovaudamosi bendrais Sąjungos teisės principais, gali nuspręsti, kad dalis perleistų teisių į išmokas būtų grąžinama nacionaliniam rezervui ar regioniniams rezervams arba kad jų vieneto vertė būtų sumažinama nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų naudai. Toks sumažinimas gali būti taikomas vienos ar kelių rūšių perleidimams.

5. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato išsamias taisykles apie teisių į išmokas perleidimą, kuriuos ūkininkai turi pateikti nacionalinėms valdžios institucijoms, teikimo sąlygas ir tokių pranešimų pateikimo terminus. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

35 straipsnis

Deleguotieji įgaliojimai

1. Siekiant užtikrinti teisinį tikrumą ir patikslinti konkrečias situacijas, kurios gali susidaryti taikant bazinės išmokos sistemą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) taisyklių dėl ūkininkų atitikties pagal bazinės išmokos sistemą taikomiems reikalavimams ir galimybių pasinaudoti šia sistema paveldėjimo ar numatomo paveldėjimo, nuomos paveldėjimo, juridinio statuso arba pavadinimo pasikeitimo, teisių į išmokas perleidimo ir valdos sujungimo ar jos padalijimo, ir 24 straipsnio 8 dalyje nurodytos sutarties sąlygos taikymo;

b) taisyklių dėl teisių į išmokas vertės apskaičiavimo ir skaičiaus nustatymo arba teisių į išmokas vertės padidinimo ar sumažinimo teisių į išmokas paskirstymo pagal bet kurią šios antraštinės dalies nuostatą atveju, įskaitant taisykles:

   i) dėl galimybės nustatyti teisių į išmokas, skirtų remiantis ūkininko paraiška, preliminarią vertę ir skaičių arba preliminarų teisių į išmokas padidinimą,

   ii) dėl teisių į išmokas preliminarios ir galutinės vertės ir skaičiaus nustatymo sąlygų,

   iii) dėl tų atvejų, kai pardavimas arba nuomos sutartis gali turėti įtakos teisių į išmokas paskirstymui;

c) taisyklių dėl teisių į išmokas, gaunamas iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų, vertės bei skaičiaus nustatymo ir apskaičiavimo;

d) taisyklių dėl teisių į išmokas vieneto vertės pakeitimo teisių į išmokas padalijimo atveju ir 34 straipsnio 4 dalyje nurodyto teisių į išmokas perleidimo atveju;

e) 24 straipsnio 1 dalies trečios pastraipos a, b ir c punktuose nurodytų alternatyvų taikymo kriterijų;

▼B

f) 24 straipsnio 4–7 dalyse nurodytų skirtinų teisių į išmokas skaičiaus apribojimų taikymo kriterijų;

g) teisių į išmokas paskirstymo pagal 30 straipsnio 6 ir 7 dalis kriterijų;

h) sumažinimo koeficiento, nurodyto 32 straipsnio 5 dalyje, nustatymo kriterijų.

2. Siekiant užtikrinti tinkamą teisių į išmokas administravimą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl deklaracijos turinio taisyklių ir pasinaudojimui teisėmis į išmokas keliamų reikalavimų.

3. Siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl išmokų skyrimo nustatant reikalavimą, kad būtų naudojama tam tikrų kanapių veislių sertifikuota sėkla, ir kanapių veislių nustatymo bei 32 straipsnio 6 dalyje nurodyto jose esančio tetrahidrokanabinolio kiekio tikrinimo tvarkos nustatymo taisyklių;

4 skirsnis

Vienkartinės išmokos už plotus sistema

36 straipsnis

Vienkartinės išmokos už plotus sistema

1. Valstybės narės, 2014 m. taikančios Reglamento (EB) Nr. 73/2009 V antraštinės dalies 2 skyriuje nustatytą vienkartinės išmokos už plotus sistemą, laikydamosi šiame reglamente išdėstytų sąlygų gali nuspręsti toliau taikyti tą sistemą ne ilgiau kaip iki 2020 m. gruodžio 31 d. Ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. jos apie savo sprendimą ir tos sistemos taikymo pabaigos dieną praneša Komisijai.

Vienkartinės išmokos už plotus sistemos taikymo laikotarpiu šio skyriaus 1, 2 ir 3 skirsniai, išskyrus 23 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą, 23 straipsnio 1 dalį, 20 straipsnio 5 dalį, taip pat 32 straipsnio 2–6 dalis, šioms valstybėms narėms netaikomi.

2. Vienkartinė išmoka už plotus skiriama kasmet už kiekvieną ūkininko pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą deklaruotą reikalavimus atitinkantį hektarą. Ji apskaičiuojama kasmet pagal šio straipsnio 4 dalį nustatytą metinio finansinio paketo dydį padalijant iš bendro atitinkamoje valstybėje narėje pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiaus.

3. Nukrypstant nuo šio straipsnio 2 dalies, tos valstybės narės, kurios nusprendžia šio reglamento 38 straipsnį taikyti ne vėliau kaip nuo 2018 m. sausio 1 d., gali laikotarpiu, kuriuo jos taiko šį straipsnį, panaudoti iki 20 % šio straipsnio 2 dalyje nurodyto metinio finansinio paketo dydžio už hektarą skiriamoms vienkartinėms išmokoms už plotus diferencijuoti.

▼B

Tai darydamos, jos atsižvelgia į pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 68 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktus ir 126, 127 bei 129 straipsnius 2014 kalendoriniais metais suteiktą paramą, taikant vieną ar kelias sistemas.

Kipras gali diferencijuoti paramą atsižvelgiant į konkretiems sektoriams skirtus finansinius paketus, nurodytus Reglamento (EB) Nr. 73/2009 XVIIa priede, atėmus bet kurią pagalbą, skirtą tam pačiam sektoriui pagal šio reglamento 37 straipsnį.

▼M1

Siekdamos diferencijuoti vienkartinės išmokos už plotus schemą, ir su sąlyga, kad netaikoma perskirstymo išmoka pagal 41 straipsnį, valstybės narės visapusiškai atsižvelgia į 2014 kalendoriniais metais suteiktą paramą pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 125a straipsnį.

▼B

4. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato kiekvienai valstybei narei vienkartinės išmokos už plotus sistemos metinę nacionalinę viršutinę ribą, iš II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos atimdama pagal 42, 47, 49, 51 ir 53 straipsnius nustatytinas viršutines ribas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

5. Išskyrus *force majeure* atvejus arba išimtines aplinkybes, 2 dalyje nurodyti hektarai gali būti deklaruoti, jei ūkininkas juos turėjo valstybės narės nustatytą dieną, kuri turi būti ne vėlesnė kaip tos valstybės narės nustatyta diena, iki kurios gali būti keičiama paraiška gauti pagalbą, kaip nurodyta Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalyje.

6. Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, reglamentuojančių ūkininkų atitiktį pagal vienkartinės išmokos už plotus sistemą taikomiems reikalavimams ir jų galimybes pasinaudoti šia sistema.

37 straipsnis

Pereinamojo laikotarpio nacionalinė pagalba

1. Pagal 36 straipsnį valstybės narės, taikančios vienkartinės išmokos už plotus sistemą, gali nuspręsti skirti pereinamojo laikotarpio nacionalinę pagalbą 2015–2020 m. laikotarpiu.

2. Pereinamojo laikotarpio nacionalinė pagalba gali būti skiriama ūkininkams tuose sektoriuose, kuriuose ši pagalba, o Bulgarijos ir Rumunijos atveju – papildomos nacionalinės tiesioginės išmokos buvo skirtos 2013 m.

3. Pereinamojo laikotarpio nacionalinės pagalbos skyrimo sąlygos yra tokios pačios kaip sąlygos, kurias leista taikyti išmokų skyrimui pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 132 straipsnio 7 dalį arba 133a straipsnį 2013 m., išskyrus išmokų sumažinimą, atsirandantį taikant 132 straipsnio 2 dalį kartu su to reglamento 7 ir 10 straipsniais.

▼B

4. Pereinamojo laikotarpio nacionalinės pagalbos, kurią galima skirti ūkininkams bet kuriame iš 2 dalyje išvardytų sektorių, bendra suma neturi viršyti toliau nurodytų sektoriams skirtų konkrečių finansinių paketų, kuriuos nustatė Komisija pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 132 straipsnio 7 dalį arba 133a straipsnio 5 dalį 2013 m., procentinių dalių:

— 2015 m. – 75 %,

— 2016 m. – 70 %,

— 2017 m. – 65 %,

— 2018 m. – 60 %,

— 2019 m. – 55 %,

— 2020 m. – 50 %.

Kipro atveju procentinė dalis apskaičiuojama remiantis konkretiems sektoriams skirtų finansinių paketų dydžiais, kaip išdėstyta Reglamento (EB) Nr. 73/2009 XVIIa priede.

5. 2 ir 3 dalys Kiprui netaikomos.

6. Valstybės narės kasmet ne vėliau kaip kovo 31 d. apie 1 dalyje nurodytus bet kuriuos sprendimus praneša Komisijai. Pranešime nurodoma ši informacija:

a) sektoriams skirti konkretūs finansiniai paketai;

b) atitinkamais atvejais – maksimalus pereinamojo laikotarpio nacionalinės pagalbos dydis.

7. Remdamosi objektyviais kriterijais ir laikydamosi 4 dalyje nustatytų apribojimų, valstybės narės gali nuspręsti dėl skirtinos pereinamojo laikotarpio nacionalinės pagalbos sumų.

5 skirsnis

Bazinės išmokos sistemos įgyvendinimas valstybėse narėse, kurios taikė vienkartinės išmokos už plotus sistemą

38 straipsnis

Bazinės išmokos sistemos įvedimas valstybėse narėse, kurios taikė vienkartinės išmokos už plotus sistemą

Išskyrus atvejus, kai šiame skirsnyje numatyta kitaip, ši antraštinė dalis taikoma toms valstybėms narėms, kurios taikė šio skyriaus 4 skirsnyje numatytą vienkartinės išmokos už plotus sistemą.

24–29 straipsniai netaikomi toms valstybėms narėms.

39 straipsnis

Pirmasis teisių į išmokas paskirstymas

1. Teisės į išmokas skiriamos ūkininkams, kurie turi teisę gauti tiesiogines išmokas pagal šio reglamento 9 straipsnį, jei:

▼B

a) paraišką dėl teisių į išmokas pagal bazinės išmokos sistemą skyrimo jie pateikia iki paraiškai pateikti galutinės dienos, kuri nustatoma pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 78 straipsnio pirmos pastraipos b punktą pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais, išskyrus *force majeure* atvejus arba išimtines aplinkybes; ir

b) jie iki Reglamento (EB) Nr. 73/2009 II antraštinės dalies 4 skyriuje numatyto bet kokio išmokų sumažinimo arba neskyrimo turėjo teisę gauti išmokas pagal paraišką gauti pagalbą dėl tiesioginių išmokų, pereinamojo laikotarpio nacionalinę pagalbą arba papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 2013 m.

Valstybės narės gali skirti teises į išmokas ūkininkams, kurie turi teisę gauti tiesiogines išmokas pagal šio reglamento 9 straipsnį ir kurie įvykdo primos pastraipos a punkte nurodytą sąlygą bei kurie 2013 m. negavo išmokų pagal šios dalies pirmos pastraipos b punkte nurodytą paraišką gauti pagalbą, ir atitinkamos valstybės narės pagal Reglamento (EB) Nr. 1122/2009 11 straipsnio 2 dalį nustatytą dieną 2013 m. paraiškų pateikimo metais turėjo tik žemės ūkio paskirties žemės, kuri 2003 m. birželio 30 d. nebuvo geros agrarinės būklės, kaip numatyta Reglamento (EB) Nr. 73/2009 124 straipsnio 1 dalyje.

2. Išskyrus *force majeure* atvejus arba išimtines aplinkybes, vienam ūkininkui pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais skiriamų teisių į išmokas skaičius lygus reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuos ūkininkas deklaruoja savo paraiškoje gauti pagalbą pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą už pirmuosius bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metus ir kuriuos jis turi valstybės narės nustatytą dieną. Ta data negali būti vėlesnė už toje valstybėje narėje nustatytą dieną, iki kurios gali būti keičiama tokia paramos paraiška, skaičiui.

3. Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais būtų nustatytos bazinės išmokos sistemos įvedimo valstybėse narėse, kurios taikė vienkartinės išmokos už plotus sistemą, papildomos taisyklės.

4. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato taisykles dėl paraiškų dėl teisių į išmokas skyrimo, pateiktų teisių į išmokas paskirstymo metais, kai tos teisės į išmokas dar negali būti galutinai nustatytos ir kai tam paskirstymui turi įtakos konkrečios aplinkybės.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

40 straipsnis

Teisių į išmokas vertė

1. Pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais valstybės narės teisių į išmokas vieneto vertę apskaičiuoja II priede nustatytos kiekvienų atitinkamų metų nacionalinės viršutinės ribos nekintamą procentinę dalį padalydamos iš teisių į išmokas pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais, išskyrus iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstytas teises, skaičiaus.

▼B

Pirmoje pastraipoje nurodyta bazinės išmokos sistemos, kuri nustatoma atitinkamai pagal šio reglamento 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį, nekintama procentinė dalis apskaičiuojama nacionalinę arba regioninę viršutinę ribą, nustatytą pirmiesiems bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metams, pritaikius 30 straipsnio 1 dalyje arba, jei taikoma, 30 straipsnio 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš II priede nustatytos nacionalinės viršutinės ribos pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais. Teisės į išmokas išreiškiamos skaičiumi, kuris atitinka hektarų skaičių.

2. Nukrypstant nuo 1 dalyje nurodyto apskaičiavimo metodo, valstybės narės pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais gali nuspręsti diferencijuoti teisių į išmokas, išskyrus iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų paskirstytas teises, vertę remdamosi jų pradine vieneto verte.

3. 2 dalyje nurodyta teisių į išmokas pradinė vieneto vertė nustatoma paramos, išskyrus paramą pagal šio reglamento 41, 43, 48 ir 50 straipsnius bei IV antraštinę dalį, kurią gavo ūkininkas pagal šį reglamentą už kalendorinius metus, einančius prieš bazinės išmokos sistemos įgyvendinimą, prieš taikant Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnį, bendros vertės nekintamą procentinę dalį padalijant iš teisių į išmokas, kurios tam ūkininkui skiriamos pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais, išskyrus iš nacionalinio rezervo arba regioninių rezervų skirtas teises, skaičiaus.

Ta nekintama procentinė dalis atitinkamai apskaičiuojama bazinės išmokos sistemos nacionalinę ar regioninę viršutinę ribą, kuri pirmiesiems bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metams turi būti nustatyta pagal šio reglamento 22 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį, pritaikius 1 dalyje arba, jei taikoma, 30 straipsnio 2 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, padalijant iš skirtos bendros paramos vertės, išskyrus paramą, suteiktą pagal šio reglamento 41, 43, 48 ir 50 straipsnius bei IV antraštinę dalį už kalendorinius metus, einančius prieš bazinės išmokos sistemos įgyvendinimą atitinkamoje valstybėje narėje arba regione, prieš taikant Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnį.

4. Taikydamos 2 dalį, valstybės narės, vadovaudamosi Sąjungos teisės bendraisiais principais, siekia nacionaliniu arba regionų lygiu suderinti teisių į išmokas vertę. Šiuo tikslu valstybės narės nustato veiksmus, kurių turi būti imamasi, ir apskaičiavimo metodą, kuris turi būti taikomas, ir ne vėliau kaip prieš bazinės išmokos sistemos įgyvendinimą einančių metų rugpjūčio 1 d. apie juos praneša Komisijai. Šie veiksmai apima metinius laipsniškus 3 dalyje nurodytos teisių į išmokas pradinės vertės pakeitimus vadovaujantis objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, kuriuos pradedama daryti pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais.

Pirmaisiais bazinės išmokos sistemos įgyvendinimo metais valstybės narės informuoja ūkininkus apie jų teisių į išmokas vertę, apskaičiuotą pagal šį straipsnį už kiekvienus laikotarpio, kuriam taikomas šis reglamentas, metus.

▼B

5. Taikydama 3 dalį, valstybė narė, remdamasi objektyviais kriterijais, gali nustatyti, kad tais atvejais, kai visas žemės ūkio paskirties žemės plotas ar jo dalis parduodamas ar perduodamas, arba nuomos sutarties galiojimo terminas pasibaigia po dienos, nustatytos pagal 36 straipsnio 5 dalį, ir iki dienos, nustatytos pagal 33 straipsnio 1 dalį, teisių į išmokas, kurios būtų suteiktos atitinkamam ūkininkui, padidinta vertė arba jos dalis grąžinama į nacionalinį rezervą arba regioninius rezervus, jei dėl padidinimo atitinkamas ūkininkas gautų nenumatyto pelno.

Tie objektyvūs kriterijai nustatomi tokiu būdu, kad būtų užtikrintos vienodos sąlygos ūkininkams ir išvengta rinkos ir konkurencijos iškraipymų, ir jie apima bent:

a) trumpiausią nuomos sutarties laikotarpį,

b) į nacionalinį rezervą arba regioninius rezervus grąžinamą gautų išmokų dalį.

2 SKYRIUS

Perskirstymo išmoka

41 straipsnis

Bendrosios taisyklės

1. Valstybės narės gali iki bet kurių konkrečių metų rugpjūčio 1 d. nuspręsti nuo kitų metų skirti metines išmokas ūkininkams, kurie turi teisę į išmoką pagal 1 skyriaus 1, 2, 3 ir 5 skirsniuose nurodytą bazinės išmokos sistemą arba pagal 1 skyriaus 4 skirsnyje nurodytą vienkartinės išmokos už plotus sistemą (toliau – perskirstymo išmoka).

Valstybės narės praneša Komisijai apie bet kurį tokį sprendimą iki pirmoje pastraipoje nurodytos datos.

2. Valstybės narės, kurios nusprendė taikyti bazinės išmokos sistemą regionų lygiu pagal 23 straipsnį, gali perskirstymo išmoką taikyti regionų lygiu.

3. Nedarant poveikio finansinės drausmės, 11 straipsnyje nurodytų išmokų mažinimo ir linijinių sumažinimų, kaip nurodyta šio reglamento 7 straipsnyje, ir Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnio taikymui, perskirstymo išmoka skiriama kasmet, kai ūkininkas pasinaudoja teisėmis į išmokas arba valstybėse narėse, kai taikomas šio reglamento 36 straipsnis, kai ūkininkas deklaruoja reikalavimus atitinkančius hektarus.

4. Perskirstymo išmoką valstybės narės apskaičiuoja kasmet, dydį, kurį turi nustatyti valstybė narė ir kuris neturi būti didesnis nei 65 % nacionalinės ar regioninės vidutinės išmokos už hektarą, padaugindamos iš teisių į išmokas, kuriomis ūkininkas pasinaudojo pagal 33 straipsnio 1 dalį, skaičiaus arba iš ūkininko deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų pagal 36 straipsnio 2 dalį, skaičiaus. Tokių teisių į išmokas ar hektarų skaičius neturi viršyti didžiausio skaičiaus, kurį nustato valstybės narės, kuris neturi būti didesnis negu 30 hektarų arba vidutinio žemės ūkio valdos dydžio, kaip nustatyta VIII priede, jei atitinkamoje valstybėje narėje tas vidutinis dydis yra didesnis nei 30 hektarų.

▼B

5. Jei laikomasi 4 dalyje nustatytų didžiausių ribų, valstybės narės gali nacionaliniu lygiu nustatyti gradaciją tam tikram hektarų skaičiui, nustatytam pagal tą pastraipą; ji vienodai taikoma visiems ūkininkams.

6. Šio straipsnio 4 dalyje nurodytą vidutinę nacionalinę išmoką už hektarą nustato valstybės narės, remdamosi II priede nustatyta 2019 kalendorinių metų nacionaline viršutine riba ir pagal 33 straipsnio 1 dalį arba pagal 36 straipsnio 2 dalį 2015 m. deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiumi.

Šio straipsnio 4 dalyje nurodytą vidutinę regioninę išmoką už hektarą nustato valstybės narės, naudodamos II priede nustatytos 2019 kalendorinių metų nacionalinės viršutinės ribos dalį ir pagal 33 straipsnio 1 dalį 2015 m. atitinkamame regione deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičių. Kiekvienam regionui ši dalis apskaičiuojama atitinkamą pagal 23 straipsnio 2 dalį nustatytą regioninę viršutinę ribą padalijant iš pagal 22 straipsnio 1 dalį nustatytos nacionalinės viršutinės ribos, pritaikius 30 straipsnio 1 dalyje numatytą linijinį sumažinimą, jei to straipsnio 2 dalis nėra taikoma.

7. Valstybės narės užtikrina, kad jokio pranašumo, numatyto pagal šį skyrių, neįgytų tie ūkininkai, kurių atžvilgiu nustatyta, kad po 2011 m. spalio 18 d. jie padalijo savo valdą siekdami vienintelio tikslo – pasinaudoti perskirstymo išmoka. Tai taikoma ir ūkininkams, kurių valda yra šio padalijimo pasekmė.

8. Juridinio asmens arba fizinių ar juridinių asmenų grupės atveju valstybės narės gali taikyti 4 dalyje nurodytą didžiausią teisių į išmokas arba hektarų skaičių šių juridinių asmenų ar grupių lygiu, kai nacionalinėje teisėje numatyta, kad atskiri nariai gali prisiimti teises ir pareigas, kurios yra panašios į atskirų ūkininkų, turinčių valdos valdytojo statusą, teises ir pareigas, visų pirma jų ekonominio, socialinio ir mokestinio statuso atžvilgiu, su sąlyga, kad jie prisidėjo prie atitinkamų juridinių asmenų ar grupių žemės ūkio struktūrų stiprinimo.

42 straipsnis

Finansinės nuostatos

1. Perskirstymo išmokai finansuoti valstybės narės gali nuspręsti iki 41 straipsnio 1 dalyje nurodytos datos panaudoti ne daugiau kaip 30 % II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos. Jos iki tos dienos apie bet kurį tokį sprendimą praneša Komisijai.

2. Remdamasi nacionalinės viršutinės ribos, kurią pagal šio straipsnio 1 dalį turės taikyti valstybės narės, procentine dalimi, priimdama įgyvendinimo aktus Komisija kasmet nustato tos perskirstymo išmokos atitinkamas viršutines ribas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

▼B

3 SKYRIUS

Išmokos už klimatui ir aplinkai naudingą žemės ūkio praktiką

43 straipsnis

Bendrosios taisyklės

1. Ūkininkai, turintys teisę į išmoką pagal bazinės išmokos sistemą arba vienkartinės išmokos už plotus sistemą, visuose savo reikalavimus atitinkančiuose hektaruose, kaip apibrėžta 32 straipsnio 2–5 dalyse, laikosi klimatui ir aplinkai naudingos žemės ūkio praktikos, nurodytos šio straipsnio 2 dalyje, arba lygiavertės praktikos, nurodytos šio straipsnio 3 dalyje.

2. Klimatui ir aplinkai naudinga žemės ūkio praktika yra:

a) pasėlių įvairinimas;

b) esamų daugiamečių žolynų išlaikymas; ir

c) ekologiniu požiūriu svarbios vietovės turėjimas žemės ūkio paskirties žemės plote.

3. Lygiavertė praktika yra praktika, apimanti panašaus pobūdžio veiklą, kuria užtikrinama lygiavertė arba didesnė nauda klimatui ir aplinkai, palyginti su 2 dalyje nurodyta vienos ar kelių rūšių praktika. Ta lygiavertė praktika ir 2 dalyje nurodytos rūšies (-ių) praktika, kuriai ji yra lygiavertė, išvardytos IX priede ir joms taikomas bet kuris iš nurodytų atvejų:

a) pagal Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 39 straipsnio 2 dalį arba Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 28 straipsnio 2 dalį prisiimti įsipareigojimai;

b) nacionalinės arba regioninės aplinkosaugos sertifikavimo sistemos, įskaitant atitikties nacionalinės aplinkosaugos teisės aktams, kuriuose neapsiribojama atitinkamais pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 VI antraštinės dalies I skyrių nustatytais privalomais standartais ir kuriais siekiama įgyvendinti su dirvožemio ir vandens kokybe, biologine įvairove, kraštovaizdžio išsaugojimu, klimato kaitos švelninimu bei prisitaikymu prie jos susijusius tikslus, sertifikavimą. Tos sertifikavimo sistemos gali apimti šio reglamento IX priede išvardytą praktiką, šio straipsnio 2 dalyje nurodytą praktiką, arba tų praktikos rūšių derinį.

4. 3 dalyje nurodytai lygiavertei praktikai netaikomas dvigubas finansavimas.

5. Valstybės narės gali, įskaitant, tam tikrais atvejais, regionų lygiu, nuspręsti apriboti ūkininkų galimybes pasirinkti 3 dalies a ir b punktuose nurodytas alternatyvas.

6. Valstybės narės gali, įskaitant, tam tikrais atvejais, regionų lygiu, nuspręsti, kad ūkininkai vykdytų visas atitinkamas savo pareigas pagal 1 dalį vadovaudamiesi 3 dalies b punkte nurodytomis nacionalinėmis arba regioninėmis aplinkos sertifikavimo sistemomis.

▼B

7. Jei valstybės narės priimtų 5 ir 6 dalyse nurodytus sprendimus, ūkininkas gali laikytis vienos (arba kelių) rūšių praktikos, nurodytos 3 dalies a punkte, tik tuo atveju, jei šia praktika visiškai pakeičiama 2 dalyje nurodyta susijusios rūšies (-ių) praktika. Ūkininkas gali naudotis 3 dalies b punkte nurodytomis sertifikavimo sistemomis tik tuo atveju, jei jos apima visą 1 dalyje nurodytą pareigą.

8. Valstybės narės praneša Komisijai apie 5 ir 6 dalyse nurodytus sprendimus ir konkrečius įsipareigojimus arba sertifikavimo sistemas, kuriuos jos ketina laikytis kaip lygiavertės praktikos, kaip apibrėžta 3 dalyje.

Komisija įvertina, ar praktika, kuriai taikomi konkretūs įsipareigojimai ar sertifikavimo sistemos, yra įtraukta į IX priede pateiktą sąrašą, o jei, jos nuomone, į tą sąrašą ji nėra įtraukta, ji apie tai atitinkamai praneša valstybėms narėms priimdama įgyvendinimo aktus nesilaikydama 71 straipsnio 2 arba 3 dalyje nurodytos procedūros. Jei Komisija praneša valstybei narei, kad ta praktika nėra įtraukta į IX priede pateiktą sąrašą, tada ta valstybė narė netaiko konkrečių įsipareigojimų ar sertifikavimo sistemų, dėl kurių pateiktas Komisijos pranešimas, kaip lygiavertės praktikos, kaip apibrėžta šio straipsnio 3 dalyje.

9. Nedarant poveikio šio straipsnio 10 bei 11 dalims, finansinės drausmės ir linijinių sumažinimų pagal šio reglamento 7 straipsnį ir Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnio taikymui, valstybės narės šiame skyriuje nurodytą išmoką skiria ūkininkams, kurie laikosi tos šio straipsnio 1 dalyje nurodytos praktikos, kuri tiems ūkininkams yra aktuali, laikydamiesi šio reglamento 44, 45 ir 46 straipsnių.

Ši išmoka skiriama kaip metinė išmoka už reikalavimus atitinkantį hektarą, deklaruotą pagal 33 straipsnio 1 dalį arba pagal 36 straipsnio 2 dalį, kurios suma kasmet apskaičiuojama sumą, gautą pritaikius 47 straipsnį, padalijus iš bendro atitinkamoje valstybėje narėje arba regione pagal 33 straipsnio 1 dalį ar 36 straipsnio 2 dalį deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiaus,.

Nukrypstant nuo antros pastraipos, valstybės narės, kurios nusprendžia taikyti 25 straipsnio 2 dalį, gali nuspręsti kiekvienais atitinkamais metais šioje dalyje nurodytą išmoką skirti kaip teisių į išmokas, kuriomis ūkininkas pasinaudojo pagal 33 straipsnio 1 dalį, bendros vertės procentinę dalį.

Kiekvienais metais ir kiekvienos valstybės narės ar regiono atžvilgiu ta procentinė dalis apskaičiuojama sumą, gautą pritaikius 47 straipsnį, padalijant iš visų teisių į išmokas, kuriomis toje valstybėje narėje arba tame regione buvo pasinaudota pagal 33 straipsnio 1 dalį, bendros vertės.

10. Ūkininkai, kurių visa valda arba jos dalis yra vietovėse, kurioms taikomos direktyvos 92/43/EEB, 2000/60/EB arba 2009/147/EB, turi teisę gauti šiame skyriuje nurodytą išmoką, jeigu jie šiame skyriuje nurodytos praktikos laikosi taip, kad ta atitinkamoje valdoje vykdoma veikla atitinka tų direktyvų tikslus.

▼B

11. Ūkininkai, kurie laikosi Reglamento (EB) Nr. 834/2007 29 straipsnio 1 dalyje nustatytų ekologinio ūkininkavimo reikalavimų, *ipso facto* turi teisę gauti šiame skyriuje nurodytą išmoką.

Pirma pastraipa taikoma tik tiems valdos vienetams, kuriuose pagal Reglamento (EB) Nr. 834/2007 11 straipsnį vykdoma ekologinė gamyba.

12. Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais:

a) lygiavertės praktikos rūšys įtraukiamos į IX priede išdėstytą sąrašą;

b) nustatomi atitinkami reikalavimai, taikytini šio straipsnio 3 dalies b punkte nurodytoms nacionalinėms ar regioninėms sertifikavimo sistemoms, įskaitant šiomis sistemomis užtikrintino patikimumo lygį;

c) nustatomos išsamios taisyklės, skirtos Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 28 straipsnio 6 dalyje nurodytai sumai, susijusiai su šio reglamento IX priedo I skirsnio 3 bei 4 punktuose ir III skirsnio 7 punkte nurodyta praktika, ir bet kuria papildoma lygiaverte praktika, kuri įtraukiama į tą priedą pagal šios dalies a punktą, kuriai reikia konkretaus apskaičiavimo, kad būtų išvengta dvigubo finansavimo, apskaičiuoti.

13. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato taisykles dėl pranešimų teikimo, įskaitant jų teikimo terminus, ir 8 dalyje nurodyto Komisijos atliekamo vertinimo tvarkos. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

44 straipsnis

Pasėlių įvairinimas

1. Tais atvejais, kai ūkininko ariamoji žemė užima 10–30 hektarų ir ji didžiąją metų dalį arba didžiąją pasėlių auginimo ciklo dalį nėra naudojama vien tik pasėliams vandenyje auginti, toje ariamojoje žemėje turi būti auginami bent dviejų skirtingų rūšių pasėliai. Pagrindiniams pasėliams neturi būti skirta daugiau kaip 75 % tos ariamosios žemės.

Jeigu ūkininko ariamoji žemė užima daugiau kaip 30 hektarų ir ji didžiąją metų dalį arba didžiąją pasėlių auginimo ciklo dalį nėra naudojama vien tik pasėliams vandenyje auginti, toje ariamojoje žemėje turi būti auginami bent trijų skirtingų rūšių pasėliai. Pagrindiniams pasėliams neturi būti skirta daugiau kaip 75 % tos ariamosios žemės ploto, o dviejų rūšių pagrindiniams pasėliams kartu neturi būti skirta daugiau kaip 95 % tos ariamosios žemės ploto.

2. Nedarant poveikio pasėlių, kurių reikalaujama pagal 1 dalį, skaičiui, tose pastraipose nustatytos didžiausios ribos netaikomos tokioms valdoms, jei žolei ar kitiems žoliniams pašarams arba pūdymui paliktai žemei skiriama ne daugiau kaip 75 % tos ariamosios žemės ploto. Tokiais atvejais pagrindiniam pasėliui likusioje ariamojoje žemėje skiriama ne daugiau kaip 75 % tos likusios ariamosios žemės ploto, išskyrus atvejus, kai ši likusi žemė yra skirta žolei ar kitiems žoliniams pašarams arba pūdymui paliktai žemei.

▼B

3. 1 ir 2 dalys netaikomos valdoms:

a) kuriose daugiau kaip 75 % ariamosios žemės ploto naudojama žolei ar kitiems žoliniams pašarams auginti, paliekama pūdymui ar jis naudojamas abiem šioms paskirtims, jei ariamosios žemės, kuri nenaudojama šioms paskirtims, plotas neviršija 30 hektarų;

b) kuriose daugiau kaip 75 % reikalavimus atitinkančios žemės ūkio paskirties žemės ploto naudojama daugiamečiams žolynams, naudojami žolei ar kitiems žoliniams pašarams auginti, arba didžiąją metų dalį ar didžiąją pasėlių auginimo ciklo dalį yra naudojami pasėliams vandenyje auginti, arba abiem šioms paskirtims, jei tos ariamosios žemės, kuri nenaudojama šioms paskirtims, plotas neviršija 30 hektarų;

c) kuriose daugiau kaip 50 % deklaruotos ariamosios žemės ploto ūkininkas nedeklaravo savo ankstesnių metų paraiškoje gauti pagalbą ir kai, remiantis geoerdvinės paramos paraiškų palyginimu, visa ariamoji žemė yra skirta kitam pasėliui auginti, palyginti su ankstesniais kalendoriniais metais augintu pasėliu;

d) kurios yra į šiaurę nuo 62 lygiagretės esančiose vietovėse ar tam tikrose gretimose vietovėse. Jeigu tokiose valdose ariamoji žemė užima daugiau kaip 10 hektarų, toje ariamojoje žemėje turi būti auginami bent dviejų rūšių pasėliai ir nė vienai iš šių pasėlių rūšių neturi būti skirta daugiau kaip 75 % tos ariamosios žemės ploto, išskyrus tuos atvejus, kai pagrindiniai pasėliai yra žolė arba kiti žoliniai pašarai, arba pūdymui paliktą žemę.

4. Šiame straipsnyje terminas „pasėliai“ reiškia bet kurį iš toliau pateikiamų atvejų:

a) iš botaninėje pasėlių klasifikacijoje nustatytų skirtingų genčių kultūrą;

b) bet kurios iš rūšių, jei auginamos *Brassicaceae*, *Solonaceae* ir *Cucurbitaceae* rūšys, kultūrą,

c) pūdymui paliktą žemę,

d) žolę bei kitus žolinius pašarus.

Žieminiai pasėliai ir pavasariniai pasėliai laikomi skirtingais pasėliais, net jeigu jie priklauso tai pačiai genčiai.

5. Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais:

a) pripažįstamos kitos nei šio straipsnio 4 dalyje nurodytos gentys ir rūšys ir

b) nustatomos skirtingų pasėlių dalių tikslaus apskaičiavimo taikymo taisyklės.

▼B

45 straipsnis

Daugiamečiai žolynai

1. Valstybės narės nurodo daugiamečius žolynus, kurie yra pažeidžiami aplinkos požiūriu, vietovėse, įskaitant tose vietovėse esančius durpynus ir šlapynes, kurioms taikoma direktyva 92/43/EEB arba 2009/147/EB, ir kuriems būtina griežta apsauga, kad būtų pasiekti tų direktyvų tikslai.

Siekdamos užtikrinti aplinkosaugos požiūriu vertingų daugiamečių žolynų apsaugą, valstybės narės gali nuspręsti nustatyti papildomas pažeidžiamas vietoves, esančias už vietovių, kurioms taikomos direktyvos 92/43/EEB arba 2009/147/EB, ribų, įskaitant daug anglies turinčiuose dirvožemiuose augančius daugiamečius žolynus.

Valstybių narių pagal pirmą pastraipą ir atitinkamais atvejais – antrą pastraipą nurodytose vietovėse ūkininkai nekeičia daugiamečių žolynų paskirties ir jų nesuaria.

2. Valstybės narės užtikrina, kad daugiamečiais žolynais užsėtų plotų ir bendro žemės ūkio paskirties žemės ploto, kurį ūkininkai deklaravo pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą, santykis nesumažėtų daugiau kaip 5 %, palyginti su referencine santykine dalimi, kurią nustato valstybės narės 2015 m., daugiamečiais žolynais užsėtus plotus, kaip nurodyta šios dalies antros pastraipos a punkte, padalydamos iš bendro žemės ūkio paskirties žemės ploto, kaip nurodyta tos pastraipos b punkte.

Siekiant nustatyti pirmoje pastraipoje nurodytą referencinį santykį:

a) daugiamečiais žolynais užsėti plotai – 2012 m. arba Kroatijos atveju – 2013 m. pagal Reglamentą (EB) Nr. 73/2009 ūkininkų, kuriems taikomos šiame skyriuje nustatytos pareigos, deklaruotas daugiametės ganyklos plotas ir 2015 m. pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą ūkininkų, kuriems taikomos šiame skyriuje nustatytos pareigos deklaruotas daugiamečiais žolynais užsėtas plotas, kuris 2012 m., o Kroatijos atveju – 2013 m. nebuvo deklaruotas kaip daugiametė ganyklos žemė;

b) bendras žemės ūkio paskirties žemės plotas – 2015 m. pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą ūkininkų, kuriems taikomos šiame skyriuje nustatytos pareigos, deklaruotas žemės ūkio paskirties žemės plotas.

Daugiamečių žolynų referencinė santykinė dalis perskaičiuojama tais atvejais, kai ūkininkai, kuriems taikomos šiame skyriuje nustatytos pareigos, yra įpareigoti 2015 m. arba 2016 m. žemės plotą pertvarkyti į daugiamečius žolynus pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 93 straipsnį. Tokiais atvejais šie plotai pridedami prie daugiamečiais žolynais užsėtos žemės ploto, kaip nurodyta šios dalies antros pastraipos a punkte.

Daugiamečių žolynų santykinė dalis nustatoma kasmet, remiantis ūkininkų, kuriems taikomos šiame skyriuje nustatytos pareigos, atitinkamais metais pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą deklaruotais plotais.

▼B

Šioje dalyje nustatyta pareiga taikoma nacionaliniu, regionų arba atitinkamu subregionų lygiu. Siekdamos užtikrinti, kad daugiamečių žolynų santykinė dalis nesumažėtų daugiau kaip 5 %, valstybės narės gali nuspręsti pareigą išlaikyti daugiamečius žolynus taikyti žemės ūkio valdos lygiu. Valstybės narės ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. apie bet kurį tokį sprendimą praneša Komisijai.

Valstybės narės apie referencinę santykinę dalį ir šioje dalyje nurodytą santykinę dalį praneša Komisijai.

3. Kai nustatoma, kad 2 dalyje nurodyta santykinė dalis sumažėjo daugiau kaip 5 % regionų arba subregionų lygiu, arba atitinkamais atvejais nacionaliniu lygiu, atitinkama valstybė narė valdų lygiu nustato pareigas, susijusias su žemės pertvarkymu į daugiamečiais žolynais užsėtą žemę, tiems ūkininkams, kurie turi žemės, kuri buvo pertvarkyta iš daugiamečių ganyklų arba daugiamečiais žolynais užsėtos žemės į kitos paskirties žemę ankstesniu laikotarpiu.

Vis dėlto, jei išlaikomas tam tikrų ribų daugiamečiais žolynais užsėtų plotų dydis absoliučia verte, nustatyta pagal 2 dalies antros pastraipos a punktą, laikoma, kad 2 dalies pirmoje pastraipoje nustatyta pareiga yra įvykdyta.

4. 3 dalis netaikoma tais atvejais, kai sumažėjimas žemiau šios ribos atsiranda dėl miško įveisimo, su sąlyga, kad tai yra suderinama su aplinka ir neapima trumpos rotacijos želdinių, kalėdinių eglučių ar greito augimo medžių, skirtų energijai gaminti, auginimo.

5. Siekiant užtikrinti, kad būtų išlaikyta daugiamečių žolynų santykinė dalis, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais nustatomos išsamios daugiamečių žolynų ploto išlaikymo taisyklės, įskaitant žemės pertvarkymo šio straipsnio 1 dalyje nustatytos pareigos nesilaikymo atveju taisykles, valstybėms narėms taikomos pareigų išlaikyti daugiamečius žolynus, kaip nurodyta 2 ir 3 dalyse, nustatymo valdų lygiu ir 2 dalyje nurodytos referencinės santykinės dalies koregavimo, kurio gali prireikti, taisyklės.

6. Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais:

a) nustatoma sistema, pagal kurią turi būti nustatytos papildomos pažeidžiamos vietovės, nurodytos šio straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje;

b) nustatomi išsamūs daugiamečių žolynų ir bendro žemės ūkio paskirties žemės ploto santykio, kuris turi būti išlaikytas pagal šio straipsnio 2 dalį, apskaičiavimo metodai;

c) nustatomas šio straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje nurodytas ankstesnis laikotarpis.

7. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato šio straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje nurodytas ribas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

▼B

46 straipsnis

Ekologiniu požiūriu svarbi vietovė

1. Jei valdos ariamoji žemė užima daugiau nei 15 hektarų, ūkininkai užtikrina, kad nuo 2015 m. sausio 1 d. plotas, atitinkantis bent 5 % tos valdos ariamosios žemės, kurią ūkininkas deklaravo pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą, ir, jei jos laikomos ekologiniu požiūriu svarbios vietovės pagal šio straipsnio 2 dalį, įskaitant tos dalies c, d, g ir h punktuose nurodytus plotus, yra ekologiniu požiūriu svarbios vietovės.

Atsižvelgiant į Europos Parlamento ir Tarybos teisėkūros procedūra priimamą aktą, priimtą pagal SESV 43 straipsnio 2 dalį, šio straipsnio pirmoje pastraipoje nurodytas procentas gali būti padidinamas nuo 5 % iki 7 %.

Ne vėliau kaip 2017 m. kovo 31 d. Komisija pateikia įvertinimo ataskaitą dėl šios dalies pirmos pastraipos įgyvendinimo, prie kurios prireikus prideda pasiūlymą dėl antroje pastraipoje nurodyto teisėkūros procedūra priimamo akto.

2. Valstybės narės ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d. nusprendžia, ar vienas ar keli iš toliau nurodytų plotų laikomi ekologiniu požiūriu svarbia vietove:

a) pūdymui palikta žemė;

b) žemės pylimai;

c) kraštovaizdžio elementai, įskaitant valdos ariamajai žemei gretimus elementus; nukrypstant nuo šio reglamento 43 straipsnio 1 dalies, ypatumai gali apimti kraštovaizdžio elementus, kurie nėra įtraukti į reikalavimus atitinkantį plotą pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 76 straipsnio 2 dalies c punktą;

d) apsauginės juostos, įskaitant apsaugines juostas, kurios užsėtos daugiamečiais žolynais, jei juos galima atskirti nuo gretimo reikalavimus atitinkančio žemės ūkio paskirties žemės ploto;

e) žemės ūkio ir miškininkystės sistemų hektarai, už kuriuos skiriama ar buvo paskirta parama pagal Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 44 straipsnį ir (arba) Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 23 straipsnį,

f) prie miško pakraščių esančių reikalavimus atitinkančių hektarų juostos;

g) plotai, kuriuose auga trumpos rotacijos želdiniai, kuriuose nenaudojamos mineralinės trąšos ir (arba) augalų apsaugos produktai;

h) šio reglamento 32 straipsnio 2 dalies b punkto ii papunktyje nurodyti plotai, kuriuose įveistas miškas;

i) tarpinių pasėlių arba žaliosios dangos plotai, suformuoti sodinant ir daiginant sėklas, kuriems taikomi šio straipsnio 3 dalyje nurodyti svoriniai koeficientai;

j) plotai, užsodinti azotą fiksuojančiais pasėliais.

▼B

Išskyrus šios dalies pirmos pastraipos g ir h punktuose nurodytus valdos plotus, ekologiniu požiūriu svarbios vietovės yra valdos ariamojoje žemėje. Šios dalies pirmos pastraipos c ir d punktuose nurodytų plotų atveju ekologiniu požiūriu svarbios vietovės taip pat gali būti prijungtos prie valdos ariamosios žemės, kurią ūkininkas deklaravo pagal Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą.

3. Siekdamos supaprastinti administravimą, atsižvelgti į 2 dalies pirmoje pastraipoje išvardytų rūšių ekologiniu požiūriu svarbių vietovių požymius ir sudaryti palankesnes sąlygas joms išmatuoti, apskaičiuodamos bendrą hektarų, priskiriamų valdos ekologiniu požiūriu svarbioms vietovėms, skaičių, valstybės narės gali taikyti X priede nustatytus perskaičiavimo ir (arba) svorinius koeficientus. Jei valstybė narė nusprendžia ekologiniu požiūriu svarbia vietove laikyti 2 dalies pirmos pastraipos i punkte nurodytą plotą arba bet kurį kitą plotą, kuriam taikomas svorinis koeficientas yra mažesnis nei 1, taikyti X priede nurodytus svorinius koeficientus yra privaloma.

4. 1 dalis netaikoma valdoms:

a) kuriose daugiau kaip 75 % ariamosios žemės ploto naudojama žolei ar kitiems žoliniams pašarams auginti, paliekama pūdymui arba naudojama ankštiniams augalams auginti, arba abiem toms paskirtims, jei ariamosios žemės, kuri nenaudojama šioms paskirtims, plotas neviršija 30 hektarų;

b) kuriose daugiau kaip 75 % reikalavimus atitinkančios žemės ūkio paskirties žemės ploto yra daugiamečiai žolynai, naudojami žolei ar kitiems žoliniams pašarams auginti, arba didžiąją metų dalį ar didžiąją dalį pasėlių auginimo ciklo yra naudojami pasėliams vandenyje auginti, arba abiem šioms paskirtims, jei ariamosios žemės, kuri nenaudojama šioms paskirtims, plotas neviršija 30 hektarų.

5. Valstybės narės gali nuspręsti iki pusės ekologiniu požiūriu svarbių vietovių, nurodytų 1 dalyje, pasiekti regionų lygiu, kad būtų nustatytos gretimos ekologiniu požiūriu svarbios vietovės. Valstybės narės nustato vietoves ir pareigas dalyvaujantiems ūkininkams ar ūkininkų grupėms. Nustatant vietoves ir pareigas siekiama stiprinti Sąjungos aplinkos, klimato ir biologinės įvairovės politikos įgyvendinimą.

6. Valstybės narės gali nuspręsti leisti ūkininkams, kurių valdos yra šalia, bendrai įvykdyti 1 dalyje nurodytą pareigą (toliau – bendras įgyvendinimas), jei ekologiniu požiūriu svarbios vietovės yra vienos šalia kitų. Siekdamos stiprinti Sąjungos aplinkosaugos, klimato ir biologinės įvairovės politikos įgyvendinimą, valstybės narės gali nustatyti vietoves, kuriose bendras įgyvendinimas yra įmanomas, taip pat gali nustatyti papildomų pareigų tokiame procese dalyvaujantiems ūkininkams ar ūkininkų grupėms.

▼B

Kiekvienas bendrame įgyvendinime dalyvaujantis ūkininkas užtikrina, kad bent 50 % vietovės, kuriai taikoma 1 dalyje nurodyta pareiga, ploto būtų jo valdos žemės plote ir atitiktų 2 dalies antros pastraipos reikalavimus. Tokiame bendrame įgyvendinime gali dalyvauti ne daugiau kaip dešimt ūkininkų.

7. Valstybės narės, kuriose daugiau kaip 50 % bendro žemės paviršiaus ploto dengia miškai, gali nuspręsti, kad šio straipsnio 1 dalis nebūtų taikoma valdoms, esančioms vietovėse, kurias tos valstybės narės pagal Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 32 straipsnio 1 dalies a arba b punktą nurodė kaip plotus, kuriuose esama gamtinių kliūčių, jei daugiau kaip 50 % šios dalies antroje pastraipoje nurodyto vieneto žemės paviršiaus ploto dengia miškas, o miško žemės ir žemės ūkio paskirties žemės santykis yra didesnis nei 3:1.

Mišku padengtas plotas ir miško bei žemės ūkio paskirties žemės santykis apskaičiuojamas vietovės lygiu, atitinkančiu LAU2 lygį, arba aiškiai apibrėžtos kitos vietos vieneto, apimančio vieną aiškią gretimą geografinę vietovę, kuriai būdingos panašios žemės ūkio sąlygos, lygiu.

8. Valstybės narės apie 2 dalyje nurodytus sprendimus Komisijai praneša ne vėliau kaip 2014 m. rugpjūčio 1 d., o apie bet kuriuos 3, 5, 6 ar 7 nurodytus sprendimus – iki metų, einančių prieš jų taikymą, rugpjūčio 1 d.

9. Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais:

a) nustatomi papildomi kriterijai, kuriuos turi atitikti šio straipsnio 2 dalyje nurodytų rūšių plotai, kad juos būtų galima laikyti ekologiniu požiūriu svarbiomis vietovėmis;

b) įtraukiami kitų rūšių nei nurodytos 2 dalyje plotai, į kuriuos būtų galima atsižvelgti siekiant laikytis 1 dalyje nurodytos procentinės dalies;

c) pritaikomas X priedas siekiant nustatyti 3 dalyje nurodytus perskaičiavimo ir svorinius koeficientus bei atsižvelgti į kriterijus ir (arba) vietovių rūšis, kuriuos turės nustatyti Komisija pagal šios dalies a ir b punktus;

d) nustatomos 5 ir 6 dalyje nurodytos taisyklės dėl įgyvendinimo nustatymo, įskaitant būtiniausius tokio įgyvendinimo reikalavimus;

e) nustatoma sistema, pagal kurią valstybės narės apibrėžia kriterijus, kuriuos turi atitikti valdos, kad jas būtų galima laikyti esančiomis šalia viena kitos 6 dalies tikslais;

f) apibrėžiami metodai, kuriais nustatomas bendro žemės ploto, padengto mišku, procentas ir 7 dalyje nurodytas miško ir žemės ūkio paskirties žemės ploto santykis.

▼B

47 straipsnis

Finansinės nuostatos

1. Šiame skyriuje nurodytai išmokai finansuoti valstybės narės naudoja 30 % II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos.

2. Šiame skyriuje nurodytą išmoką valstybės narės taiko nacionaliniu lygiu.

Valstybės narės, taikydamos 23 straipsnį, gali nuspręsti taikyti išmoką regioniniu lygiu. Tokiu atveju jos kiekvienam regionui naudoja pagal šio straipsnio 3 dalį nustatytos viršutinės ribos dalį. Kiekvienam regionui tenkanti dalis apskaičiuojama atitinkamą regioninę viršutinę ribą, nustatytą pagal 23 straipsnio 2 dalį, padalijant iš nacionalinės viršutinės ribos, nustatytos pagal 22 straipsnio 1 dalį, pritaikius linijinį sumažinimą pagal 30 straipsnio 1 dalį, kai netaikoma to straipsnio 2 dalis.

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais kasmet nustato atitinkamą šiame skyriuje nurodytos išmokos viršutinę ribą. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4 SKYRIUS

Išmoka už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių

48 straipsnis

Bendrosios taisyklės

1. Valstybės narės gali skirti išmoką ūkininkams, kurie turi teisę į išmoką pagal 1 skyriuje nurodytą bazinės išmokos sistemą arba vienkartinės išmokos už plotus sistemą ir kurių visa valda arba jos dalis yra vietovėse, kuriose esama gamtinių kliūčių, kuriuos valstybės narės nustatė pagal Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 32 straipsnio 1 dalį (toliau – išmokos už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių).

2. Valstybės narės gali nuspręsti išmoką už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, skirti už visus plotus, kuriems taikoma 1 dalis, arba apriboti išmoką kai kurioms iš tų vietovių, vadovaudamosi objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais.

3. Nedarant poveikio šio straipsnio 2 daliai, ir finansinės drausmės, 11 dalyje nurodytų išmokų mažinimo ir linijinio sumažinimo pagal šio reglamento 7 straipsnį ir Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnio taikymui, išmoka už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, skiriama kasmet už plotuose, už kuriuos valstybė narė pagal šio straipsnio 2 dalį yra nusprendusi skirti išmoką, esantį reikalavimus atitinkantį hektarą. Ji išmokama, kai atitinkamas ūkininkas pasinaudoja su tais hektarais susijusiomis turimomis teisėmis į išmokas, arba valstybėse narėse, kurios taiko šio reglamento 36 straipsnį, atitinkamam ūkininkui deklaravus reikalavimus atitinkančius hektarus.

▼B

4. Apskaičiuojant išmoką už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, už hektarą suma, gauta pritaikius 49 straipsnį, padalijama iš pagal 33 straipsnio 1 dalį arba 36 straipsnio 2 dalį deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų, kurie yra plotuose, už kuriuos valstybė narė pagal šio straipsnio 2 dalį yra nusprendusi skirti išmoką, skaičiaus.

Be to, valstybės narės, remdamosi objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, gali nustatyti didžiausią valdos hektarų skaičių, už kurį pagal šį skyrių gali būti skiriama parama.

5. Valstybės narės išmoką už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, gali taikyti regionų lygiu šioje dalyje nustatytomis sąlygomis, jei remdamosi objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais, visų pirma su gamtinėmis kliūtimis susijusiais jų ypatumais, įskaitant kliūčių mastą ir jų agronomines sąlygas, jos nustatė atitinkamus regionus.

Valstybės narės 49 straipsnio 1 dalyje nurodytą nacionalinę viršutinę ribą paskirsto regionams remdamosi objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais.

Išmoka už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, regionų lygiu apskaičiuojama regioninę viršutinę ribą, apskaičiuotą pagal šios dalies antrą pastraipą, padalijant iš reikalavimus atitinkančių hektarų, deklaruotų pagal 33 straipsnio 1 dalį atitinkamame regione, arba 36 straipsnio 2 dalį,, kurie yra plotuose, už kuriuos valstybė narė pagal šio straipsnio 2 dalį yra nusprendusi skirti išmoką, skaičiaus.

49 straipsnis

Finansinės nuostatos

1. Išmokai už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, finansuoti valstybės narės iki 2014 m. rugpjūčio 1 d. gali nuspręsti panaudoti iki 5 % II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos. Jos iki tos dienos apie bet kurį tokį sprendimą praneša Komisijai.

Valstybės narės savo sprendimą, kuris įsigalios nuo 2017 m. sausio 1 d., gali peržiūrėti ir iš dalies jį pakeisti ne vėliau kaip 2016 m. rugpjūčio 1 d. Apie bet kuri tokį sprendimą jos praneša Komisijai ne vėliau kaip 2016 m. rugpjūčio 1 d.

2. Remdamasi nacionalinės viršutinės ribos, kurią pagal 1 dalį turės taikyti valstybės narės, procentine dalimi, Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais kasmet nustato atitinkamas išmokos už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių, viršutines ribas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

▼B

5 SKYRIUS

Išmokos jauniesiems ūkininkams

50 straipsnis

Bendrosios taisyklės

1. Valstybės narės skiria metinę išmoką jauniesiems ūkininkams, kurie turi teisę gauti išmoką pagal 1 skyriuje nurodytą bazinės išmokos sistemą arba vienkartinės išmokos už plotus sistemą (toliau – išmoka jauniesiems ūkininkams).

2. Šiame skyriuje „jaunieji ūkininkai“ – tai fiziniai asmenys:

a) kurie žemės ūkio valdą kaip valdos valdytojai kuria pirmą kartą arba kurie tokią valdą jau įkūrė per penkerius metus iki pirmosios paraiškos pagal bazinės išmokos sistemą arba vienkartinės išmokos už plotus sistemą pateikimo dienos, kaip nurodyta Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 72 straipsnio 1 dalyje, ir

b) kurie a punkte nurodytos paraiškos teikimo metais yra ne vyresni nei 40 metų amžiaus.

3. Valstybės narės jauniesiems ūkininkams, kurie teikia paraiškas išmokoms jauniesiems ūkininkams gauti, gali nustatyti daugiau objektyvių ir nediskriminacinių atitikties reikalavimams kriterijų, susijusių su atitinkamais gebėjimais ir (arba) mokymo reikalavimais.

4. Nedarant poveikio finansinės drausmės, 11 straipsnyje nurodytų išmokų mažinimo ir linijinio sumažinimo pagal šio reglamento 7 straipsnį ir Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnio taikymui, išmoka jauniesiems ūkininkams skiriama kasmet, kai ūkininkas pasinaudoja teisėmis į išmokas, arba valstybėse narėse, kurios taiko šio reglamento 36 straipsnį, kai ūkininkas deklaruoja reikalavimus atitinkančius hektarus.

5. Išmoka jauniesiems ūkininkams kiekvienam ūkininkui skiriama ne ilgesnį kaip penkerių metų laikotarpį. Tas laikotarpis sumažinamas metų, praėjusių nuo įsikūrimo, nurodyto 2 dalies a punkte, ir pirmosios paraiškos dėl išmokų jauniems ūkininkams pateikimo, skaičiumi.

6. Kiekvienais metais, valstybės narės, kurios netaiko 36 straipsnio, išmokos jauniesiems ūkininkams sumą kasmet apskaičiuoja teisių į išmokas, kuriomis ūkininkas pasinaudojo pagal 32 straipsnio 1 dalį, skaičių padaugindamos iš dydžio, atitinkančio:

a) 25 % vidutinės ūkininko turimų nuosavybės arba nuomos pagrindais teisių į išmokas vertės; arba

b) 25 % sumos, apskaičiuotos II priede nustatytą 2019 kalendorinių metų nacionalinės viršutinės ribos nekintamą procentinę dalį padalijus iš visų pagal 33 straipsnio 1 dalį 2015 m. deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiaus. Ta nekintama procentinė dalis yra lygi nacionalinės viršutinės ribos daliai, pagal 22 straipsnio 1 dalį nustatytai bazinės išmokos sistemai 2015 m..

▼B

7. Valstybės narės, kurios taiko 36 straipsnį, išmokos jauniesiems ūkininkams sumą apskaičiuoja kasmet, 25 % vienkartinės išmokos už plotus, apskaičiuotos pagal 36 straipsnį, atitinkantį dydį padaugindamos iš reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuos ūkininkas deklaravo pagal 36 straipsnio 2 dalį, skaičiaus.

8. Nukrypstant nuo 6 ir 7 dalių, valstybės narės gali apskaičiuoti kiekvienais metais išmokos sumą 25 % nacionalinės vidutinės išmokos už hektarą atitinkantį dydį padaugindamos iš ūkininko teisių į išmokas, kuriomis jis pasinaudojo pagal 32 straipsnio 1 dalį, skaičiaus arba iš reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuos ūkininkas deklaravo pagal 36 straipsnio 2 dalį, skaičiaus.

Nacionalinė vidutinė išmoka už hektarą apskaičiuojama II priede nustatytą 2019 kalendorinių metų nacionalinę viršutinę ribą padalijant iš 2015 m. pagal 33 straipsnio 1 dalį arba pagal 36 straipsnio 2 dalį deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiaus.

9. Valstybės narės nustato vieną bendrą didžiausią ribą, taikytiną teisių į išmokas, kuriomis ūkininkas pasinaudojo, skaičiui arba ūkininko deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiui. Tos ribos vertė yra ne mažesnė kaip 25 ir neviršija 90. Taikydamos 6, 7 ir 8 dalys, valstybės narės laikosi tos ribos.

10. Užuot taikiusios 6–9 dalis, valstybės narės gali kiekvienam ūkininkui skirti metinę vienkartinę sumą, kuri apskaičiuojama nustatytą hektarų skaičių padauginant iš 25 % nacionalinės vidutinės išmokos už hektarą, apskaičiuotos pagal 8 dalį, atitinkančio dydžio.

Šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytas nustatytas hektarų skaičius apskaičiuojamas bendrą reikalavimus atitinkančių hektarų, kuriuos pagal 33 straipsnio 1 dalį arba pagal 36 straipsnio 2 dalį deklaravo jaunieji ūkininkai, kurie 2015 m. pateikė paraiškas dėl išmokos jauniesiems ūkininkams, skaičių padalijant iš bendro jaunųjų ūkininkų, kurie 2015 m. pateikė paraiškas dėl tos išmokos, skaičiaus.

Valstybė narė gali perskaičiuoti nustatytą hektarų skaičių bet kurias metais po 2015 m., jei ženkliai pasikeičia jaunųjų ūkininkų, kurie pateikia paraiškas dėl išmokos, skaičius arba jaunųjų ūkininkų valdų dydis, arba abu atvejai.

Metinė vienkartinė suma, kuri gali būti skiriama ūkininkui, neviršija bendros jo bazinių išmokų sumos prieš pradedant taikyti Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 63 straipsnį konkrečiais metais.

11. Siekiant užtikrinti paramos gavėjų teisių apsaugą ir išvengti jų diskriminavimo, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl sąlygų, kuriomis gali būti laikoma, kad juridinis asmuo atitinka reikalavimus išmokai jauniesiems ūkininkams gauti.

▼B

51 straipsnis

Finansinės nuostatos

1. Išmokai jauniesiems ūkininkams finansuoti valstybės narės naudoja II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos procentinę dalį, kuri yra ne didesnė kaip 2 %. Iki 2014 m. rugpjūčio 1 d. jos praneša Komisijai apie numatomą minėtai išmokai finansuoti reikalingą procentinę dalį.

Kasmet iki rugpjūčio 1 d. valstybės narės gali peržiūrėti savo numatomą procentinę dalį, kuri pradedama taikyti nuo kitų metų. Apie peržiūrėtą procentinę dalį jos praneša Komisijai ne vėliau kaip iki metų, einančių prieš jos taikymą, rugpjūčio 1 d.

2. Nedarant poveikio pagal šio straipsnio 1 dalį nustatytai didžiausiai 2 % ribai, jei bendra konkrečiais metais valstybėje narėje prašoma išmokos jauniesiems ūkininkams suma viršija pagal šio straipsnio 4 dalį nustatytą viršutinę ribą ir jei ta viršutinė riba sudaro mažiau, negu ta didžiausia riba, valstybės narės finansuoja skirtumą taikydamos 30 straipsnio 7 dalies pirmos pastraipos f punktą atitinkamais metais, taikydamos linijinį sumažinimą visoms išmokoms, kurios pagal 32 straipsnį arba 36 straipsnio 2 dalį turi būti skiriamos visiems ūkininkams, arba abi priemones.

3. Kai bendra konkrečiais metais valstybėje narėje prašoma išmokos jauniesiems ūkininkams suma viršija pagal šio straipsnio 4 dalį nustatytą viršutinę ribą ir kai ta viršutinė riba sudaro 2 % II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos, valstybės narės, siekdamos laikytis minėtos viršutinės ribos, pagal 50 straipsnį mokėtinoms sumoms taiko linijinį sumažinimą.

4. Remdamasi procentine dalimi, apie kurią valstybės narės praneša pagal šio straipsnio 1 dalį, Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais kasmet nustato išmokai jauniesiems ūkininkams taikomas atitinkamas viršutines ribas.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

IV ANTRAŠTINĖ DALIS

SUSIETOJI PARAMA

1 SKYRIUS

Savanoriška susietoji parama

52 straipsnis

Bendrosios taisyklės

1. Valstybės narės gali teikti ūkininkams susietąją paramą šiame skyriuje nustatytomis sąlygomis (šiame skyriuje nurodoma kaip „susietoji parama“).

▼B

2. Susietoji parama gali būti teikiama šiems sektoriams ir šių rūšių gamybai: grūdų, aliejinių kultūrų sėklų, baltyminių augalų, ankštinių kultūrų, linų, kanapių, ryžių, riešutų, krakmolinių bulvių, pieno ir pieno produktų, sėklų, avienos ir ožkienos, galvijienos, alyvuogių aliejaus, šilkaverpių, sausųjų pašarų, apynių, cukrinių runkelių, cukranendrių ir cikorijų, vaisių ir daržovių ir trumpos rotacijos želdinių.

3. Susietoji parama gali būti teikiama tik tiems valstybės narės sektoriams arba tiems regionams, kuriuose taikant konkrečius ūkininkavimo būdus arba kurių konkrečiuose žemės ūkio sektoriuose, kurie yra ypač svarbūs dėl ekonominių, socialinių arba aplinkosaugos priežasčių, patiriama tam tikrų sunkumų.

4. Nukrypstant nuo 2 dalies, susietoji parama taip pat gali būti teikiama ūkininkams, kurie:

a) 2014 m. gruodžio 31 d. turi teises į išmokas, jiems suteiktas pagal Reglamento (EB) Nr. 1782/2003 III antraštinės dalies 3 skyriaus 2 skirsnį bei 71m straipsnį ir pagal Reglamento (EB) Nr. 73/2009 60 straipsnį ir 65 straipsnio ketvirtą pastraipą; ir

b) neturi reikalavimus atitinkančių hektarų, kad galėtų pasinaudoti teisėmis į išmokas pagal bazinės išmokos sistemą, kaip nurodyta šio reglamento III antraštinės dalies 1 skyriuje.

5. Susietoji parama gali būti skiriama tik tiek, kiek reikia siekiant sukurti paskatų atitinkamuose sektoriuose arba regionuose dabartiniam gamybos lygiui išlaikyti.

6. Susietoji parama išmokama metinėmis išmokomis, laikantis nustatytų kiekybinių apribojimų ir atsižvelgiant į nustatytus plotus bei derlių arba į nustatytą gyvulių skaičių.

7. Juridinio asmens arba fizinių ar juridinių asmenų grupės atveju valstybės narės gali taikyti 6 dalyje nurodytą apribojimą tų juridinių asmenų ar grupių lygiu, kai nacionalinėje teisėje numatyta, kad atskiri nariai gali prisiimti teises ir pareigas, kurios yra panašios į atskirų ūkininkų, turinčių valdos valdytojo statusą, teises ir pareigas, visų pirma jų ekonominio, socialinio ir mokestinio statuso atžvilgiu, su sąlyga, kad jie prisidėjo prie atitinkamų juridinių asmenų ar grupių žemės ūkio struktūrų stiprinimo.

8. Bet kuri pagal šį straipsnį teikiama susietoji parama turi būti suderinama su kitomis Sąjungos priemonėmis ir politikos sritimis.

9. Siekiant užtikrinti veiksmingą ir tikslingą Sąjungos lėšų panaudojimą ir išvengti dvigubo finansavimo pagal kitas panašias paramos priemones, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius teisės aktus dėl:

a) susietosios paramos teikimo sąlygų,

b) suderinamumo su kitomis Sąjungos priemonėmis ir paramos sumavimo taisyklių.

▼B

53 straipsnis

Finansinės nuostatos

1. Susietajai paramai finansuoti valstybės narės ne vėliau kaip metų, einančių prieš pirmuosius tokios paramos įgyvendinimo metus, rugpjūčio 1 d. gali nuspręsti panaudoti iki 8 % II priede nustatytos savo metinės nacionalinės viršutinės ribos.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, valstybės narės gali nuspręsti panaudoti iki 13 % II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos, jei:

a) iki 2014 m. gruodžio 31 d.:

   i) jos taikė vienkartinės išmokos už plotus sistemą, nustatytą Reglamento (EB) Nr. 73/2009 V antraštinėje dalyje,

   ii) jos finansavo priemones pagal to reglamento 111 straipsnį, arba

   iii) joms taikoma nukrypti leidžianti nuostata, numatyta 69 straipsnio 5 dalyje, o Maltos atveju – to reglamento 69 straipsnio 1 dalyje; ir (arba)

b) jos 2010–2014 m. laikotarpiu bent vienerius metus daugiau kaip 5 % jų turimų lėšų sumos iš viso skyrė tiesioginėms išmokoms, numatytoms Reglamento (EB) Nr. 73/2009 III antraštinėje dalyje, IV antraštinėje dalyje, išskyrus jos 1 skyriaus 6 skirsnį, ir V antraštinėje dalyje;

   i) Reglamento (EB) Nr. 73/2009 III antraštinės dalies 2 skyriaus 2 skirsnyje nustatytoms priemonėms finansuoti:

   ii) to reglamento 68 straipsnio 1 dalies a punkto i–iv papunkčiuose ir b bei e punktuose numatytai paramai finansuoti; arba

   iii) priemonėms pagal to reglamento IV antraštinės dalies 1 skyrių, išskyrus 6 skirsnį, finansuoti.

3. 1 ir 2 dalyse nurodyta metinės nacionalinės viršutinės ribos procentinė dalis gali būti padidinama ne daugiau kaip dviem procentiniais punktais tose valstybėse narėse, kurios nusprendžia bent 2 % savo metinės nacionalinės viršutinės ribos, kaip apibrėžta II priede, panaudoti baltymingų augalų gamybai, nurodytai šiame skyriuje, remti.

4. Nukrypstant nuo 1 ir 2 dalių, valstybės narės, kurios 2010–2014 m. laikotarpiu bent vienerius metus daugiau kaip 10 % turimų lėšų sumos iš viso skyrė tiesioginėms išmokoms, numatytoms Reglamento (EB) Nr. 73/2009 III antraštinėje dalyje, IV antraštinėje dalyje, išskyrus jos 1 skyriaus 6 skirsnį, ir V antraštinėje dalyje:

a) Reglamento (EB) Nr. 73/2009 III antraštinės dalies 2 skyriaus 2 skirsnyje nustatytoms priemonėms, finansuoti;

▼B

b) to reglamento 68 straipsnio 1 dalies a punkto i–iv papunkčiuose ir b bei e punktuose numatytai paramai finansuoti; arba

c) priemonėms pagal to reglamento IV antraštinės dalies 1 skyrių, išskyrus 6 skirsnį, finansuoti,

gavusios Komisijos patvirtinimą pagal šio reglamento 55 straipsnį, gali nuspręsti panaudoti daugiau kaip 13 % šio reglamento II priede nustatytos metinės nacionalinės viršutinės ribos.

5. Nukrypstant nuo 1–4 dalyse nustatytų procentinių dalių, valstybės narės gali nuspręsti susietos paramos finansavimui panaudoti ne daugiau kaip 3 mln. EUR per metus.

6. Ne vėliau kaip 2016 m. rugpjūčio 1 d. valstybės narės gali peržiūrėti savo sprendimą pagal 1–4 dalis ir nuspręsti nuo 2017 m.:

a) nekeisti, padidinti arba sumažinti pagal 1, 2 ir 3 dalis nustatytą procentinę dalį, atitinkamais atvejais atsižvelgiant į tose dalyse nustatytus apribojimus, arba nekeisti ar sumažinti pagal 4 dalį nustatytą procentinę dalį,

b) pakeisti susietosios paramos teikimo sąlygas,

c) nustoti teikti paramą pagal šį skyrių.

7. Remdamasi kiekvienos valstybės narės pagal šio straipsnio 1–4 dalis priimtu sprendimu, Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais kasmet nustato atitinkamas susietos paramos viršutines ribas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

54 straipsnis

Pranešimas

1. Valstybės narės apie 53 straipsnyje nurodytus sprendimus praneša Komisijai iki tame straipsnyje nurodytų datų. Išskyrus 53 straipsnio 6 dalies c punkte nurodyto sprendimo atveju, pranešime pateikiama informacija apie regionus, kuriems skiriama parama, pasirinktus ūkininkavimo būdus arba sektorius ir teiktinos paramos dydį.

2. Be to, prie 53 straipsnio 2 ir 4 dalyse arba atitinkamais atvejais 53 straipsnio 6 dalies a punkte nurodytų sprendimų pridedamas išsamus konkrečios padėties regione, kuriam skiriama parama, ir konkrečių ūkininkavimo būdų arba konkrečių žemės ūkio sektorių ypatumų, dėl kurių 53 straipsnio 1 dalyje nurodytos procentinės dalies nepakanka, kad būtų pašalinti 52 straipsnio 3 dalyje nurodyti sunkumai, ir dėl kurių pateisinamas didesnis paramos dydis, aprašymas.

55 straipsnis

Komisijos patvirtinimas

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus, netaikant 71 straipsnio 2 arba 3 dalyse nurodytos procedūros, kuriais patvirtina 53 straipsnio 4 dalyje arba atitinkamais atvejais 53 straipsnio 6 dalies a punkte nurodytą sprendimą, jei įrodomas vienas iš šių poreikių atitinkamame sektoriuje arba regione:

▼B

a) dėl pasirinkimo galimybių stygiaus atsiradęs poreikis užtikrinti tam tikrą konkrečios gamybos lygį ir sumažinti gamybos atsisakymo riziką bei dėl to kylančias socialines ir (arba) aplinkosaugos problemas;

b) poreikis užtikrinti nuolatinį tiekimą vietos gamybos pramonei ir taip išvengti neigiamų socialinių ir ekonominių bet kokio su tuo susijusio restruktūrizavimo pasekmių,

c) poreikis kompensuoti konkrečiame sektoriuje ūkininkams kylančius sunkumus, kuriuos lemia nuolatiniai susijusios rinkos sutrikimai,

d) poreikis imtis intervencinių priemonių, jei laikoma, kad kitos paramos, kuria būtų galima pasinaudoti pagal šį reglamentą, Reglamentą (ES) Nr. 1305/2013 arba bet kurią patvirtintą valstybės pagalbos sistemą, neužtenka šios dalies a, b ir c punktuose nurodytiems poreikiams patenkinti.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato šio straipsnio 1 dalyje nurodytų sprendimų vertinimo ir tvirtinimo tvarkos taisykles. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 SKYRIUS

Specialioji išmoka už medvilnę

56 straipsnis

Taikymo sritis

Pagalba ūkininkams, auginantiems medvilnę, kurios KN kodas 5201 00, teikiama šiame skyriuje nustatytomis sąlygomis (toliau – specialioji išmoka už medvilnę).

57 straipsnis

Atitiktis reikalavimams

1. Specialioji išmoka už medvilnę skiriama už reikalavimus atitinkančio medvilnės ploto hektarą. Tik tas plotas bus laikomas atitinkančiu reikalavimus, jei jis yra žemės ūkio paskirties žemėje, kurioje valstybė narė leidžia auginti medvilnę, turi būti apsėtas valstybės narės leidžiamomis medvilnės rūšimis, o derlius jame turi būti faktiškai nuimamas įprastomis auginimo sąlygomis.

Specialioji išmoka už medvilnę išmokama už geros ir tinkamos prekinės kokybės medvilnę.

2. Valstybės narės tvirtina 1 dalyje nurodytą žemę ir medvilnės rūšis laikydamosi taisyklių ir sąlygų, kurios turi būti priimtos pagal 3 dalį.

▼B

3. Siekiant užtikrinti veiksmingą specialiosios išmokos už medvilnę administravimą, Komisijai pagal 55 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl žemės ir medvilnės rūšių patvirtinimo specialiosios išmokos už medvilnę tikslais taisyklių ir sąlygų.

4. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato žemės ir medvilnės rūšių patvirtinimo specialiosios išmokos už medvilnę tikslais ir pranešimų teikimo su tuo tvirtinimu susijusiems gamintojams tvarkos taisykles. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

58 straipsnis

Baziniai plotai, nustatytieji derlingumo dydžiai ir referencinės sumos

1. Nustatomi tokie nacionaliniai baziniai plotai:

— Bulgarija – 3 342 ha,

— Graikija – 250 000 ha,

— Ispanija – 48 000 ha,

— Portugalija – 360 ha.

2. Nustatomi tokie ataskaitinio laikotarpio nustatytieji derlingumo dydžiai:

— Bulgarija – 1,2 t/ha,

— Graikija – 3,2 t/ha,

— Ispanija – 3,5 t/ha,

— Portugalija – 2,2 t/ha.

3. Specialiosios išmokos už reikalavimus atitinkančio ploto hektarą suma apskaičiuojama 2 dalyje nustatytą derlingumo dydį padauginant iš šių referencinių sumų:

— Bulgarija: 2015 m. – 584,88 EUR; 2016 m. ir vėliau – 649,45 EUR,

— Graikija – 234,18 EUR,

— Ispanija – 362,15 EUR,

— Portugalija – 228,00 EUR.

4. Jei konkrečioje valstybėje narėje reikalavimus atitinkantis medvilnės plotas konkrečiais metais viršija 1 dalyje nustatytą bazinį plotą, tai valstybei narei 3 dalyje nustatyta suma sumažinama proporcingai bazinio ploto perviršiui.

▼B

5. Siekiant sudaryti galimybę taikyti specialiąją išmoką už medvilnę, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, reglamentuojančių tos išmokos skyrimo sąlygas, atitiktį išmokos skyrimo reikalavimams ir agronominius metodus.

6. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato 4 dalyje numatyto mažinimo apskaičiavimo taisykles. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

59 straipsnis

Patvirtintos tarpšakinės organizacijos

1. Šiame skyriuje „patvirtinta tarpšakinė organizacija“ – tai juridinis asmuo, kurį sudaro medvilnę auginantys ūkininkai ir bent viena medvilnės valymo įmonė, ir kuris vykdo tokią veiklą:

a) padeda geriau koordinuoti medvilnės pateikimą rinkai, visų pirma atlikdamas mokslinius ir rinkos tyrimus,

b) rengia Sąjungos taisykles atitinkančias tipines sutarčių formas,

c) gamybą orientuoja į tokius produktus, kurie yra geriau pritaikyti prie rinkos ir vartotojų poreikių, visų pirma kokybės ir vartotojų apsaugos požiūriu,

d) atnaujina produktų kokybės gerinimo metodus ir priemones,

e) pasinaudodamas kokybės sertifikavimo sistemomis kuria rinkodaros strategijas medvilnės naudojimui skatinti.

2. Valstybė narė, kurios teritorijoje įsisteigusios medvilnės valymo įmonės, patvirtina tarpšakines organizacijas, kurios atitinka pagal 3 dalį nustatytinus kriterijus.

3. Siekiant sudaryti sąlygas veiksmingam specialiosios išmokos už medvilnę taikymui, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais nustatomi:

a) tarpšakinių organizacijų tvirtinimo kriterijai;

b) gamintojų pareigos;

c) taisyklės, reglamentuojančios tuos atvejus, kai patvirtinta tarpšakinė organizacija neatitinka a punkte nurodytų kriterijų.

▼B

60 straipsnis

Išmokos skyrimas

1. Specialioji išmoka už medvilnę ūkininkams skiriama už reikalavimus atitinkantį hektarą, kaip nustatyta 58 straipsnyje.

2. Jei ūkininkai yra patvirtintos tarpšakinės organizacijos nariai, skiriamos specialiosios išmokos už medvilnę už reikalavimus atitinkantį hektarą, esantį 58 straipsnio 1 dalyje nustatytame baziniame plote, suma padidinama 2 EUR.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

SMULKIŲJŲ ŪKININKŲ SISTEMA

61 straipsnis

Bendrosios taisyklės

1. Laikydamosi šioje antraštinėje dalyje nustatytų sąlygų valstybės narės gali nustatyti sistemą smulkiesiems ūkininkams (toliau – smulkiųjų ūkininkų sistema).

Ūkininkai, turintys nuosavybės arba nuomos pagrindais teisių į išmokas, arba valstybėse narėse, kurios taiko 36 straipsnį, prašantys išmokos pagal vienkartinės išmokos už plotus sistemą 2015 m. ir tenkinantys 10 straipsnio 1 dalyje numatytus būtiniausius reikalavimus, gali pasirinkti dalyvauti smulkiųjų ūkininkų sistemoje.

2. Pagal smulkiųjų ūkininkų sistemą skiriamos išmokos pakeičia pagal III ir IV antraštines dalis skirtinas išmokas.

Pirma pastraipa netaikoma, jei valstybė narė pasirenka 63 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos a punkte nustatytą išmokų metodą. Tuo atveju išmoka skiriama, jei tenkinamos atitinkamos III ir IV antraštinėse dalyse nustatytos atitinkamos sąlygos, nedarant poveikio šio straipsnio 3 daliai.

3. Smulkiųjų ūkininkų sistemoje dalyvaujantys ūkininkai atleidžiami nuo reikalavimo laikytis III antraštinės dalies 3 skyriuje numatytos žemės ūkio praktikos.

4. Ūkininkams, kurie, kaip nustatyta, po 2011 m. spalio 18 d. dirbtinai sukūrė sąlygas, kad gautų naudos iš smulkiųjų ūkininkų sistemos, šioje antraštinėje dalyje numatytos išmokos neskiriamos.

62 straipsnis

Dalyvavimas

1. Smulkiųjų ūkininkų sistemoje norintys dalyvauti ūkininkai paraišką pateikia ne vėliau kaip valstybių narių nustatytiną dieną, bet ne vėliau kaip 2015 m. spalio 15 d. Vis dėlto valstybių narių nustatyta diena negali būti ankstesnė nei paskutinė paraiškų pagal bazinės išmokos sistemą arba vienkartinės išmokos už plotus sistemą pateikimo diena.

▼B

Ūkininkai, nepateikę paraiškos dalyvauti smulkiųjų ūkininkų sistemoje ne vėliau kaip valstybių narių nustatytą dieną arba nusprendę joje nebedalyvauti po minėtos dienos, arba atrinkti paramai gauti pagal Reglamento (ES) Nr. 1305/2013 19 straipsnio 1 dalies c punktą, netenka teisės dalyvauti toje sistemoje.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, valstybės narės gali nustatyti, kad ūkininkai, kurių tiesioginių išmokų suma pagal III ir IV antraštines dalis yra mažesnė nei didžiausia valstybių narių pagal 63 straipsnį nustatyta suma, būtų įtraukti į smulkiųjų ūkininkų sistemą automatiškai, išskyrus atvejus, kai jie iki valstybės narės nustatytos dienos, kaip nurodyta 1 dalyje, arba vėlesniais metais aiškiai pareiškia joje nebedalyvaujantys. Valstybės narės, kurios naudojasi šia galimybe, laiku informuoja atitinkamus ūkininkus apie jų teisę nebedalyvauti sistemoje.

3. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad apie 63 straipsnyje nurodytos išmokos sumos sąmatą ūkininkams būtų pranešta laiku iki valstybės narės nustatytos paraiškos pateikimo ar pareiškimo apie nebedalyvavimą pateikimo dienos.

63 straipsnis

Išmokos suma

1. Valstybės narės nustato metinės išmokos kiekvienam smulkiųjų ūkininkų sistemoje dalyvaujančiam ūkininkui sumą, atitinkančią vieną iš toliau nurodytų dydžių:

a) sumą, neviršijančią 25 % nacionalinės vidutinės išmokos vienam paramos gavėjui, kurią valstybės narės nustato remdamosi II priede nustatyta 2019 kalendorinių metų nacionaline viršutine riba ir ūkininkų, kurie pagal 33 straipsnio 1 dalį arba 36 straipsnio 2 dalį 2015 m. deklaravo reikalavimus atitinkančius hektarus skaičiumi;

b) sumą, atitinkančią nacionalinę vidutinę išmoką už hektarą, padaugintą iš dydžio, atitinkančio hektarų skaičių, kuris yra ne didesnis kaip penki, kurį nustatys valstybės narės. Nacionalinę vidutinę išmoką už hektarą nustato valstybės narės, remdamosi II priede nustatyta 2019 kalendorinių metų nacionaline viršutine riba ir pagal 33 straipsnio 1 dalį ar 36 straipsnio 2 dalį 2015 m. deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičiumi.

Sumos, nurodytos pirmos pastraipos a ar b punktuose, yra ne mažesnės kaip 500 EUR ir ne didesnės kaip 1 250 EUR.

Jei taikant pirmos pastraipos a ir b punktus gaunama mažesnė nei 500 EUR arba didesnė kaip 1 250 EUR suma, ji suapvalinama atitinkamai iki tos mažiausios arba didžiausios sumos.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, valstybė narė gali nuspręsti dalyvaujantiems ūkininkams skirti:

a) sumą, lygią kasmet pagal III ir IV antraštines dalis ūkininkui skirtinų išmokų bendrai vertei, arba

▼B

b) sumą, lygią 2015 m. pagal III ir IV antraštines dalis ūkininkui skirtinų išmokų bendrai vertei, kurią vėlesniais metais valstybė narė gali koreguoti siekdamos proporcingai atsižvelgti į II priede nustatytos nacionalinės viršutinės ribos pokyčius.

Pirmos pastraipos a arba b punkte nurodyta suma neviršija tos valstybės narės nustatytos sumos, kuri yra ne mažesnė kaip 500 EUR ir ne didesnė kaip 1 250 EUR.

Jei taikant pirmos pastraipos a arba b punktą gaunama mažesnė nei 500 EUR suma, atitinkama valstybė narė gali nuspręsti šią sumą suapvalinti iki 500 EUR.

3. Nukrypstant nuo 1 ir 2 dalių, Kipre, Kroatijoje, Maltoje ir Slovėnijoje gali būti nustatytas mažesnis kaip 500 EUR, tačiau ne mažesnis kaip 200 EUR, o Maltos atveju – ne mažesnis kaip 50 EUR, tose dalyse nurodytos sumos dydis.

64 straipsnis

Specialios sąlygos

1. Smulkiųjų ūkininkų sistemoje dalyvaujantys ūkininkai:

a) išlaiko bent turimų nuosavybės arba nuomos pagrindais teisių į išmokas skaičių atitinkantį reikalavimus atitinkančių hektarų skaičių arba pagal 2015 m. deklaruotų reikalavimus atitinkančių hektarų skaičių pagal 36 straipsnio 2 dalį;

b) atitinka 10 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą būtiniausią reikalavimą.

2. Teisės į išmokas, kuriomis smulkiųjų ūkininkų sistemoje dalyvaujantis ūkininkas pagal 32 ir 33 straipsnius pasinaudoja 2015 m., ūkininko dalyvavimo toje sistemoje laikotarpiu laikomos panaudotomis teisėmis į išmokas.

Ūkininko dalyvavimo toje sistemoje laikotarpiu turimos nuosavybės arba nuomos pagrindais teisės į išmokas nelaikomos nepanaudotomis teisėmis į išmokas, kurias reikėtų grąžinti į nacionalinį rezervą ar regioninius rezervus, kaip numatyta 31 straipsnio 1 dalies b punkte.

Valstybėse narėse, kurios taiko 36 straipsnį, smulkiųjų ūkininkų sistemoje dalyvaujančio ūkininko 2015 m. pagal 36 straipsnio 2 dalį deklaruoti reikalavimus atitinkantys hektarai laikomi deklaruotais ūkininko dalyvavimo toje sistemoje laikotarpiu.

3. Nukrypstant nuo 34 straipsnio, smulkiųjų ūkininkų sistemoje dalyvaujančių ūkininkų turimos teisės į išmokas nėra perleidžiamos, išskyrus paveldėjimo ar numatomo paveldėjimo atveju.

Ūkininkai, kurie teisių į išmokas paveldėjimo arba numatomo paveldėjimo būdu gauna iš smulkiųjų ūkininkų sistemoje dalyvaujančio ūkininko, turi teisę dalyvauti toje sistemoje, jei jie atitinka naudojimosi bazinės išmokos sistema reikalavimus ir paveldi visas ūkininko, iš kurio jie gauna teises į išmokas, turimas teises į išmokas.

▼B

4. Kai valstybė narė pasirenka 63 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos a punkte nustatytą išmokų metodą, netaikydama 63 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos, šio straipsnio 1 ir 2 dalys bei 3 dalies pirma pastraipa netaikomos.

5. Siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriuose nustatomos dalyvavimo sistemoje sąlygos tais atvejais, kai pasikeitė dalyvaujančio ūkininko padėtis.

65 straipsnis

Finansinės nuostatos

1. Siekdamos finansuoti šioje antraštinėje dalyje nurodytą išmoką, valstybės narės iš bendros atitinkamoms išmokoms turimos sumos atima sumas, kurias smulkieji ūkininkai turėtų teisę gauti:

a) pagal bazinės išmokos sistemą arba vienkartinės išmokos už plotus sistemą, nurodytą III antraštinės dalies 1 skyriuje;

b) kaip III antraštinės dalies 2 skyriuje nurodytą perskirstymo išmoką;

c) kaip III antraštinės dalies 3 skyriuje nurodytą išmoką už klimatui ir aplinkai naudingą žemės ūkio praktiką;

d) kaip III antraštinės dalies 4 skyriuje nurodytą išmoką už vietoves, kuriose esama gamtinių kliūčių;

e) kaip III antraštinės dalies 5 skyriuje nurodytą išmoką jauniesiems ūkininkams;

f) ir kaip IV antraštinėje dalyje nurodytą susietąją paramą.

Tuo atveju, kai valstybėse narėse, kurios nusprendė išmokos sumą apskaičiuoti pagal 63 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos a punktą, kai tų sumų suma atskiro ūkininko atveju viršija didžiausią jų nustatytą sumą, kiekviena suma proporcingai sumažinama.

2. Visų išmokų, kurios turi būti skiriamos pagal smulkiųjų ūkininkų sistemą, sumos ir bendros pagal 1 dalį finansuojamos sumos skirtumas padengiamas vienu ar keliais iš šių būdų:

a) atitinkamais metais taikant 30 straipsnio 7 dalį,

b) atitinkamais metais nepanaudotas lėšas panaudojant III antraštinės dalies 5 skyriuje nustatytai išmokai jauniesiems ūkininkams finansuoti,

c) visoms pagal 32 ar 36 straipsnį skirtinoms išmokoms taikant linijinį sumažinimą.

3. Išskyrus tuos atvejus, kai valstybė narė nusprendė metinės išmokos sumą nustatyti pagal 63 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos a punktą, veiksniai, kuriais remiantis nustatomos šio straipsnio 1 dalyje nurodytos sumos, išlieka nepakitę visą ūkininko dalyvavimo smulkiųjų ūkininkų sistemoje laikotarpį.

▼B

4. Jei bendra pagal smulkiųjų ūkininkų sistemą skirtinų išmokų suma viršija 10 % metinės nacionalinės viršutinės ribos, nustatytos II priede, valstybės narės, siekdamos laikytis tos procentinės dalies, pagal šią antraštinę dalį mokėtinoms sumoms taiko linijinį sumažinimą, išskyrus atvejus, kai metinės išmokos sumą jos nustatė pagal 63 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos a punktą, netaikydamos 63 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos.

Tokia pati išimtis taikoma valstybėms narėms, kurios išmokos sumą nustatė pagal 63 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos b punktą, netaikydamos 63 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos, kurių II priede nustatyta 2019 kalendorinių metų nacionalinė viršutinė riba yra didesnė už 2015 m. viršutinę ribą ir kurios taiko 25 straipsnio 1 dalyje arba 36 straipsnio 2 dalyje nustatytą apskaičiavimo metodą.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

MEDVILNĖS SEKTORIAUS RESTRUKTŪRIZAVIMO NACIONALINĖS PROGRAMOS

66 straipsnis

Metinio biudžeto naudojimas restruktūrizavimo programoms

1. Valstybėms narėms, kurios taiko Reglamento (EB) Nr. 637/2008 4 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą, pagal to reglamento 5 straipsnio 1 dalį turimas atitinkamas metinis biudžetas nuo 2014 m. sausio 1 d. perkeliamas ir laikomas papildomomis Sąjungos lėšomis, skirtomis priemonėms pagal kaimo plėtros programas, kurios finansuojamos pagal Reglamentą (ES) Nr. 1305/2013.

2. Valstybių narių, kurios taiko Reglamento (EB) Nr. 637/2008 4 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą, atitinkamas metinis biudžetas, turimas pagal to reglamento 5 straipsnio 1 dalį, nuo 2017 m. sausio 1 d. įtraukiamas į šio reglamento II priede nustatytas jų nacionalines viršutines ribas.

VII ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

1 SKYRIUS

Pranešimai ir ekstremalioji situacija

67 straipsnis

Pranešimo reikalavimai

1. Siekiant užtikrinti teisingą šiame reglamente nustatytų taisyklių taikymą, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojamai priimti deleguotuosius aktus dėl būtinų priemonių, susijusių su valstybių narių pranešimais Komisijai, teikiamais šio reglamento tikslais, tiesioginių išmokų tikrinimo, kontrolės, stebėsenos, vertinimo ir audito tikslais, arba siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi tarptautiniuose susitarimuose, kurie buvo sudaryti Tarybos sprendimu, nustatytų reikalavimų, įskaitant tuose susitarimuose nustatytus pranešimo reikalavimus. Tai darydama Komisija atsižvelgia į duomenų poreikius ir galimų duomenų šaltinių sinergiją.

▼B

Gauta informacija atitinkamais atvejais gali būti perduodama tarptautinėms organizacijoms ir trečiųjų valstybių kompetentingoms valdžios institucijoms arba joms gali būti suteikta galimybė susipažinti su ta informacija, taip pat informacija gali būti skelbiama viešai su sąlyga, kad bus užtikrinta asmens duomenų apsauga ir teisėtas įmonių interesas apsaugoti savo verslo paslaptis.

2. Kad 1 dalyje nurodyti pranešimai būtų pateikiami greitai, veiksmingai, tiksliai ir ekonomiškai efektyviai, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriuose nustatomos papildomos taisyklės dėl:

a) pranešamos informacijos pobūdžio ir rūšies;

b) tvarkytinų duomenų kategorijų ir ilgiausių saugojimo laikotarpių;

c) prieigos prie informacijos arba informacijos sistemų, kuriomis naudotis sudarytos sąlygos, teisėmis;

d) informacijos skelbimo sąlygų.

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais patvirtina:

a) pranešimo būdus;

b) informacijos, kuri būtina šiam straipsniui taikyti, teikimo taisykles;

c) pranešamos informacijos tvarkymo tvarką ir su pranešimų turiniu, forma, pateikimo laiku, dažnumu ir galutiniais terminais susijusias taisykles;

d) informacijos ir dokumentų perdavimo ar galimybių su jais susipažinti suteikimo valstybėms narėms, tarptautinėms organizacijoms, trečiųjų valstybių kompetentingoms valdžios institucijoms arba visuomenei tvarką, su sąlyga, kad bus užtikrinta asmens duomenų apsauga ir teisėtas ūkininkų bei įmonių interesas apsaugoti savo verslo paslaptis.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

68 straipsnis

Asmens duomenų tvarkymas ir apsauga

1. Valstybės narės ir Komisija renka asmens duomenis 67 straipsnio 1 dalyje nustatytais tikslais. Jos tvarko šiuos duomenis tokiu būdu, kuris būtų suderinamas su tais tikslais.

2. Tuo atveju, kai asmens duomenys tvarkomi stebėsenos ir vertinimo tikslais, kaip nurodyta 67 straipsnio 1 dalyje, jie nuasmeninami ir tvarkomi tik suvestine forma.

▼B

3. Asmens duomenys tvarkomi laikantis Direktyvos 95/46/EB ir Reglamento (EB) Nr. 45/2001. Visų pirma tokie duomenys nesaugomi tokia forma, kurią naudojant duomenų subjektų tapatybę būtų galima nustatyti ilgiau, nei to reikia tikslams, dėl kurių šie duomenys buvo surinkti arba dėl kurių jie toliau tvarkomi, atsižvelgiant į taikytinoje nacionalinėje ir Sąjungos teisėje nustatytus trumpiausius saugojimo laikotarpius.

4. Valstybės narės informuoja duomenų subjektus apie tai, kad nacionalinės ir Sąjungos įstaigos gali tvarkyti jų duomenis pagal 1 dalį ir kad šiuo atžvilgiu jie turi teises, išdėstytas atitinkamai Direktyvoje 95/46/EB ir Reglamente (EB) Nr. 45/2001.

5. Šiam straipsniui taikomi Reglamento (ES) Nr. 1306/2013 111 –114 straipsniai.

69 straipsnis

Konkrečių problemų sprendimo priemonės

1. Siekiant išspręsti konkrečias problemas, Komisija priima įgyvendinimo aktus, kurie yra būtini ir pateisinami ekstremaliosios padėties atvejais. Tokiais įgyvendinimo aktais galima nukrypti nuo šio reglamento nuostatų, tačiau tik tiek ir tokiam laikui, kiek tikrai būtina. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 71 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti, ir siekiant išspręsti tokias konkrečias problemas bei užtikrinti tiesioginių išmokų sistemos tęstinumą ekstremaliomis aplinkybėmis, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus, laikydamasi 71 straipsnio 3 dalyje nurodytos tvarkos.

3. Pagal 1 arba 2 dalis patvirtintos priemonės galioja ne ilgesnį nei dvylikos mėnesių laikotarpį. Jei pasibaigus šiam laikotarpiui tose dalyse nurodytos konkrečios problemos neišsprendžiamos, Komisija gali pateikti atitinkamų pasiūlymų dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų, kad būtų priimtas ilgalaikis sprendimas.

4. Komisija apie visas pagal 1 arba 2 dalį patvirtintas priemones per dvi darbo dienas nuo jų patvirtinimo informuoja Europos Parlamentą ir Tarybą.

2 SKYRIUS

Įgaliojimų delegavimas ir įgyvendinimo nuostatos

70 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas

1. Įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytomis sąlygomis.

▼B

2. 2 straipsnyje, 4 straipsnio 3 dalyje, 6 straipsnio 3 dalyje, 7 straipsnio 3 dalyje, 8 straipsnio 3 dalyje, 9 straipsnio 5 dalyje, 20 straipsnio 6 dalyje, 35 straipsnyje, 36 straipsnio 6 dalyje, 39 straipsnio 3 dalyje, 43 straipsnio 12 dalyje, 44 straipsnio 5 dalyje, 45 straipsnio 5 ir 6 dalyse, 46 straipsnio 9 dalyje, 50 straipsnio 11 dalyje, 52 straipsnio 9 dalyje, 57 straipsnio 3 dalyje, 58 straipsnio 5 dalyje, 59 straipsnio 3 dalyje, 64 straipsnio 5 dalyje, 67 straipsnio 1 ir 2 dalyse bei 73 straipsnyje nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami septynerių metų laikotarpiui nuo 2014 m. sausio 1 d. Likus ne mažiau kaip devyniems mėnesiams iki septynerių metų laikotarpio pabaigos Komisija parengia naudojimosi deleguotaisiais įgaliojimais ataskaitą. Įgaliojimai savaime pratęsiami tokios pačios trukmės laikotarpiams, išskyrus atvejus, kai Europos Parlamentas arba Taryba pareiškia prieštaravimų dėl tokio pratęsimo likus ne mažiau kaip trims mėnesiams iki kiekvieno laikotarpio pabaigos.

3. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kuriuo metu atšaukti 2 straipsnyje, 4 straipsnio 3 dalyje, 6 straipsnio 3 dalyje, 7 straipsnio 3 dalyje, 8 straipsnio 3 dalyje, 9 straipsnio 5 dalyje, 20 straipsnio 6 dalyje, 35 straipsnyje, 36 straipsnio 6 dalyje, 39 straipsnio 3 dalyje, 43 straipsnio 12 dalyje, 44 straipsnio 5 dalyje, 45 straipsnio 5 ir 6 dalyse, 46 straipsnio 9 dalyje, 50 straipsnio 11 dalyje, 52 straipsnio 9 dalyje, 57 straipsnio 3 dalyje, 58 straipsnio 5 dalyje, 59 straipsnio 3 dalyje, 64 straipsnio 5 dalyje, 67 straipsnio 1 ir 2 dalyse bei 73 straipsnyje nurodytus deleguotuosius įgaliojimus. Sprendimu dėl įgaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.

4. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.

5. Pagal 2 straipsnį, 4 straipsnio 3 dalį, 6 straipsnio 3 dalį, 7 straipsnio 3 dalį, 8 straipsnio 3 dalį, 9 straipsnio 5 dalį, 20 straipsnio 6 dalį, 35 straipsnį, 36 straipsnio 6 dalį, 39 straipsnio 3 dalį, 43 straipsnio 12 dalį, 44 straipsnio 5 dalį, 45 straipsnio 5 ir 6 dalis, 46 straipsnio 9 dalį, 50 straipsnio 11 dalį, 52 straipsnio 9 dalį, 57 straipsnio 3 dalį, 58 straipsnio 5 dalį, 59 straipsnio 3 dalį, 64 straipsnio 5 dalį, 67 straipsnio 1 ir 2 dalis bei 73 straipsnį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per 2 mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų, arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas dviem mėnesiais.

71 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda komitetas – Tiesioginių išmokų komitetas. Tas komitetas – tai komitetas, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 182/2011.

▼B

2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.

24 straipsnio 11 dalyje, 31 straipsnio 2 dalyje ir 67 straipsnio 3 dalyje nurodytų aktų atveju, jei komitetas nuomonės nepateikia, Komisija įgyvendinimo akto projekto nepriima ir taikoma Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnio 4 dalies trečia pastraipa.

3. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 8 straipsnis kartu su šio reglamento 5 straipsniu.

3 SKYRIUS

Pereinamojo laikotarpio ir baigiamosios nuostatos

72 straipsnis

Panaikinimas

1. Reglamentas (EB) Nr. 637/2008 panaikinamas nuo 2014 m. sausio 1 d.

Tačiau valstybėse narėse, kurios pasirinko to reglamento 4 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje numatytą galimybę, jis toliau taikomas iki 2017 m. gruodžio 31 d.

2. Reglamentas (EB) Nr. 73/2009 panaikinamas.

▼M1

Tačiau jis ir toliau taikomas paramos paraiškoms, susijusioms su paraiškų teikimo metais, kurie prasideda iki 2015 m. sausio 1 d.

▼B

Nedarant poveikio 3 daliai, nuorodos į panaikintą reglamentą laikomos nuorodomis į šį reglamentą arba į Reglamentą Nr. 1306/2013 ir aiškinamos pagal šio reglamento XI priede pateiktą atitikties lentelę.

3. Šiame reglamente daromos nuorodos į reglamentus (EB) Nr. 73/2009 ir (EB) Nr. 1782/2003 laikomos nuorodomis, daromomis į tokios redakcijos tuos reglamentus, kokia jie galiojo iki jų panaikinimo.

73 straipsnis

Pereinamojo laikotarpio taisyklės

Siekiant užtikrinti sklandų perėjimą nuo Reglamente (EB) Nr. 73/2009 numatytos tvarkos prie šiame reglamente nustatytos tvarkos taikymo, Komisijai pagal 70 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl priemonių, kurios yra būtinos ūkininkų bet kurioms įgytoms teisėms ir teisėtiems lūkesčiams apsaugoti.

74 straipsnis

Įsigaliojimas ir taikymas

Šis reglamentas įsigalioja jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje dieną*.

▼B

Jis taikomas nuo 2015 m. sausio 1 d.

Tačiau 8 straipsnis, 9 straipsnio 6 dalis, 11 straipsnio 6 dalis, 14 straipsnis, 16 straipsnis, 21 straipsnio 2 ir 3 dalys, 22 straipsnio 2 dalis, 23 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa, 23 straipsnio 6 dalis, 24 straipsnio 10 dalis, 29 straipsnis, 36 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa, 41 straipsnio 1 dalis, 42 straipsnio 1 dalis, 43 straipsnio 2 ir 13 dalys, 45 straipsnio 2 dalies ketvirta pastraipa, 46 straipsnio 2 ir 8 dalys, 49 straipsnio 1 dalis, 51 straipsnio 1 dalis, 53 straipsnis, 54 straipsnis, 66 straipsnio 1 dalis, 67 ir 70 straipsniai bei 72 straipsnio 1 dalis taikomi nuo šio reglamento įsigaliojimo dienos.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

▼B

I PRIEDAS

Paramos sistemų sąrašas

Sektorius	Teisinis pagrindas	Pastabos
Bazinės išmokos sistema	Šio reglamento III antraštinės dalies 1 skyriaus 1, 2,– 3 ir 5 skirsniai	Atsietoji išmoka
Vienkartinės išmokos už plotus sistema	Šio reglamento 36 straipsnis	Atsietoji išmoka
Perskirstymo išmoka	Šio reglamento III antraštinės dalies 2 skyrius	Atsietoji išmoka
Išmoka klimatui ir aplinkai naudingos žemės ūkio praktikai	Šio reglamento III antraštinės dalies 3 skyrius	Atsietoji išmoka
Išmoka veiklai vietovėse, kuriose esama gamtinių kliūčių	Šio reglamento III antraštinės dalies 4 skyrius	Atsietoji išmoka
Išmoka jauniesiems ūkininkams	Šio reglamento III antraštinės dalies 5 skyrius	Atsietoji išmoka
Savanoriška susietoji parama	Šio reglamento IV antraštinės dalies 1 skyrius	
Specialioji išmoka už medvilnę	Šio reglamento IV antraštinės dalies 2 skyrius	Išmoka už plotus
Smulkiųjų ūkininkų sistema	Šio reglamento V antraštinė dalis	Atsietoji išmoka
POSEI	Reglamento (ES) Nr. 228/2013 IV skyrius	Tiesioginės išmokos pagal programose nustatytas priemones
Egėjo jūros salos	Reglamento (ES) Nr. 229/2013 IV skyrius	Tiesioginės išmokos pagal programose nustatytas priemones

▼M5

II PRIEDAS

6 straipsnyje nurodytos nacionalinės viršutinės ribos

(tūkst. EUR)

Kalendoriniai metai	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Belgija	523 658	509 773	502 095	488 964	481 857	505 266
Bulgarija	721 251	792 449	793 226	794 759	796 292	796 292
Čekijos Respublika	844 854	844 041	843 200	861 708	861 698	872 809
Danija	870 751	852 682	834 791	826 774	818 757	880 384
Vokietija	4 912 772	4 880 476	4 848 079	4 820 322	4 792 567	5 018 395
Estija	114 378	114 562	123 704	133 935	143 966	169 366
Airija	1 215 003	1 213 470	1 211 899	1 211 482	1 211 066	1 211 066
Graikija	1 921 966	1 899 160	1 876 329	1 855 473	1 834 618	1 931 177
Ispanija	4 842 658	4 851 682	4 866 665	4 880 049	4 893 433	4 893 433
Prancūzija	7 302 140	7 270 670	7 239 017	7 214 279	7 189 541	7 437 200
Kroatija ([1])	183 035	202 065	240 125	278 185	316 245	304 479
Italija	3 902 039	3 850 805	3 799 540	3 751 937	3 704 337	3 704 337
Kipras	50 784	50 225	49 666	49 155	48 643	48 643
Latvija	181 044	205 764	230 431	255 292	280 154	302 754
Lietuva	417 890	442 510	467 070	492 049	517 028	517 028
Liuksemburgas	33 604	33 546	33 487	33 460	33 432	33 432
Vengrija	1 345 746	1 344 461	1 343 134	1 343 010	1 342 867	1 269 158
Malta	5 241	5 241	5 242	5 243	5 244	4 690
Nyderlandai	749 315	736 840	724 362	712 616	700 870	732 370
Austrija	693 065	692 421	691 754	691 746	691 738	691 738
Lenkija	3 378 604	3 395 300	3 411 854	3 431 236	3 450 512	3 061 518
Portugalija	565 816	573 954	582 057	590 706	599 355	599 355
Rumunija	1 599 993	1 772 469	1 801 335	1 872 821	1 903 195	1 903 195
Slovėnija	137 987	136 997	136 003	135 141	134 278	134 278
Slovakija	438 299	441 478	444 636	448 155	451 659	394 385
Suomija	523 333	523 422	523 493	524 062	524 631	524 631
Švedija	696 890	697 295	697 678	698 723	699 768	699 768
Jungtinė Karalystė	3 173 324	3 179 880	3 186 319	3 195 781	3 205 243	3 591 683

([1]) 2021 kalendoriniais metais Kroatijai taikoma nacionalinė viršutinė riba yra 342 539 000 EUR, o 2022 m. – 380 599 000 EUR.

▼M5

III PRIEDAS

7 straipsnyje nurodytos grynosios viršutinės ribos

(mln. EUR)

Kalendoriniai metai	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Belgija	523,7	509,8	502,1	489,0	481,9	505,3
Bulgarija	720,9	788,8	789,6	791,0	792,5	798,9
Čekijos Respublika	840,1	839,3	838,5	856,7	856,7	872,8
Danija	870,2	852,2	834,3	826,3	818,3	880,4
Vokietija	4 912,8	4 880,5	4 848,1	4 820,3	4 792,6	5 018,4
Estija	114,4	114,5	123,7	133,9	143,9	169,4
Airija	1 214,8	1 213,3	1 211,8	1 211,4	1 211,0	1 211,1
Graikija	2 109,8	2 087,0	2 064,1	2 043,3	2 022,4	2 119,0
Ispanija	4 902,3	4 911,3	4 926,3	4 939,7	4 953,1	4 954,4
Prancūzija	7 302,1	7 270,7	7 239,0	7 214,3	7 189,5	7 437,2
Kroatija ([1])	183,0	202,1	240,1	278,2	316,2	304,5
Italija	3 897,1	3 847,3	3 797,2	3 750,0	3 702,4	3 704,3
Kipras	50,8	50,2	49,7	49,1	48,6	48,6
Latvija	181,0	205,7	230,3	255,0	279,8	302,8
Lietuva	417,9	442,5	467,1	492,0	517,0	517,0
Liuksemburgas	33,6	33,5	33,5	33,5	33,4	33,4
Vengrija	1 276,7	1 275,5	1 274,1	1 274,0	1 273,9	1 269,2
Malta	5,2	5,2	5,2	5,2	5,2	4,7
Nyderlandai	749,2	736,8	724,3	712,5	700,8	732,4
Austrija	693,1	692,4	691,8	691,7	691,7	691,7
Lenkija	3 359,2	3 375,7	3 392,0	3 411,2	3 430,2	3 061,5
Portugalija	565,9	574,0	582,1	590,8	599,4	599,5
Rumunija	1 600,0	1 772,5	1 801,3	1 872,8	1 903,2	1 903,2
Slovėnija	138,0	137,0	136,0	135,1	134,3	134,3
Slovakija	435,5	438,6	441,8	445,2	448,7	394,4
Suomija	523,3	523,4	523,5	524,1	524,6	524,6
Švedija	696,8	697,2	697,6	698,7	699,7	699,8
Jungtinė Karalystė	3 169,8	3 176,3	3 182,7	3 191,4	3 200,8	3 591,7

([1]) 2021 kalendoriniais metais Kroatijai taikoma grynoji viršutinė riba yra 342 539 000 EUR, o 2022 m. – 380 599 000 EUR.

▼B

IV PRIEDAS

10 straipsnio 2 dalyje nurodytų ribų koregavimo ribos

Valstybė narė	Vertės, išreikštos EUR, ribos (10 straipsnio 1 dalies a punktas)	Vertės, išreikštos hektarais, ribos (10 straipsnio 1 dalies b punktas)
Belgija	400	2
Bulgarija	200	0,5
Čekija	200	5
Danija	300	5
Vokietija	300	4
Estija	100	3
Airija	200	3
Graikija	400	0,4
Ispanija	300	2
Prancūzija	300	4
Kroatija	100	1
Italija	400	0,5
Kipras	300	0,3
Latvija	100	1
Lietuva	100	1
Liuksemburgas	300	4
Vengrija	200	0,3
Malta	500	0,1
Nyderlandai	500	2
Austrija	200	2
Lenkija	200	0,5
Portugalija	200	0,3
Rumunija	200	0,3
Slovėnija	300	0,3
Slovakija	200	2
Suomija	200	3
Švedija	200	4
Jungtinė Karalystė	200	5

▼B

V PRIEDAS

10, 16 ir 18 straipsniuose nurodytos Bulgarijai ir Rumunijai taikomos finansinės nuostatos

A. Sumos, taikant 10 straipsnio 1 dalies a punktą, ir 16 straipsnyje nurodytoms išmokoms taikomoms nacionalinėms viršutinėms riboms apskaičiuoti 2015 m.:

Bulgarija: 790 909 000 EUR

Rumunija: 1 783 426 000 EUR

B. Bendra papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų suma, kuria papildoma 18 straipsnio 1 dalyje nurodyta bazinės išmokos sistema 2015 m.:

Bulgarija: 69 657 000 EUR

Rumunija: 153 536 000 EUR.

C. Bendra papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų suma, kuria papildomos 18 straipsnio 2 dalyje nurodytos specialios išmokos už medvilnę 2015 m.:

Bulgarija: 258 952 EUR.

▼**M3**

VI PRIEDAS

10 ir 19 straipsniuose nurodytos Kroatijai taikomos finansinės nuostatos

A. Sumos 10 straipsnio 1 dalies a punkto taikymui:

380 599 000 EUR

B. 19 straipsnio 3 dalyje nurodyta bendra papildomų nacionalinių tiesioginių išmokų suma:

(tūkst. EUR)

2015 m.	2016 m.	2017 m.	2018 m.	2019 m.	2020 m.	2021 m.
247 390	228 360	190 300	152 240	114 180	76 120	38 060

▼B

VII PRIEDAS

Pagal 20 straipsnio 2 dalį prie II priede nurodytų sumų pridėtinos didžiausios sumos

(tūkst. EUR)

2015 m.	2016 m.	2017 m.	2018 m.	2019 m.	2020 m.	2021 m.	2022 m.
3 360	3 840	4 800	5 760	6 720	7 680	8 640	9 600

▼B

VIII PRIEDAS

41 straipsnio 4 dalyje nurodytas vidutinis žemės ūkio valdos dydis

Valstybė narė	Vidutinis žemės ūkio valdos dydis (hektarais)
Belgija	29
Bulgarija	6
Čekija	89
Danija	60
Vokietija	46
Estija	39
Airija	32
Graikija	5
Ispanija	24
Prancūzija	52
Kroatija	5,9
Italija	8
Kipras	4
Latvija	16
Lietuva	12
Liuksemburgas	57
Vengrija	7
Malta	1
Nyderlandai	25
Austrija	19
Lenkija	6
Portugalija	13
Rumunija	3
Slovėnija	6
Slovakija	28
Suomija	34
Švedija	43
Jungtinė Karalystė	54

▼B

IX PRIEDAS

43 straipsnio 3 dalyje nurodytas lygiavertės praktikos rūšių sąrašas

I. Pasėlių įvairinimui lygiavertė praktika:

1) Pasėlių įvairinimas

Reikalavimas – bent trijų rūšių pasėliai, ne daugiau kaip 75 % ploto skiriant pagrindiniam pasėliui, ir bet kuris vienas ar keli iš šių reikalavimų:

— yra bent 4 rūšių pasėliai,

— taikomos žemesnės didžiausios ribos,

— yra tinkamiau pasirenkami pasėliai, pavyzdžiui, ankštiniai, baltymingi augalai, augalai, kurių atitinkamai nereikia laistyti ar apdoroti priemonėmis nuo pesticidų,

— įskaitomos senos, tradicinės ar nykstančių augalų rūšių regiono veislės, jas auginant bet 5 % sėjomainai skirto ploto.

2) Sėjomaina

Reikalavimas – bent trijų rūšių pasėliai, ne daugiau kaip 75 % ploto skiriant pagrindiniam pasėliui, ir bet kuris vienas ar abu šie reikalavimai:

— pasirenkama aplinkai naudingesnė daugiametė augalų sėjomaina ir (arba) paliekama žemė pūdymui,

— yra bent keturių rūšių pasėliai.

3) Žieminė dirvožemio danga (*)

4) Tarpiniai pasėliai (*)

II. Daugiamečių žolynų išlaikymui lygiavertės praktikos rūšys:

1) Pievų ar ganyklų tvarkymas

Reikalavimas – žolynų išlaikymas ir vienas ar keli iš šių reikalavimų:

— šienavimo režimas ar tinkamas šienavimas (dienos, būdai, apribojimai),

— kraštovaizdžio elementų išsaugojimas daugiamečiuose žolynuose ir krūmų augimo kontrolė,

— nurodytos žolių veislės ir (arba) sėjos režimas siekiant atnaujinti žolynus, atsižvelgiant į žolyno rūšį, nesunaikinant didelės gamtinės vertės,

— pašaro ar šieno išvežimas,

— tinkamas stačių šlaitų tvarkymas,

— tręšimo režimas,

— pesticidų naudojimo apribojimai.

(*) Praktikai taikomas 43 straipsnio 12 dalies c punkte nurodytas skaičiavimas.

▼B

2) Didelės ganyklų sistemos

Reikalavimas – žolynų išlaikymas ir vienas ar keli iš šių reikalavimų:

— didelės ganyklos (ganymo laikas, didžiausias galvijų skaičius),

— ganymas ar kalnų piemenavimas,

— vietos ar tradicinių veislių naudojimas ganymui daugiamečiuose žolynuose.

III. Ekologiniu požiūriu svarbioms vietovėms lygiavertės praktikos rūšys:

Reikalavimas – vykdoma bet kuri iš toliau pateikiamų praktikos rūšių bent ariamosios žemės procentinėje dalyje, nustatytoje pagal 46 straipsnio 1 dalį.

1) Ekologinis žemės atidėjimas

2) Didelės gamtinės vertės vietovių, „Natura 2000“ arba kitų biologinės įvairovės apsaugos teritorijų apsauginių juostų suformavimas, be kita ko, palei gyvatvores ir tekančio vandens telkinius

3) Nedirbamų apsauginių juostų ir laukų ribų tvarkymas (pjovimo (kirtimo) režimas, vietos ar nurodytų veislių žolių ir (arba) sėjos režimas, atsėjimas regiono veislėmis, pesticidų nenaudojimas, mėšlo ir (arba) mineralinių trąšų neišmetimas, nelaistymas, dirvožemio sandarinimo nenaudojimas)

4) Laukiniams gyvūnams ar konkrečiai faunai skirtų pakraščių, laukuose esančių juostų ir plotų tvarkymas (žole apsėti pakraščiai, lizdų apsauga, laukinių gėlių juostos, vietos sėklų mišiniai, nenuimami pasėliai)

5) Kraštovaizdžio elementų (medžių, gyvatvorių augalų, miškingos pakrančių augalijos, akmenų sienų (žemės pylimų), griovių ir tvenkinių) tvarkymas (genėjimas, nukarpymas, datos, būdai, atstatymas)

6) Ariamosios durpingos ar šlapios dirvos apsėjimas žole (nenaudojant trąšų ir augalų apsaugos produktų)

7) Auginimas ariamojoje žemėje nenaudojant trąšų (mineralinių trąšų ir mėšlo) ir (arba) augalų apsaugos produktų, nelaistant, dvejus metus iš eilės toje pačioje vietoje nesėjant tos pačios rūšies pasėlių (*)

8) Ariamosios žemės pertvarkymas į ekstensyviai naudojamus daugiamečius žolynus

▼M2

X PRIEDAS

46 straipsnio 3 dalyje nurodyti perskaičiavimo ir svoriniai koeficientai [1]

Elementai	Perskaičiavimo koeficientas (m/medžių viename m^2)	Svorinis koeficientas	Ekologiniu požiūriu svarbi vietovė (jeigu taikomi abu koeficientai)
Pūdymui palikta žemė (už 1 m^2)	Netaikoma	1	1 m^2
Žemės pylimai (už 1 m)	2	1	2 m^2
Kraštovaizdžio elementai			
Gyvatvorės ir (arba) medžių juostos (už 1 m)	5	2	10 m^2
Pavieniai medžiai (už kiekvieną medį)	20	1,5	30 m^2
Medžių eilė (už 1 m)	5	2	10 m^2
Medžių grupės ir (arba) laukuose augantys atžalynai (už 1 m^2)	Netaikoma	1,5	1,5 m^2
Lauko paribiai (už 1 m)	6	1,5	9 m^2
Tvenkiniai (už 1 m^2)	Netaikoma	1,5	1,5 m^2
Grioviai (už 1 m)	3	2	6 m^2
Tradicinės akmeninės tvoros (už 1 m)	1	1	1 m^2
Kiti anksčiau neišvardyti elementai, saugomi pagal 7 GAAB, 2 VR arba 3 VR (už 1 m^2)	Netaikoma	1	1 m^2
Apsauginės juostos (už 1 m)	6	1,5	9 m^2
Miškininkystės ir žemės ūkio sistemų hektarai (už 1 m^2)	Netaikoma	1	1 m^2
Prie miško pakraščių esančios reikalavimus atitinkančių hektarų juostos (už 1 m)			
Nevykdoma gamyba	6	1,5	9 m^2
Vykdoma gamyba	6	0,3	1,8 m^2
Vietovės, apželdintos trumpos rotacijos želdiniais (už 1 m^2)	Netaikoma	0,3	0,3 m^2
32 straipsnio 2 dalies b punkto ii papunktyje nurodyti įveisto miško plotai (už m^2)	Netaikoma	1	1 m^2
Tarpinių pasėlių arba žaliosios dangos plotai (už 1 m^2)	Netaikoma	0,3	0,3 m^2
Azotą fiksuojančių pasėlių plotai (už 1 m^2)	Netaikoma	►M4 0,7 ◄	0,3 m^2

[1] Perskaičiavimo ir svoriniai koeficientai vieninteliu tikslu – apskaičiuoti valdoje turinčios būti ekologiniu požiūriu svarbios vietovės, kaip nurodyta šio reglamento 46 straipsnio 1 dalyje, dydį – taip pat taikomi elementams, kurie priskiriami lygiavertės praktikos rūšims, kurių sąrašas pateiktas IX priedo III skirsnyje, ir kurie yra tokie patys, kaip šiame priede išvardyti ir 2014 m. kovo 11 d. Komisijos deleguotojo reglamento (ES) Nr. 639/2014, kuriuo papildomas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1307/2013, kuriuo nustatomos pagal bendros žemės ūkio politikos paramos sistemas ūkininkams skiriamų tiesioginių išmokų taisyklės, ir iš dalies keičiamas to reglamento X priedas (OJ L 181, 2014 6 20, p. 1) 45 straipsnyje nurodyti elementai.

▼B

XI PRIEDAS

Atitikties lentelė,

nurodyta 72 straipsnio 2 dalyje

Reglamentas (EB) Nr. 73/2009	Šis reglamentas	Reglamentas (ES) Nr. 1306/2013
1 straipsnis	1 straipsnis	—
2 straipsnis	4 straipsnis	—
3 straipsnis	5 straipsnis	—
4 straipsnio 1 dalis	—	91 straipsnis
4 straipsnio 2 dalis	—	95 straipsnis
5 straipsnis	—	93 straipsnis
6 straipsnio 1 dalis	—	94 straipsnis
6 straipsnio 2 dalis	—	—
7 straipsnis	—	—
8 straipsnis	7 straipsnio	—
9 straipsnis	—	—
10 straipsnis	—	—
10a straipsnis	—	—
10b straipsnis	—	—
10c straipsnis	—	—
10d straipsnis	—	—
11 straipsnis	8 straipsnis	26 straipsnio 1 ir 2 dalys
11 straipsnio 3 dalis	8 straipsnio 2 dalis	—
11a straipsnis	8 straipsnio 3 dalis	—
12 straipsnio 1 ir 2 dalys	—	12 straipsnis
12 straipsnio 3 dalis	—	14 straipsnis
12 straipsnio 4 dalis	—	—
13 straipsnis	—	13 straipsnio 2 dalis
14 straipsnis	—	67 straipsnis
15 straipsnis	—	68 straipsnio 1 ir 2 dalys
16 straipsnis	—	69 straipsnis
17 straipsnis	—	70 straipsnis
18 straipsnis	—	71 straipsnis
19 straipsnis	—	72 straipsnis

▼B

Reglamentas (EB) Nr. 73/2009	Šis reglamentas	Reglamentas (ES) Nr. 1306/2013
20 straipsnis	—	74 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys
21 straipsnis	—	74 straipsnio 4 dalis
22 straipsnis	—	96 straipsnis
23 straipsnis	—	97 straipsnis
24 straipsnis	—	99 straipsnis
25 straipsnis	—	100 straipsnis
26 straipsnis	—	61 straipsnis
27 straipsnio 1 dalis	—	102 straipsnio 3 dalis
27 straipsnio 2 dalis	—	47 straipsnis
27 straipsnio 3 dalis	—	68 straipsnio 3 dalis
28 straipsnio 1 dalis	10 straipsnis	—
28 straipsnio 2 dalis	9 straipsnio 3 dalis	—
28 straipsnio 3 dalis	31 straipsnio 1 dalies a punkto i ir ii papunkčiai	—
29 straipsnis	—	75 straipsnis
30 straipsnis	—	60 straipsnis
31 straipsnis	—	2 straipsnio 2 dalis
32 straipsnis	15 straipsnis	—
33 straipsnis	—	—
34 straipsnio 2 dalis	32 straipsnio 2 ir 4 dalys	—
35 straipsnis	33 straipsnis	—
36 straipsnis	—	—
37 straipsnis	12 straipsnis	—
38 straipsnis	—	—
39 straipsnio 1 dalis	32 straipsnio 6 dalis	—
39 straipsnio 2 dalis	35 straipsnio 3 dalis	—
40 straipsnio 1 dalis	6 straipsnio 1 dalis	—
41 straipsnio 1 dalis	30 straipsnio 1 dalis	—
41 straipsnio 2 dalis	30 straipsnio 3 ir 6 dalys	—
41 straipsnio 3 dalis	30 straipsnio 3 dalis ir 7 dalies a punktas	—
41 straipsnio 4 dalis	—	—
41 straipsnio 5 dalis	30 straipsnio 10 dalis	—
41 straipsnio 6 dalis	—	—
42 straipsnis	31 straipsnio 1 dalies b punktas	—
43 straipsnio 1 dalis	34 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys	—

▼B

Reglamentas (EB) Nr. 73/2009	Šis reglamentas	Reglamentas (ES) Nr. 1306/2013
43 straipsnio 2 dalis	—	
43 straipsnio 3 dalis	34 straipsnio 4 dalis	—
44 straipsnis	—	—
45 straipsnis	—	—
46 straipsnis	—	—
47 straipsnis	—	—
48 straipsnis	—	—
49 straipsnis	—	—
50 straipsnis	—	—
51 straipsnis	—	—
52 straipsnis	—	—
53 straipsnis	—	—
54 straipsnis	—	—
55 straipsnis	—	—
56 straipsnis	—	—
57 straipsnis	—	—
57a straipsnis	20 straipsnis ir VII priedas	—
58 straipsnis	—	—
59 straipsnis	—	—
60 straipsnis	—	—
61 straipsnis	—	—
62 straipsnis	—	—
63 straipsnis	—	—
64 straipsnis	—	—
65 straipsnis	—	—
66 straipsnis	—	—
67 straipsnis	—	—
68 straipsnis	—	—
69 straipsnis	—	—
70 straipsnis	—	—
71 straipsnis	—	—
72 straipsnis	—	—
73 straipsnis	—	—
74 straipsnis	—	—

▼B

Reglamentas (EB) Nr. 73/2009	Šis reglamentas	Reglamentas (ES) Nr. 1306/2013
75 straipsnis	—	—
76 straipsnis	—	—
77 straipsnis	—	—
78 straipsnis	—	—
79 straipsnis	—	—
80 straipsnis	—	—
81 straipsnis	—	—
82 straipsnis	—	—
83 straipsnis	—	—
84 straipsnis	—	—
85 straipsnis	—	—
86 straipsnis	—	—
87 straipsnis	—	—
88 straipsnis	56 straipsnis	—
89 straipsnis	57 straipsnis	—
90 straipsnis	58 straipsnis	—
91 straipsnis	59 straipsnis	—
92 straipsnis	60 straipsnis	—
93 straipsnis	—	—
94 straipsnis	—	—
95 straipsnis	—	—
96 straipsnis	—	—
97 straipsnis	—	—
98 straipsnis	—	—
99 straipsnis	—	—
100 straipsnis	—	—
101 straipsnis	—	—
102 straipsnis	—	—
103 straipsnis	—	—
104 straipsnis	—	—
105 straipsnis	—	—
106 straipsnis	—	—
107 straipsnis	—	—
108 straipsnis	—	—

▼B

Reglamentas (EB) Nr. 73/2009	Šis reglamentas	Reglamentas (ES) Nr. 1306/2013
109 straipsnis	—	—
110 straipsnis	—	—
111 straipsnis	—	—
112 straipsnis	—	—
113 straipsnis	—	—
114 straipsnis	—	—
115 straipsnis	—	—
116 straipsnis	—	—
117 straipsnis	—	—
118 straipsnis	—	—
119 straipsnis	—	—
120 straipsnis	—	—
121 straipsnis	16 ir 17 straipsniai	—
121a straipsnis	—	98 straipsnio antra pastraipa
122 straipsnis	—	—
123 straipsnis	—	—
124 straipsnio 1 – 5, 7 ir 8 dalys	—	—
124 straipsnio 6 dalis	—	98 straipsnio pirma pastraipa
125 straipsnis	—	—
126 straipsnis	—	—
127 straipsnis	—	—
128 straipsnis	—	—
129 straipsnis	—	—
130 straipsnis	—	—
131 straipsnis	—	—
132 straipsnis	18 ir 19 straipsniai	—
133 straipsnis	—	—
133a straipsnis	37 straipsnis	—
134 straipsnis (išbrauktas)	—	—
135 straipsnis (išbrauktas)	—	—
136 straipsnis	—	—
137 straipsnis	—	—
138 straipsnis	3 straipsnis	—
139 straipsnis	13 straipsnis	—
140 straipsnis	67 straipsnis	—

▼B

Reglamentas (EB) Nr. 73/2009	Šis reglamentas	Reglamentas (ES) Nr. 1306/2013
141 straipsnis	71 straipsnis	—
142 straipsnio a– q ir s punktai	70 straipsnis	—
142 straipsnio r punktas	69 straipsnis	—
143 straipsnio	—	—
144 straipsnis	—	—
145 straipsnis	—	—
146 straipsnis	72 straipsnis	—
146a straipsnis	—	—
147 straipsnis	73 straipsnis	—
148 straipsnis	—	—
149 straipsnis	74 straipsnis	—
I priedas	I priedas	—
II priedas	—	II priedas
III priedas	—	II priedas
IV priedas	III priedas	—
V priedas	—	—
VI priedas	—	—
VII priedas	IV priedas	—
VIII priedas	II priedas	—
IX priedas	—	—
X priedas	—	—
XI priedas	—	—
XII priedas	—	—
XIII priedas	—	—
XIV priedas	—	—
XV priedas	—	—
XVI priedas	—	—
XVII priedas	—	—
XVIIa priedas	—	—